PASIUNE ROȘIE

10

CLAYTON MATTHEWS

CUPLURI

O dulce răzbunare

10

Clayton Matthews
O dulce răzbunare

Traducere de Doina Boeriu

Casa de editură COLEMUS
Bucureşti 1994

Editor: Valeriu Opritescu

Consilier editorial: Adrian Niţulescu
Redactor: Mona Constantin

I.S.B.N.973–96743 5–6

CLAYTON MATTHEWS
NUDE RUNNING

Capitolul 1

Era uluitoare femeia aceea, îmbrăcată într-o rochie neagră şi purtând o pălărie extravagantă. Părea să aibă vreo treizeci de ani, dar Steve ştia că, de fapt, are în jur de patruzeci. Desigur, putea să se înşele, dar cu pălăria aceea… Îşi amintea că întotdeauna fusese înnebunită după pălăriile aiurite. Deveniseră ca un fel de etichetă a ei, chiar la tribunal. Pălăria pe care o purta azi putea fi asemuită doar cu un platou cu celebra mâncare chinezească numită „chow mein”[1], deci cu… un ghiveci asortat.

Steve coborî treptele barului şi se îndreptă spre ea. Lângă ea se afla un scaun gol pe care se aşeză. Femeia privea în jur, aşteptând parcă pe cineva. Apoi, ochii ei oblici mărturisiră decepţia şi un oarecare plictis…

— Bună, Mona, spuse calm Steve.

— Te cunosc de undeva?

Avea o voce aspră, guturală. Acum n-o mai putea confunda cu nimeni. Poate că, în opt ani, unele detalii se mai estompaseră în memoria lui, dar n-ar fi fost în stare să uite niciodată această voce; răsunase de mii de ori în coşmarurile lui.

— Priveşte-mă mai de aproape, Mona. Poate că m-am mai schimbat.

Femeia îl privi mijindu-şi ochii. Fusese dintotdeauna mioapă, dar fusese inutil să poarte ochelari, exceptând sălile de tribunal, acolo unde ochelarii îi dădeau un aer

---

1 *Chow mein,* în original – mâncare chinezească în compoziţia căreia intră bucăţele de carne, muguri de bambus, diverse legume şi mirodenii, orez şi sos de soia… — (n. trad.)

de demnitate şi gravitate. Şi, cu silueta ei, cu rotunjimile pe care nici cele mai severe taioare, concepute doar pentru afaceri, nu reuşeau să le ascundă, chiar că avea nevoie de ochelari…

Peste chipul femeii trecu o umbră uşoară.

— Da, desigur! Eşti Steve Temple! *Şi tu* te-ai schimbat!

— Tu nu te-ai schimbat, Mona, spuse el cu gravitate.

— Chiar nu m-am schimbat, Steve?

Dar era încântată. Îşi arcui gâtul, împingându-şi sânii înainte, punându-i în evidenţă. Întotdeauna reacţionase la un compliment ca la o injecţie cu un stimulent puternic.

Nu, ea nu se schimbase. Iar el se bucura: în acest fel, totul va deveni mai uşor.

— Ba da, tu te-ai schimbat. Pe cuvântul meu! Îl măsură cu o privire calculată. Acum eşti bărbat.

— Ei, nu mai sunt copil aşa cum eram ultima dată când ne-am văzut, nu-i aşa, Mona? În ciuda controlului său de fier, Steve nu-şi putea ascunde amărăciunea din voce.

— Oh, Doamne! Chiar aşa! Hohotul ei de râs avea un clinchet ca de alămuri. Mici riduri îi apăreau şi îi dispăreau în colţurile ochilor Dar erai încă un copil. Dulce, dar totuşi, un copil.

— Aveam optsprezece ani, spuse Steve rigid.

— Chiar aşa? Dar ultima dată, când ai încercat să faci dragoste cu mine… Da, într-adevăr. Oh, acum ţi-am rănit sentimentele! *Iartă-mă.*

Îi acoperi mâna cu palma ei. Avea pielea umedă şi fierbinte. Îi spuse cu vioiciune:

— Dar sunt încântată că-ţi aminteşti.

Își amintea, chiar foarte bine, mult prea bine. Întinse spre ea paharul înalt. Era gol.

— Şi tatăl tău? Ce mai face?

— A murit, spuse Steve încet. A murit în primul an de închisoare.

— Oh, îmi pare rău. Într-adevăr…

Ezita, cu ochii negri ce deveniseră brusc opaci.

— De fapt, odată l-am iubit pe Allan.

— Dar acum?

Steve făcu un semn barmanului. Când acesta se apropie, Steve comandă un whisky cu sifon pentru el, dar nu şi pentru Mona.

— Acum îl mai iubeşti? repetă el, întorcându-se spre ea.

Lovitura îşi atinse ţinta. Mona se înroşise; două urme purpurii ardeau pe fiecare obraz, ca două pete de febră. Mâinile îi zvâcniră înainte ca nişte păsări speriate, apucând mănuşile şi poşeta.

— Aşteptam pe cineva, spuse ea grăbită. Dar nu mai pot zăbovi. La revedere, Steve.

Steve se roti cu scaunul, privind-o cum se îndepărtează. Picioarele ei erau încă frumoase, încă zvelte, excitante. Iar trupul ei era copt, împlinit. Parcă mai luase puţin în greutate de când o văzuse ultima dată. Şoldurile i se mai conturaseră un pic, dar silueta îi rămăsese atrăgătoare. Era uimitor, dacă te gândeai la abuzurile la care şi-o supusese…

Sub pălărie, părul ei era ca odinioară: negru ca de tuş şi prins într-un coc ciudat, de modă veche. Dar el şi-l reamintea altfel, lung şi, răsfirat, căzându-i pe faţă ca o reţea parfumată.

Şi această imagine declanşă în el o blestemată serie de amintiri. În mod normal le-ar fi rezistat, dar de această dată nu-i era cu putinţă. Îl ajutau să-şi înteţească dorinţa de răzbunare. Momentul socotelilor era aproape.

Mona Alcott ieşise pe uşa barului şi se evaporase. Iar Steve rămăsese singur cu whisky-ul şi cu amintirile lui, completându-se reciproc.

Absent, îşi apăsa cu degetul mare buzele, înainte şi înapoi, privind în licoarea de culoarea ambrei din pahar, lăsând amintirile să se adune şi să răsară din cotloanele memoriei…

Steve o văzuse pentru prima dată pe Mona Alcott când avea optsprezece ani. Se găseau la un dineu la care se sărbătoreau cei douăzeci şi cinci de ani de muncă ai lui Allan Temple, la Prima Bancă Naţională din Reesville. Temple-senior îşi petrecuse toţi anii maturităţii lucrând pentru această bancă, începând de la douăzeci de ani – ca simplu casier, dar devenind apoi casier-şef. Deţinuse această funcţie timp de zece ani şi devenise foarte clar şi pentru Temple şi pentru oricine dintre cei interesaţi, că făcuse ultimul pas pe scara succesului. De-a lungul anilor ce trecuseră de la promovarea sa în funcţia de casier-şef, doi oameni cam lipsiţi de caracter îl depăşiseră. Scuza ulterioară, oferită voluntar, fără ca nimeni să o ceară, fusese lipsa lui de agresivitate.

Această lipsă îi era mai demult cunoscută lui Steve, dar cu excepţia dezvoltării unui sentiment de excesivă atitudine protectoare faţă de tatăl său, şi care determina în el însuşi o puternică agresivitate, evidenţiată în activitatea lui la şcoală şi în relaţiile cu cei de vârsta lui, avusese şi un efect asupra iubirii lui pentru oameni. Acest idealism al lui Allan Temple îl făcuse îndrăgit dar îi şi înfuriase pe cei apropiaţi şi sfârşise prin a-l izola de lume.

Munca lui la bancă era competentă, dar nimic mai mult. Viaţa exista în realitate pentru el doar în casa albă şi veche, cu două etaje, de pe Maple Drive, unde

locuia singur cu fiul său, exceptând vizitele, de două ori pe săptămână, ale unei femei care făcea curăţenie pentru ei. Temple îşi privea serviciul ca pe o povară obligatorie, ca pe un rău necesar pentru a-şi asigura venitul necesar creşterii fiului său şi cumpărării cărţilor pentru el.

Casa lor era înţesată de cărţi, majoritatea fiind lucrări de drept. Pentru Allan Temple era o obsesie: dorea ca Steve să devină jurist, om al legii, avocat pledant. Şi el îşi dorise, în trecut, să devină jurist, dar abandonase ideea din motive pe care Steve putea doar să le bănuiască: lipsa de încredere în el însuşi, raţiuni economice sau iarăşi… lipsa de agresivitate.

Dar acesta era visul său, plin de ambiţie, pentru fiul său. Nu a forţat nimic; era blând şi în această situaţie, ca în toate celelalte. A cumpărat cărţile; ele erau acolo. Poate că, la început, fusese indulgent cu tatăl său, dar, pe măsură ce se apropia sfârşitul liceului, se hotăra. Fiind, în cele din urmă, fascinat de dramele inerente bătăliilor din tribunale, de lupta binelui împotriva răului, a celui slab împotriva celui puternic, a omului singur, înarmat numai cu inteligenţa sa disimulată, împotriva resurselor puternice ale unei societăţi răzbunătoare, viitorul lui Steve s-a hotărât.

Mama lui Steve murise când el avea cinci ani, era pentru memoria lui aproape o fantomă. Până atunci familia trăise în armonie deplină în casa cea veche. Temple nu-şi disciplinase niciodată fiul cu severitate. Iar fiului, acest lucru nu i se păruse ciudat. Dacă şi-ar fi pus întrebări despre acest lucru, chiar întrebarea i-ar fi putut părea ciudată în sine. Pur şi simplu nu fusese necesar. Steve îl iubea pe acest om cu atâta nesaţ încât, atunci când se întâmpla să se gândească la asta – dar trebuia să admită că nu se întâmpla prea des pe

vremea aceea – i se punea un nod în gât. Dar dragostea dintre ei nu se exprima prin gânduri sau cuvinte: exista, pur şi simplu. Iar când Steve avea chef să-şi facă de cap, gândul că aceasta l-ar putea răni pe tatăl său era de-ajuns ca să-l oprească.

Acestea erau relaţiile dintre ei, în seara dineului. Steve nu fusese invitat, dar Claude Bond, impozantul preşedinte al Băncii First National, s-a gândit că ar face un gest amabil chemându-l şi pe fiul lui Allan Temple, când banca îi dăruia un ceas de douăzeci de dolari. Pentru Steve nu a fost niciodată limpede ce căuta Mona Alcott la dineu. Erau invitate şi alte femei, dar toate erau soţiile funcţionarilor Băncii, iar Mona venise singură, fără verighetă, îmbrăcată luxos, după ultimul jurnal şi purtând o pălărie care semăna cu o căpiţă conică de fân.

Chiar pentru ochii neexperimentaţi ai lui Steve era evident că prezenţa Monei era resimţită de celelalte femei. În aer plutea ostilitatea, ca tensiunea ce precede o bătălie. Nu deranjau numai privirile distante ale Monei şi picioarele ei lungi, ca de actriţă de cabaret, sau silueta sa apetisantă. Era ca şi cum fiecare femeie ar fi simţit prezenţa unui animal de pradă printre ele; se mutau mai aproape, protector, de soţii respectivi. Lui Steve i se părea atmosfera atât de tensionată, de parcă ar fi auzit scrâşnetul tăios al unor cuţite cu arc care se deschid.

Claude Bond a ales momentul ce urmase primirii ceasului de către Allan Temple, ca să-l conducă pe Steve de la masă. Dineul se sfârşise. Toată lumea se înghesuia spre ieşire. Unul dintre funcţionarii băncii tocmai o prezentase pe Mona tatălui lui Steve.

— Bună, Allan! strigă Bond jovial. Am o surpriză pentru tine. Cred că a fost o încântare să-l avem

printre noi pe fiul tău, ca să-l vadă sărbătorit pe tatăl său.

Allan Temple îi aruncă o privire poznaşă fiului.

— Bună, băiete!

Temple cel vârstnic era un bărbat înalt, cu un farmec sfios, care ar fi intrigat o sumedenie de femei obsedate de căsătorie, după moartea soţiei lui. Dar rămăsese insensibil la toate avansurile, nu numai nepăsător, dar chiar inconştient în faţa lor. Steve era sigur, fără nicio îndoială, că tatăl său nu mai atinsese nicio femeie, de la moartea mamei lui.

Dar în momentul acesta se întâmplase ceva cu el. Avea aerul zăpăcit, rătăcit, al unui om şocat. Nu exprimă nici surpriză, nici plăcere la vederea fiului său, ci privirile sale se întoarseră imediat spre Mona.

Apoi Mona i-a fost prezentată lui Steve. Şi-a întins mâna cu degete lungi pe care acesta s-a grăbit s-o înşface. Ea îl privea cu ochii uşor mijiţi. Avea ochii mari, negri ca noaptea.

Steve era blond, zvelt, aprig, cu silueta subţire şi uşor arcuită a unui ogar. La liceu era o vedetă; cu câteva zile în urmă doborâse recordul şcolii la alergări. O mulţime de fete de la şcoală îi spuseseră că arată bine. Sub privirile Monei, care-l măsura, a simţit că faţa îi arde. Se simţea atât de modest şi simpluţ, ca un mârlan de la ţară. Buzele ei, de culoarea zmeurei, s-au deschis încet într-un zâmbet. Un val din parfumul ei îl învălui şi el îl inspiră, buimăcit. Până în seara aceea, pentru Steve femeile aveau două vârste: bătrâne sau tinere. Femeia aceasta nu era nici bătrână, nici tânără. Urma să afle mult mai târziu că avea treizeci şi trei de ani.

— Mă bucur să te cunosc, Steve, spuse Mona.

Timbrul vocii ei era aspru, răguşit. Steve crezuse că

probabil suferă de o răceală uşoară.

În sfârşit, şi-a tras degetele din mâna lui, dar nu fără a-i adresa o strângere uşoară. Şi cum se întoarse, Steve se simţi ameţit, ca şi cum ar fi poposit prea mult privind de la o mare înălţime.

— Steve, tatăl tău a fost atât de drăguţ încât m-a invitat să bem ceva.

Îi aruncă un zâmbet uluitor, îşi strecură braţul sub cel al lui Allan Temple şi îl conduse spre ieşire. Bărbatul nu-i adresase niciun cuvânt fiului său.

Următoarele câteva zile au fost stranii pentru Steve. Tatăl său părăsise foarte rar, seara, casa din Maple Drive, cu excepţia unor mici plimbări în oraş, ca să cumpere ţigări sau ziarul de seară. Îşi petrecea serile gătind (pregătea masa pentru amândoi şi o făcea foarte bine) sau răsfoindu-și cărţile, citindu-i uneori lui Steve câte un fragment. Dar acum totul se schimbase. Aproape în fiecare seară se îmbrăca, imediat după cină. Îşi comandase două costume noi, el, care-şi cumpărase până acum un costum o dată la doi ani.

Acest om reţinut, de obicei sfios, uşor speriat, se spilcuia cu grijă şi se aşeza, legănându-se, în faţa intrării, până în momentul când Cadillacul negru aluneca în curba din faţa casei, ca o fantomă. Temple nu avea maşină. După ştiinţa lui Steve, nici măcar nu ştia să conducă.

Mona Alcott nu cobora niciodată. Pentru Steve, care pândea de la fereastra etajului de sus, chipul ei era mai mult o pată albă în întuneric.

În preajma fiului său, Allan Temple păstra o tăcere derutantă. Ori de câte ori păreau a fi pe punctul de a izbucni cu întrebări şi răspunsuri se eschiva din faţa băiatului. Se întorcea din ce în ce mai târziu noaptea. Adesea, fiind straşnic băut.

Steve nu reuşea să adoarmă niciodată până la întoarcerea tatălui său. Se cuibărea în întunericul dormitorului său de la etaj, supraveghind strada. Într-o noapte, destul de târziu, maşina Monei a trecut de curbă, Mona a coborât şi a intrat în casă urmată de tatăl lui.

Steve a luat-o la goană în pijama, sus, în capul scărilor. Cei doi au intrat şi s-au dus direct în living room. Steve a coborât cu paşi neauziţi şi s-a ghemuit pe ultima treaptă a scării. Era o noapte caldă şi uşile livingului erau larg deschise.

Primul lucru pe care l-a auzit Steve a fost râsul răguşit al Monei.

— Sherry! Eşti chiar un înger!

— Asta-i tot ce am, spuse tatăl lui. Nu ţin băuturi tari în casă, din cauza băiatului.

— „Băiatul”? După cum l-am văzut, părea destul de mare ca să folosească băutura. Şi din câte ştiu despre băieţii de vârsta lui o fi făcut până acum mai multe chefuri, nu unul.

— Poate. Dar aici n-a adus de băut.

Vocea Monei îşi schimbă timbrul.

— Allan, de ce m-ai invitat înăuntru, dacă n-ai nimic ca lumea de băut?

— Vreau să stăm de vorbă.

— „Să stăm de vorbă”? îl maimuţări Mona. Dar, îngeraşule, am fost toată noaptea împreună. Şi în alte nopţi. În camere de hotel şi la mine acasă…

— Chiar despre asta e vorba. Când suntem împreună, în afara acestei case, mă simt ca într-un vârtej. Am devenit alt om. Aici sunt eu însumi. Totul mi se pare mai liniştit aici.

— Bine Allan, suntem, aici şi tu eşti tu însuţi. Vocea i se înăsprise. Despre ce vrei să vorbim?

— Deocamdată, despre Steve. De ce nu mi-ai cerut niciodată să-l întâlneşti?

— De ce n-aş fi vrut? E fiul tău, nu al meu. Şi l-am întâlnit o dată, îţi aminteşti?

— Nu asta vroiam să-ţi spun şi ştii prea bine. Dar este în preajma noastră.

— Dar cu *noi* cum rămâne, îngeraş?

— Mona, sunt ca într-un carusel.

— Dacă nu-ţi place cursa, dă-te jos, îngeraş!

— Mona, ştii că te iubesc…

— Dar eu, îngeraş? se auzi râsul Monei.

— Şi vreau să te iau de soţie, sfârşi Allan Temple în mare grabă.

Pe scări, Steve stătea nemişcat. Îşi ciulise urechile ca să audă răspunsul.

— Să ne căsătorim! Măritiş! Ţi-ai ieşit din minţile alea veşnic amorezate? Ne-am distrat foarte bine. Dar asta e! N-am de gând să mă leg la cap cu un bărbat şi cu un ţânc gata făcut! Nu, mulţumesc. Am fost pe ruta asta de prea multe ori. Am planuri mari pentru micuţa Mona, dar ele nu includ clopotele căsătoriei! Am să mă caţăr sus, foarte sus, cât de sus voi putea. Şi n-am să aleg mijloacele cu care voi ajunge acolo. În orice caz, nu-mi doresc un soţ care stă toată ziua în spatele ghişeului de bancă pentru leafa de nimic cu care este plătit! În liniştea care se lăsase se auzea doar respiraţia grea a lui Allan Temple. Vocea ei suna ca o morişcă stricată:

— Mona, ai vreo idee de unde am avut banii pe care i-am cheltuit cu tine? întrebă el cu o voce mânioasă.

— Nici cea mai mică idee, îngeraş, răspunse imediat Mona. Cum ţi-am mai spus, asta-i problema ta. Uite, Allan, eu trebuie s-o întind. Toată discuţia asta mi-a făcut sete. Şi un sherry nu înseamnă nimic pentru

mine!

— Mona! Te rog, nu pleca acum!

Steve auzea sunetele paşilor târşiţi, foşnetul hainelor, sunetele unor răsuflări grele şi bufnitura trupurilor pe mobilă.

Apoi izbucni vocea Monei, arzând cu nemulţumire:

— Ajunge, Allan! Nu suport să ne hârjonim ca doi adolescenţi. Prefer să fac dragoste în pat. Noapte bună, Allan!

Şi Mona se năpusti pe scări fără a-şi arunca privirea spre locul în care stătea ghemuit Steve. Mireasma ei îl învăluia, parfumul acela excitant pe care şi-l amintea cu atâta acuitate... se rotea în jurul capului ca o mireasmă exotică. Mona ieşi, trântind uşa după ea. Steve o luă la fugă pe scări. N-ar fi putut să dea ochii cu tatăl său în acest moment.

În zilele ce au urmat, Allan Temple a ieşit cu Mona din ce în ce mai rar. Părea rătăcit şi distrat. Când Steve s-a interesat de sănătatea lui, l-a repezit cu mânie.

Apoi, la două săptămâni după vizita Monei, în săptămâna în care Steve absolvise şcoala, tatăl lui intră în camera fiului. Ieşise cu Mona, dar se înapoiase mai devreme decât de obicei. Nu băuse, dar faţa îi era colorată; era şi mai gârbovit ca înainte.

A început brusc, mai păstrând ceva din vechea sa sinceritate:

— Băiete, e un lucru cunoscut că nu-s nebuni mai mari decât cei bătrâni. Oamenii nu prea ţin seama de vechile proverbe. Dar, de obicei sunt îndopaţi cu adevărurile de bază, pentru că acestea au trecut încercarea timpului. Băiete, tatăl tău e un bătrân nebun.

— Nu eşti bătrân, tată, protestă Steve.

— Nu-i şi părerea mea, Steve! Nu eşti chiar atât de

obtuz, spuse tatăl nerăbdător. Tonul i se mai îmblânzi.

— Îmi pare rău, băiete… Ştiu că încerci să mă cruţi. Dar e prea târziu pentru asta. În trei luni de nebunie am distrus totul. Viaţa mea s-a sfârşit şi nu-mi pasă de asta, dar viaţa ta…

Se uită la Steve, apoi ochii îi coborâră spre şosetele căzute.

— Steve, vreau să-mi promiţi ceva. Orice s-ar întâmpla în următoarele zile, oricât de rău ar părea să meargă lucrurile, vreau să-mi promiţi că vei desăvârşi toate planurile noastre. Vei merge la facultatea de drept, aşa cum am plănuit. Allan prinse braţul lui Steve ca într-o gheară puternică. Promite-mi asta, băiete!

Uluit şi nu mai puţin speriat. Steve strigă:

— Îţi promit, tată, îţi promit!

Fără a mai spune niciun cuvânt, tatăl lui se întoarse şi ieşi din cameră, ca un vârtej.

A doua zi, Allan Temple a fost arestat pentru delapidarea a cincizeci de mii de dolari de la Prima Bancă Naţională din Reesville.

Capitolul 2

La bar, Steve dăduse paharul pe gât şi comandase altă băutură. Dar trecutul pusese stăpânire pe el cu putere; izbucnirea amintirilor era foarte pregnantă. Când i-a sosit băutura comandată, se aplecă asupra ei, privind în fundul paharului şi lăsându-şi gândurile să plonjeze, ca o piatră aruncată în izvorul amintirilor…

După numai câteva ore de la arestarea tatălui său, tânărul Steve Temple fusese lovit de un al doilea şoc. Mona Alcott urma să-l apere pe tatăl său! Lui Steve cu greu îi venea să creadă. Femeia asta, care-l ispitise pe tatăl său cu păcate de neimaginat şi cu un delict atât

de străin naturii omeneşti, urma să fie acum apărătoarea lui!

Nu se îndoia de abilitatea ei. În ultimele săptămâni chiulise de câteva ori de la şcoală ca s-o privească la tribunal. Era un avocat capabil. La audierea martorilor era diabolică şi avea un simţ dramatic care capta şi reţinea atenţia juraţilor.

În final, el ajunse la concluzia că o judecase greşit. Şi faptul că acceptase apărarea lui Allan Temple o plasă într-o lumină romantică în ochii lui Steve. Oricare ar fi fost relaţiile pe care le-avusese cu tatăl său, acum declara deschis că urma să se bată pentru el! Era evident că îl iubea! Desigur, rolurile se inversaseră. După toate regulile unei poveşti de dragoste, tatăl ei ar fi trebuit să-şi ia sarcina salvării ei. Numai că Mona Alcott era o femeie neobişnuită. Steve recunoscuse asta chiar de la început. Într-a doua zi a procesului, iluziile lui s-au destrămat. În pledoaria ei, Mona, îmbrăcată într-un taior nou, bej, cu o pălărie ca un cozonac şi purtând nişte solemni ochelari cu ramă de baga, se înflăcărase descriindu-l pe Allan Temple ca pe un cetăţean de nădejde… care până atunci bătuse recordul eroilor fără pată… et caetera. Pledoaria conţinea toate aceste clişee fiindcă, aşa, cum spusese odată tatăl lui, un clişeu are în spate demnitatea timpului.

În schimb, după cum observa Steve cu o spaimă crescândă, apărarea Monei slăbise constant, după această primă şedinţă. Curând a devenit limpede că ducea doar o luptă de faţadă. Ar fi trebuit să fie o adevărată paradă a martorilor, aleşi dintre oamenii de caracter, dar parada s-a redus în cele din urmă doar la trei persoane, iar audierea lor, făcută de Mona, a fost indiferentă. Ar fi părut o treabă de începător, dacă

Steve n-ar fi ştiut-o altfel…

Silueta gârbovită a a tatălui său se chircea câte puţin în fiecare zi. În cele din urmă, Steve nu mai reuşea să se uite la el, îşi concentra întreaga atenţie asupra Monei Alcott. Creştea în el ura împotriva ei.

Cu mult înaintea sfârşitului, era clar care va fi verdictul. Desigur, nu se punea la îndoială vinovăţia, dar existase o speranţă de îngăduinţă. În curând a dispărut şi aceasta. Juriul a dat verdictul de vinovăţie. Nu s-au găsit nici măcar circumstanţe atenuante… Allan Temple a fost condamnat la detenţie în închisoarea statului pe un termen de la zece la douăzeci de ani.

Steve a reuşit mult mai târziu să compună un întreg din frânturi şi fragmente, propria sa versiune despre ceea ce se întâmplase. În circumstanţe obişnuite n-ar fi fost nimic neobişnuit în proces, cu excepţia acelui „cetăţean model pentru întreaga comunitate”. Dar doi factori au schimbat totul. În primul rând, Claude Bond era un om influent în Reesville şi el fusese cel care lansase strigătul însetat de sânge, sângele lui Allan Temple.

Al doilea factor a fot contratimpul. Cazul Temple s-a judecat numai cu câteva săptămâni înainte de alegerile locale şi biroul procuraturii, care controla oficial politica în Rees County avea nevoie de o premieră, de o victorie spectaculoasă pe care s-o folosească în campania electorală.

Şi în acel moment a intrat în scenă Mona Alcott. Allan Temple fusese amuzant pentru câtva timp, atât şi nimic mai mult. Faptul că pierduse zece mii de dolari într-o noapte la masa de joc nu însemna nimic pentru ea; probabil că Mona nu s-a întrebat niciodată care este sursa banilor. Aşa încât, vestea delapidării trebuie

să fi avut efectul unui şoc, chiar pentru ea. Şi Mona, fiind aşa cum era, a văzut arestarea lui în lumina modului în care era ea însăşi afectată. Şi a ajuns la concluzia că opinia publică îi va fi defavorabilă. Şi aşa, şi-a asumat apărarea lui Allan Temple, gratis, sperând ca în acest fel să îndepărteze ceva din propria ei vinovăţie. Raţionamentul ei fusese cu totul corect. Mulţi dintre locuitorii din Reesville o considerau pe Mona Alcott uşuratică şi se gândeau s-o acuze că a dus pe drumul pierzaniei un cetăţean model, ca Allan Temple. Dar mai apoi, după ce a adulmecat de jur-împrejur şi şi-a susţinut apărarea, opinia publică a trecut de partea ei. Pentru că, aşa ar fi fost logic, dacă ar fi avut vreo responsabilitate, de ce n-ar fi şters-o din oraş? Întotdeauna fugise în situaţii similare. După eşecul fiecăreia dintre căsătoriile ei, toate fiind nişte episoade dubioase, a părăsit Reesville-ul plecând la Chicago, la New York sau în Europa, până când se potoleau bârfele. Dar de această dată rămăsese pe loc. De data asta trebuia să dea impresia de inocenţă totală.

Şi aşa navigase Mona în prima zi a procesului cu steagul sus, pornită să lupte cu toate mijloacele. Dar se întâmplase ceva între prima şi cea de a doua zi a procesului. Forţele vrăjmaşe convingerilor lui Allan Temple se răsculaseră şi trecuseră de partea ei. Cum se întâmplase, Steve nu ştia. Poate se dăduse mită, poate se lansase o ameninţare; se puteau întâmpla multe lucruri. Dar ceva ajunsese la ea. Iar ea îl vânduse pe tatăl lui... De acest lucru Steve era convins. Dar toţi râdeau de el. Cu indulgenţă, desigur; şi puţin cam trist. Era de înţeles. Era, totuşi, copilul tatălui său...

Casa, ca şi celelalte bunuri, au revenit băncii, în

compensaţie pentru datoria tatălui său. Şi aşa s-a pomenit Steve Temple, sărac lipit, cu câteva săptămâni înainte de a împlini nouăsprezece ani şi având doar douăzeci de dolari în buzunar, gata să părăsească Reesville.

Dar mai întâi trebuia să facă un anume lucru. Trebuia s-o vadă pe Mona Alcott. Nu era prea clar în mintea lui ce intenţiona să facă: să o confrunte cu faptul că îi descoperise perfidia, să o omoare… De fiecare dată când atingea acest punct, Steve simţea să-şi pierde echilibrul.

Mona Alcott locuia într-o casă cu două etaje, în stil colonial, chiar în centrul oraşului. Casa aceasta fusese construită de tatăl ei cu vreo patruzeci de ani în urmă. Fusese un bogătaş din Sud, care se mutase în Nord pentru motive necunoscute lui Steve şi îşi construise casa după modelul unei plantaţii sudiste. Ambii părinţi ai Monei muriseră şi ea locuia singură în casa uriaşă, exceptând relativ scurtele perioade în care locuiseră acolo şi cei trei soţi. Casa era clădită pe o colină retrasă de la stradă, cu o pajişte mare şi verde în faţă. O alee străjuită de ulmi uriaşi ducea până la intrare.

Steve parcurse veranda şi trase clopoţelul. Se aştepta să deschidă un valet sau o fată în casă dar Mona a deschis uşa singură. Purta un kimono purpuriu, legat uşor în talie.

Ochii i se dilatară de surpriză:

— Oh, Steve! Poftim înăuntru, îngeraşule, intră.

Steve intră, pus pe ceartă. Văzând frumuseţea ei veninoasă, se descumpănise; hotărârea lui şovăia acum. Înţepenise. Era o zi caldă şi Steve era scăldat de transpiraţie şi din cauza arşiţei, dar şi de nervozitate. În spatele uşii era un hol mare, întunecos şi rece. Tavanul holului se închidea cu două bolţi. În capătul lor

se vedea casa scării pierzându-se în întuneric.

Mona îl conduse pe Steve spre o cameră mică de lângă hol. Evident; era camera ei de lucru; conţinea un birou plin de hârtii în dezordine şi rafturi cu dosare. Pereţii erau acoperiţi de cărţi. Mona se îndreptă spre birou şi smulse dintr-o scrumieră o ţigară care ardea mocnit. Trase un fum şi apoi o strivi, înainte de a se întoarce spre el.

Cărţile îi aduseseră în minte lui Steve chipul tatălui său, aşa încât era pregătit când ea s-a întors spre el.

— Steve, ce pot face pentru tine?

— Vreau să vorbim despre tata…

— Aşa… da. Pe chip îi trecu o umbră. Îmi pare îngrozitor de rău de Allan, dar eu am făcut tot ce am putut.

— Nu, n-ai făcut! spuse Steve înfierbântat. N-ai încercat să-l salvezi. Am fost la proces…

— Ştiu. Te-am văzut acolo. Şi începu să se îndrepte spre el. Părea că pluteşte, nu că merge. A fost înduioşător felul în care ai rămas alături de el.

— Nici măcar n-ai încercat să-l salvezi! insistă el.

— Ba da. Acum se afla foarte aproape. Eşti doar un copil. Cum ai putea să-ţi dai seama?

— Ştiu multe despre, procese şi alte lucruri din astea. Am citit cărţile de drept ale tatei. Voi fi avocat!

— Eşti chiar acum! Bine, îngeraş, asta e o ambiţie lăudabilă, dar cred că trebuie să mai aştepţi până vei şti mai multe despre legi, înainte de a apăra cauze pierdute.

— L-ai lăsat pe tata în plata Domnului!

— Chiar aşa?! Râdea încântată. Cred că ai văzut cam multe filme cu gangsteri.

Era foarte aproape de el. Parfumul ei îl învăluia.

— Câţi ani ai, îngeraş?

— Optsprezece, spuse el cu nesiguranţă.

— Atât de tânăr... murmură ea. Spune-mi, îngeraş... de fapt de ce ai venit aici?

— Am venit să te ucid pentru ceea ce i-ai făcut tatălui meu, izbucni el. Dar cuvintele îi erau cam lipsite de convingere.

— Eşti atât de tânăr, repetă ea. Şi ai atâtea de-nvăţat! Mai întâi, asta...

Îi prinse faţa în mâini. Avea degetele reci, dar buzele ei erau fierbinţi. Gura avea un gust picant, ca un fruct exotic. Niciun sărut primit până atunci de Steve de la vreo fată nu-l pregătise pentru asta. Simţea pentru prima dată diferenţa dintre o fetişcană şi o femeie matură. Inima îi bătea dureros.

— Atât de tânăr şi vorbeşti despre moarte! spuse Mona din nou, chiar lângă obrazul lui. Atât de tânăr şi plin de viaţă. Cât de multe ai de învăţat...

Ea umblă puţin la kimono şi mâna lui se umplu cu surprinzătoarea greutate a sânului ei. Purta sub kimono câteva fleacuri din mătase care nu însemnau nimic sub degetele lui. Trupul ei era puternic şi plin. Steve uită de tatăl său, uită şi scopul pentru care venise aici. Lumea mai exista pentru el doar prin femeia pe care o ţinea în braţe. I-a prins din nou gura. Dorinţa se dezlănţuia în el ca un rug aprins.

După o clipă, ea se eliberă. I-a luat mâna, spunând blând:

— Vino, îngeraş. Vino cu mine.

Şi l-a condus pe scări spre dormitorul de la etajul următor. Steve o urma orbeşte, supus, închizând uşa, i-a luat mâna şi l-a dus spre pat. Şi-a aruncat chimonoul pe patul uriaş şi, întorcându-se cu spatele, şi-a scos sutienul şi slipul.

Steve rămăsese nemişcat. În sfârşit, ea se întoarse

spre el, arătându-se în toată splendoarea. Avea sânii plini şi mândri. Era pentru prima dată când vedea o femeie dezbrăcată. Privirea lui aluneca peste pântecele plat, şoldurile avântate şi mai jos, spre picioarele frumos arcuite, ca două coloane sculptate în fildeş.

Ochii Monei se deschiseră a surpriză:

— Ce s-a întâmplat, îngeraş?

Steve s-a îmbujorat tot, când a înţeles-o. S-a întors şi a început să se dezbrace cu degetele tremurând. Când a privit-o din nou, ea era întinsă pe pat într-o poză lascivă. Părea concentrată, hămesită ca un animal care vrea să muşte.

Steve se apropia temător. S-a oprit chiar lângă pat.

— Îngeraşule! S-a răsucit aşezându-se pe un cot. Îi zise, cu o neîncredere uimită:

— Nu-mi spune... nu se poate! Doar nu eşti... inocent?

A durat o clipă să prindă înţelesul întrebării şi apoi a aprobat în tăcere.

Mona se aruncă pe pat într-un hohot de râs. Ofensat, Steve s-a întors pe jumătate. Mona gesticula vag...

— Îmi pare rău... gâfâi ea. N-am vrut să spun asta... Nu râdeam *de tine...* Îşi stăpâni în fine râsul.

— Vino încoace, spuse ea răguşit. Vino, îngeraş şi-ţi voi spune cât de rău îmi pare.

El rămăsese totuşi retras. După o clipă, ea murmură ceva adânc, din gât, şi reuşi să-l tragă jos, lângă ea.

Apoi, cum el începuse să o mângâie rugător, ea îl ţinu la distanţă.

— De ce te grăbeşti, băieţaş? spuse ea batjocoritor. Vai, dar eşti cam lacom. Nu ţi-a spus nimeni că nu-i frumos să fii atât de lacom?

Pentru o clipă ca de tortură, el crezu că urma să-l

concedieze. Apoi, cu o artă experimentată, degetele ei lungi l-au prins. Îl călăuzeau, îl îndrumau. Îi aşeză mâinile acolo unde dorea ea să fie atinsă; îi forţa gura s-o sărute acolo unde voia ea. Făcea totul la rece, aproape cu detaşare. Steve reacţiona frenetic; mintea încetase să-i funcţioneze. Era tot numai senzaţii, extaz abia stăpânit. Dintr-o dată ea luă iniţiativa. Nu îl mai călăuzea; vreun instinct îi spusese că nu este necesar. El o strângea la piept, îngropându-şi chipul în căuşul parfumat al subţiorii ei, iar ea îl înlănţuia cu patimă. Şoldurile ei puternice vibrau ritmic.

Cum pasiunea ajunsese la punctul culminant, Steve găsi un mic colţişor din mintea sa întorcându-se la ziua când bătuse recordul celor o sută de metri. Luase conducerea de la început şi a rămas în frunte, dar la fiecare pas simţea că parcă avea pe cineva chiar lângă umăr, împingându-l înainte. Ultimii câţiva metri fuseseră o agonie a efortului, respiraţia – o luptă puternică, fiecare bătaie a inimii ameninţând să fie ultima. Când a doborât panglica în sprintul final, stăpânirea de sine aprinsese în el o flacără de extaz. Apoi totul se prăbuşi, cu un ţipăt teribil în creier. Era la capătul nervilor, tot numai dorinţă. Prăbuşit în final, a simţit că Mona a devenit ţeapănă sub el, de parc-ar fi fost tăiată. A scos doar un strigăt înăbuşit şi a tăcut.

Când Steve s-a îndepărtat de ea, era slăbit şi sfâşiat, dar se simţea cu zece picioare mai înalt. Zăcea, privind cum se umflau în ritmul respiraţiei sânii ei magnifici.

Întorcându-şi capul în sfârşit, îl văzu zâmbind pe furiş.

— Ce tot mustăceşti ca un motan? îl întrebă.

Cu o siguranţă proaspăt găsită, s-a întins după ea. Dar ea i-a respins mâna şi a tras un cearceaf deasupra, ca să-şi acopere goliciunea.

— Se pare că ai schimbat motivul pentru care ai venit aici, băieţaş!

— Doamne, Doamne! gândi el; uitase cu totul!

Pălind, s-a ridicat. Îl bântuia ruşinea.

— Bine, dă-i drumul! spuse ea.

El rămăsese uluit şi se holba la ea.

— Dă-i drumul, omoară-mă! Spuneai că de asta ai venit aici.

Bineînţeles că nu putea face asta. O ura, Doamne, cât putea s-o urască! Dar ea îndreptase în altă direcţie dorinţa de-a o ucide.

Râdea acum contemplându-l în batjocură.

— Acum întinde-o, băieţaş. Ieşi afară!

Mona se sculă din pat şi trecu prin spatele lui, goală cum se născuse, şi intră în baie.

Steve se îmbrăcă grăbit şi o luă la goană.

Urma să n-o mai vadă timp de opt ani.

Capitolul 3

— Să vă prepar altă băutură, domnule?

Vocea grijulie a barmanului l-a azvârlit pe Steve înapoi, în prezent. S-a aplecat protector spre pahar şi a dat din cap.

— Fă-mi şi mie una, Bert, se auzi o voce profundă lângă Steve. A simţit cum se strecoară un corp în scaunul aşezat lângă al său, dar nu s-a uitat în jur. Stătea privind cu tristeţe la rămăşiţele din pahar. Gândurile şi emoţiile îl purtaseră spre trecut. Experienţa cu Mona fusese şi umilitoare şi captivantă. Fusese şi aşa destul de penibil, chiar fără intenţia de a se duce acolo, dar să facă dragoste cu Mona după ce o acuzase de trădare faţă de tatăl său!

Scena îi arsese adânc în memorie, ani întregi, după

ce avusese loc. Uneori simţea că asta îl va marca pentru totdeauna.

— Poftiţi, domnule Kelso. Cocktail-ul dumneavoastră obişnuit. Vocea barmanului era plină de satisfacţie. Cu un strop de vermut peste gin.

Numele clientului sună ca un clopoţel pentru Steve. Aruncă o privire spre vecin. Bărbatul care sorbea din Martini era atât de mărunţel, încât picioarele îi spânzurau liber peste podeaua barului. Ochii lui albaştri aveau privirea rece care apare la mahmureală. Nasul lui scurt era străbătut de vene superficiale, ca la un beţiv învederat. Arăta cam jerpelit; costumul era curat, de curând călcat, dar era zdrenţuit la manşete şi lustruit în coate. În ciuda aerului său aparent decăzut, era totuşi ceva atrăgător şi ghiduş în prezenţa lui. Sorbi lacom din Martini până când îl isprăvi. Îşi şterse apoi gura ca un boboc de trandafir cu şervetul şi râgâi amabil:

— Ah! E un adevărat nectar, Bert. Ca să ne amintim un vechi dicton – „nectarul zeilor”. Uf, Bert… speram s-o întâlnesc aici pe Mona Alcott.

— A fost aici, domnule Kelso. A plecat adineaori.

— Ah! Foarte bine. Râgâi din nou. Îşi întoarse capul glumeţ spre Steve. La vârsta mea, un strop de Martini e mult mai excitant decât o femeie…

Steve îl întrebă:

— Sunteţi Luther Kelso?

— Acuzatul e prezent, domnule.

— Avocatul? Celebrul avocat?

Omul a încercat să facă un fel de plecăciune de curtoazie, rămânând aşezat tot pe scaunul lui.

— Vă mulţumesc, domnule, că nu aţi adăugat, şi cuvintele: „a fost odată”. Vă cunosc de undeva?

— Mă numesc Steve Temple.

Kelso îşi scormoni o clipă memoria, cu chipul total absorbit.

— Allan Temple! Delapidare. Muncă silnică de la zece la douăzeci de ani. Familie: un fiu de optsprezece ani. Îi întinse mâna: Bine ai venit acasă, Steve Temple!

Steve nu i-a luat mâna.

— Şi Mona Alcott?

Kelso îl privi cu şiretenie.

— Vinovată prin complicitate! Ai privit vreodată un şarpe care şi-a lepădat pielea, ca să vezi ce face pe urmă? Eu sunt supraveghetor de şerpi, *băiete.*

Steve apucă în sfârşit mâna întinsă. Emoţionat în mod ciudat, spuse:

— Nimeni nu mi-a mai spus aşa de când a murit tata.

— Eu sunt în opoziţie, ca să zic aşa, din punct de vedere politic. Monei îi place să-mi stoarcă mereu ceva informaţii şi pentru asta îmi plăteşte un pahar-două, depinde de cât de disponibilă este. Nu-i spun niciodată decât fleacuri, fir-ar să fie… dar… Tipul râse încurajator:

— Aş bea şi cu Moş Crăciun însuşi, dacă ar plăti el…

Steve prinse şpilul şi comandă încă un rând.

În aşteptare, Kelso continuă:

— Acum nu mai cred că Mona însăşi e convinsă că poate obţine orice, dar ştie că admir perfecţiunea animalului, fie el netrebnic, fie sfânt. Pentru, ea, micile noastre întâlniri sunt o mică formă de linguşire şi Monei noastre îi place să fie flatată.

— Ştiu, spuse Steve calm. Şi eu îmi amintesc asta despre ea. Dar spuneţi-mi, domnule Kelso, de ce vrea Mona informaţii despre politică?

— N-ai luat legătura cu ea?

— N-aveam niciun motiv. Tatăl meu era singura mea legătură de sânge pe care am avut-o aici. Şi după tot

ce s-a întâmplat, niciunul dintre prietenii mei n-ar fi vrut să corespondeze cu mine, spuse Steve cu vocea plină de amărăciune.

Apoi se întoarse spre Kelso cu un gest rugător:

— Aţi vrea să-mi faceţi cunoştinţă?

— Va fi plăcerea mea. Omul luă o înghiţitură sănătoasă de Martini.

— Mona Alcott este acum procuror în Rees Country. De patru ani. Acum opt ani a intrat în grupul lui Jack Morgan, ca asistent de procuror. Să vedem!... Cred că la câteva săptămâni după condamnarea tatălui tău.

— Deci ăsta a fost târgul! spuse Steve.

— Ce-i cu tine, băiete? se întrebă Kelso impacientat.

Steve scutură din cap.

— Nu e important. Doar că mi s-a confirmat ceva. Cum de-a fost aleasă Mona?

— Mona muşcă mâna stăpânului, băiete. Vechiul boss, Jack – Alesul Poporului – a luat-o la el, a hrănit-o, a alăptat-o la sânul lui dar, conform naturii ei. Mona s-a întors împotriva lui şi a muşcat mâna care o hrănise. Mona e roasă de ambiţie ca de o boală. Şi-a văzut şansa şi a apucat-o. I-a luat mai puţin de patru ani ca să înveţe să tragă sforile în operaţiunile lui Jack. Apoi s-a ridicat împotriva lui şi imediat l-a învins.

Kelso dădu pe gât ultima înghiţitură şi Steve comandă alt cocktail. Când a venit comanda, Kelso întrebă:

— Ce ştii despre structurile politice de pe-aici?

— Nu prea multe, spuse Steve. Pe atunci nu mă prea interesau. Îmi amintesc că tata mi-a spus că erau foarte corupte.

— Corupţi erau atunci, corupţi sunt şi acum, spuse Kelso aproape cu satisfacţie. Singura schimbare constă în locul puterii. Mona a devenit acum moştenitoarea

tronului bătrânului Jack.

Legile statului în ce priveşte prohibiţia întruniseră aprobarea localnicilor şi de ani de zile comunitatea din Reesville votase pentru abstinenţă. Şi aceasta era în avantajul celor de la putere, să păstreze situaţia ca atare. Cele mai sobre oraşe din stat erau înconjurate de baruri, dar numai dincolo de graniţele parohiei; nu şi Reesville. Locuitorii fuseseră însetaţi multă vreme, bând în cluburi ilegale, în afara oraşului. Singurul bar care mai funcţiona era acesta, unde beau acum Steve şi Kelso. Şi acesta – „Stejarii" – era mai mult sau mai puţin un fel de local de provincie. Avea o oarecare clasă care îi atrăgea pe cei care voiau să-şi petreacă o seară mâncând şi bând într-o atmosferă plăcută, fără spaima de a fi găsiţi la o razie. Dar şi acesta avea ceva ilegal, atât timp cât cluburile din afara oraşului nu fuseseră controlate decât în cazul unor măsuri disciplinare.

Celelalte membre ale triadei clasice a viciului – jocurile de noroc şi prostituţia – înfloreau din plin. Era o operaţie bine plătită, bine întreţinută, condusă de Mona. Organizaţia se născuse odată cu Jack Morgan, care fusese ales succesiv, în câteva rânduri, procuror în districtul Rees, până când îl înlocuise Mona. În comunităţi relativ mici, ca Reesville, procurorul avea adesea mai multă putere decât însuşi guvernatorul statului. Poliţia din Reesville, din punctul de vedere al lui Kelso, era destul de onestă, dar o făcuseră inofensivă. De multă vreme nu mai vizitaseră localurile ilegale, iar Mona găsise mereu o scuză să nu-i cheme în judecată. Mona iniţia o razie şi începea procesul numai când cineva trecea linia de demarcaţie a teritoriului *ei* sau întârzia cu plăţile. Unicul pericol ar fi fost poliţia statului, dar ei nu se băgau în treburile

forţei legale locale. În puţinele ocazii când o făceau, Mona, prin sursele aflate în cercurile înalte ale statului, afla cu mult timp înainte şi lansa alarma. Primarul din Reesville era un om slab, aflat complet sub stăpânirea Monei. Iar despre şerif, care alerga la fiecare alegere cu buletinul Monei în mână, ce să mai vorbim…

— … ei, asta-i povestea, băiete – spuse Kelso, frecându-şi mâinile. Aşa s-a cocoţat prinţesa pe tronul reginei. Aş putea estima, modest, că a săltat aproape o jumătate de milion de la încoronare.

Steve fluieră uşor.

— Dar cum poate exista o asemenea corupţie aici? Aici e aşa-zisul locaş al lui Dumnezeu. Fermierii din Rees Country sunt foarte credincioşi şi sunt foarte porniţi împotriva formelor de păcat pe care le comercializează Mona.

— Da, e adevărat, spuse amabil Kelso. Dar nu prea au ce face împotriva lor. Jack Morgan a fost un şmecher dibaci. A realizat două lucruri esenţiale pentru viaţă: mai întâi, numărul populaţiei din Reesville îl egalează acum aproape pe cel din restul statului. Ungi câţiva ţipi bine aleşi, îi faci pe toţi graşi şi fericiţi şi s-a făcut! La fiecare alegere era de ajuns să obţină votul orăşenilor şi să-i lase pe fermieri să se ducă la dracu'. Şi apoi a venit Mona, cu ceva mai multe rafinamente de-ale ei…

— Şi nu există opoziţie în oraş?

— Sunt puţini, al naibii de puţini. Şi nu au putere. Acum se apropie alegerile. Iar Mona se agită în draci, ca întotdeauna.

— Dar ar trebui să se întâmple ceva, se îmbufnă Steve.

— Nimeni nu face nimic atât timp cât nu se găseşte cineva să lupte împotriva ei. Asta va fi valabil până în

momentul când va veni cineva cu destul curaj să ridice lumea din Reesville împotriva fundurilor lor grase şi leneşe!

Surprins de această bruscă ieşire de vehemenţă, Steve privi în jur. Ochii obosiţi ai lui Kelso erau reci ca gheaţa.

El observă privirea lui Steve.

— Oh, da, am destule motive s-o urăsc pe Mona. Jake, într-unul din momentele lui tandre, mi-a încredinţat mie unul din mandatele lui. Am fost ales judecător. Când a căzut în dizgraţie şi i-a luat Mona locul, am început să calc ca pe cioburi. Jack era corupt, dar credea în viaţă şi-i lăsa şi pe alţii să trăiască. Mona, în schimb, nu! Nu suportă să-i stea cineva în cale. Cum se spune, ambiţia ei nu are margini, nici scrupule morale. Am început să intentez procese prostituatelor, codoşilor şi celor ce făceau pariuri, chiar atât de puţini câţi veneau la mine. Şi aşa… a avut ea grijă de mine. Eu aveam o slăbiciune pentru băutură şi am fost prins beat mort. N-am avut încotro şi am demisionat. E bună ca fotograf de senzaţie, Mona noastră…

Kelso abandonă totul, scurta lui furie se risipise.

— În felul ăsta l-a prins în plasă şi pe bietul Jack, surprins gol în pat, printr-o şmecherie. Jack avea o soţie din înalta societate, doi copii la liceu. Ca să calmeze zvonurile, a lăsat la o parte războiul mărturiilor şi s-a dat bătut. Oh, dar ea îl avea la mână cu mult mai multe. Îi era dator vândut.

— Şi tot mai eşti mort după ea? întrebă Steve fără menajamente.

— Sigur. De ce nu? spuse Kelso plin de voioşie. Distracţia e liberă. Şi mă simt ca un spion în teritoriul inamic. Am avut întotdeauna noroc că Mona vrea să cedeze. Dar o şansă nu tocmai plăcută, adăugă el cu

tristeţe. Pe vremuri avea apetituri sănătoase. Acum e însetată doar de bani şi de putere.

Steve tăcea, amintindu-şi momentul când îi observase „apetitul” pentru prima dată.

După un moment, Kelso spuse:

— Dar tu, Steve Temple? Ce s-a întâmplat cu tine în anii aceştia?

Steve îşi urmase drumul mai întâi la liceu şi apoi la facultatea de drept. Au fost ani în care fusese salahor, muncind verile cu o echipă de constructori, spălând vase şi făcând pe chelnerul în paralel cu cursurile. Pentru alţii ar fi fost un iad, dar nu şi pentru Steve. Lăsase la o parte concursurile de atletism, toate prieteniile şi toate activităţile din afara şcolii, ţintind numai ziua când urma să-şi ia examenele de absolvire. Îşi trecuse examenele în prima jumătate a clasei lui şi îşi luase examenele de diplomă cu brio.

Dar în acest timp în el mocnea mereu ceva. Obsedat de ţinta sa – răzbunarea împotriva Monei Alcott, îşi pierduse orice disponibilitate pentru compasiune, pentru tandreţe şi pentru umor, chiar dacă ar fi putut număra pe degete, dintre colegii lui de clasă de ambele sexe, vreo câţiva care să aibă setea lui de viaţă. Aşa cum îi spusese înfuriată o fată, perspectiva lui era îngrozitoare. Încercase să se culce cu ea într-un mod brutal şi lipsit de pasiune, ca şi cum ar fi fost o târfă.

Dar nimic nu-l abătea pe Steve din drumul lui; obsesia îl hărţuia ca o pasăre de pradă, simţea ghearele ei ca pe nişte pinteni care-l îmboldeau oriunde s-ar fi dus.

După ce-şi luase diploma, i se oferiseră o serie de posturi serioase la firme juridice cu renume. Dar el alesese întoarcerea la Reesville.

— Ca să-ţi duci la bun sfârşit vendeta împotriva Monei Alcott! comentă sec Kelso.

Steve ridică din umeri:

— Cred că ai putea s-o numeşti aşa.

— Şi cum ai vrea să te apuci de asta, băiete?

Steve îşi îndreptă spinarea. Fără să-şi dea seama, stătuse aplecat peste bar atâta timp, încât îi înţepeniseră muşchii.

— Nu ştiu. Mai întâi trebuie să-mi închiriez o locuinţă. Mă gândeam să-mi deschid un birou.

— Ai luat-o pe un drum foarte greu, băiete. Oraşul e plin de avocaţi. Se bat pe pradă ca şacalii pe un stârv gustos.

— Dar şi eu ştiu să lupt, spuse Steve încăpăţânat.

— Va trebui să lupţi. Kelso îl scruta atent. Dar ai destui bani ca să finanţezi campania asta?

Steve zâmbi pentru prima oară. Spuse cu o nuanţă ascunsă de umor:

— Am exact atâţia bani cât să plătesc chiria pe o lună. Şi va trebui să dorm acolo şi să mănânc numai sardele şi biscuiţi.

Capitolul 4

Comunitatea din Reesville era veche. După părerea istoricilor, povestea primilor locuitori care se aşezaseră aici se pierdea în negura vremii. Aici locuise un general Rees, a cărui statuie veche şi severă, purtând uniforma războiului de secesiune se afla chiar în faţa tribunalului. Dar şi aici istoria era nesigură. Locuitorii mai vârstnici care frecventau vara părculeţul din faţa tribunalului susţineau cu tărie că generalul Enoch Rees fusese fiul fondatorului oraşului şi îşi pierduse viaţa servindu-şi patria în războiul dintre Nord şi Sud,

sacrificiu pentru care a fost clădit oraşul Reesville şi botezat cu acest nume în onoarea lui.

Oricum, majoritatea caselor albe, cu două etaje, care împânzeau suprafaţa oraşului, ca şi străzile mărginite de copaci din partea mai veche a oraşului aveau o vechime de la cincizeci la o sută de ani. Oraşul fusese clădit pe malurile râului şi energia generată de râu s-a transformat în industrie, triplând numărul populaţiei în ultimii şaptezeci şi cinci de ani. Şi odată cu fabricile au apărut şi muncitorii de toate naţionalităţile care şi-au construit căminele mai mici şi mai sărăcăcioase de pe malurile râului, fără a îndrăzni niciodată să se aventureze pe colinele oraşului, unde trăiau locuitorii mai vechi.

Dar această situaţie a durat numai până la sfârşitul celui de al doilea război mondial, care a adăugat populaţiei din Reesville alte câteva mii de nou sosiţi, porniţi să invadeze colinele. Aceşti veterani de război grăbiţi au dovedit prea puţin respect pentru tradiţie, şi-au cumpărat terenuri şi au construit case moderne, cu un singur etaj; în unele cazuri au îndrăznit chiar să cumpere clădiri vechi şi să le renoveze, ba uneori chiar dărâmându-le şi construind altele noi. Această populaţie nouă, cu venituri mari, lipsită de scrupule morale şi cu sângele fierbinte a făcut să crească veniturile întreprinderilor lui Jack Morgan, care apoi au revenit Monei Alcott.

Dar tribunalul a rămas acelaşi pe dinafară. Vechi de şaptezeci şi cinci de ani, avea două etaje şi era construit din piatră cenuşie, invadată de iederă primăvara şi vara. Acum devenise mult prea mic pentru nevoile crescânde ale oraşului; dar de fiecare dată când venea vorba să fie demolat şi refăcut, tradiţionaliştii declanşau scandalul şi câştigau dreptul

de a-l lăsa neschimbat. Din când în când mai fuseseră construite noi clădiri pentru a adăposti diverse birouri ale oraşului sau ale regiunii, înconjurând tribunalul, devorând treptat pajiştea din faţa lui. Interiorul însuşi fusese demolat de câteva ori şi remodelat. Acum era împărţit în mai multe săli de judecată şi camerele judecătorilor.

Cele patru laturi ale scuarului din faţa tribunalului au fost înlocuite de clădiri cu două şi trei etaje, cele de jos găzduind magazine, iar cele de sus birouri, în cea mai mare parte derivate din activitatea necesară în tribunal sau în jurul lui.

Chiar aici îşi închiriase Steve un local, de fapt un fel de gaură în zid, cu un birou, un dulap de haine şi rafturi ca să-şi ţină cărţile lui de drept. O fereastră îngustă dădea spre tribunal. Toate astea îl costau pe Steve cincizeci de dolari.

Cărţile de drept erau unica moştenire de la Allan Temple. Steve reuşise să le salveze de la ruină şi le depozitase în eventualitatea întoarcerii lui la Reesville. Acum avea destul timp să plonjeze în lectură. Pe uşă era scris numele lui: *„Steve Temple, avocat*” Dar niciun client nu-i trecuse pragul; nu strânsese nici măcar un dolar. Încă nu era obligat să doarmă pe birou, dar nu mai era mult până atunci.

— Au trecut două săptămâni şi n-a apărut niciun client, îi spunea Steve lui Kelso cu un aer crispat. Nu ştiu cât o să mai rezist.

— Ştiu că ţi-e greu, băiete, spuse Kelso compătimindu-l.

Kelso era în birou cu un pahar gol de Martini în faţă. În ultimele două săptămâni, cei doi deveniseră repede prieteni. Kelso luase obiceiul să-l viziteze în fiecare zi şi să rămână la el până-și golea paharul.

Era o zi fierbinte şi înăbuşitoare, vestind parcă furtuna. Stăteau amândoi la fereastră şi cu uşa deschisă, în speranţa deşartă a unei adieri de vânt. Sus se rotea leneş un ventilator; cu cincizeci de dolari pe lună nu putea plăti şi aerul condiţionat.

Steve se întoarse în vechiul scaun rotativ şi luă o carte deschisă de pe pervazul ferestrei, unde o pusese la sosirea lui Kelso.

— Citeam ceva aici. În anul 1921, un anume Ray Burns, a obţinut un succes nemaipomenit deschizând un nou proces, când Curtea de Apel a găsit că fostul juriu a fost ineficient şi neglijent…

— Te întorci mereu, mereu în acelaşi punct, nu-i aşa, băiete? îl întrerupse Kelso. Ca un câine care se înfurie pe un os uscat. Îşi învârti paharul gol şi îl trecu peste frunte. Asta se întâmplă foarte rar. E foarte greu pentru un avocat al apărării să se declare plin de succes pentru că juriul ales de el a fost atât de ineficient, încât sentinţa dată de juriu să poată fi răsturnată. În practica tribunalelor, responsabilitatea alegerii unui juriu nepotrivit revine avocatului apărării…

Cum vocea lui Kelso se stinsese, gândurile lui Steve au alunecat în trecut, recapitulând ultimele două săptămâni. Fusese o vreme când numele lui Luther Kelso însemnase ceva în tribunal; ajunsese aproape în fruntea listei celor mai buni avocaţi, alături de „uriaşi” vestiţi, aşa cum era Clarence Darrew şi alţii, la fel de faimoşi. Dar se întâmplase ceva, în urmă cu cincisprezece ani. Într-o zi, fără niciun avertisment, Kelso a dispărut. Au trecut alţi câţiva ani până când s-a mai auzit ceva despre el. Era bine cunoscută patima lui pentru alcool şi unii spuneau că se internase într-un sanatoriu pentru o cură de dezalcoolizare. Mai

existaseră nişte zvonuri despre un scandal cu o femeie; bârfe peste bârfe; niciuna nu se confirmase vreodată. În urmă cu zece ani, Kelso reapăruse în Reesville, şi-a închiriat o cameră pe strada Upper Main, unde locuia şi acum. Trăia dintr-o mică rentă a cărei sursă era un mister Steve rămăsese uluit auzind că acest om fusese o dată ales judecător.

Dar Steve îl găsea amuzant, sensibil, uneori chiar sclipitor. Şi era fără egal în cunoaşterea legislaţiei. Chiar atunci când era beat putea să răscolească în memorie şi să citeze, exact, din cazurile rezolvate cu mulţi ani în urmă.

Şi, cum Steve era în acelaşi timp impresionat dar şi mâhnit de marele talent al lui Kelso, acesta se amuza de zeul bătăios al lui Steve, de oarba lui credinţă în infailibilitatea justiţiei, când ultima dovadă a triumfului „dreptăţii" asupra nedreptăţii i-o dăduse Mona Alcott chiar tatălui său...

Atenţia lui Steve a fost atrasă de la lectura lui Kelso de un zgomot uşor şi de o mişcare la uşă. Rămase ca hipnotizat. Kelso se opri la jumătatea frazei şi îi urmări privirea.

Femeia de la uşă era o blondă explozivă, înaltă, cu sânii plasaţi sus, cu picioarele lungi şi şolduri zvelte. Pielea avea culoarea smântânii. Avea părul scurt, cu o tunsoare rebelă. Gura ei senzuală era roşie, unica pată de culoare de pe faţă. Se uită la Steve, cântărindu-l în tăcere.

— Pilar! Kelso sări în picioare. Vino încoace, dragă, intră!

— Bună ziua, domnule judecător. Avea vocea joasă şi bine controlată.

La fel de agilă ca o salamandră, se îndreptă spre birou. Avea o rochie de culoarea mentei, aproape de

nuanţa ochilor; croiala era ca un înveliş tubular, care i se lipea de trup ca un strat de vopsea.

— Steve, ea este Pilar Rives. Pilar – domnul Steve Temple.

Fără niciun zâmbet, ea rosti:

— Domnule Temple…

Avea degetele puternice, suple. Steve gândi că nu mai văzuse niciodată o femeie atât de frumoasă, atât de atrăgătoare. Ani de zile privise rareori o femeie, adică o privise pur şi simplu, dar acum o mânca din ochi. În jurul ei plutea o undă de mister, promisiunea unor plăceri rare, a unei desfătări erotice.

O sclipire de amuzament apăru în adâncul verde al ochilor ei. Şi-a smuls degetele din strânsoare şi s-a întors spre Kelso. Acesta îi oferi scaunul pe care-l ocupase: Când s-a aşezat şi şi-a încrucişat picioarele, Steve a auzit un foşnet de mătase. Rochia scurtă se ridică, dezvăluind gropiţele de la genunchi şi superba lungime a picioarelor.

— Domnule judecător, Dave e la puşcărie.

— Iarăşi?!

— De data asta e ceva serios. E acuzat de atac înarmat.

— Skimpy să poarte arme?! Kelso privea ca un îngeraş. Nu-mi vine să cred!

— E acuzat că a furat de la o băcănie vreo două sute de dolari.

Kelso fluieră.

— E într-adevăr serios. A mai avut el necazuri, dar înarmat… Tonul lui se schimbă: Dar de ce ai venit la mine, Pilar? Ştii că nu primesc cazuri zilele astea.

— Oh! Ştiu asta, domnule judecător. Am venit să-l angajez pe domnul Temple. Îl privi pe Steve.

— Pe mine? Steve făcu o mutră de prost.

— Pe dumneavoastră, domnule Temple. Vreţi să-l apăraţi pe fratele meu?

— Pe fratele dumneavoastră?

— David Rives este fratele meu, domnule Temple. Vocea ei trăda nerăbdarea. Vă mai întreb o dată: Vreţi să-l apăraţi?

— De ce, eu… eu… se bâlbâi Steve. Se aruncă totuși în vârtej. Da. Accept.

Pilar Rives se uită în poşetă, scoase un cec în alb, şi-l puse pe birou.

— Nu ştiu care este tariful dumneavoastră. Eliberaţi-l pe fratele meu şi puteţi completa suma, iar eu voi semna. Bună ziua, domnule Temple. Domnule judecător…

Se ridică şi ieşi fără niciun alt cuvânt.

Ei ar fi vrut s-o cheme înapoi, ca să mai obţină şi alte detalii. Un avocat cu reputaţie nu putea să accepte un caz chiar aşa, cu una cu două.

În loc să reacţioneze se moleşise de tot în spatele biroului şi se gândea la rotunjimile elastice ale spatelui ei dichisit, în timp ce părăsea biroul.

— Şi de fapt *cine* este? întrebă cu o voce sfârşită.

Kelso spuse sec:

— Asta, băiete, e o patroană de bordel din domeniul Monei. Fetele ei se aruncă foarte sus. Nu mai puţin de cincizeci de dolari pe noapte!

*

* *

Închisoarea din Reesville era una dintre construcţiile cele mai noi. Nu exista o închisoare a oraşului; puşcăria districtului le servea şi unuia şi celuilalt. Era modernă şi făcută după ultimul proiect, din toate

punctele de vedere. Şeriful, Joel Taylor, era neobişnuit de mândru de puşcăria lui. Era aproape mulţumit că rareori era plină mai mult de o treime. Din punctul lui de vedere, o asemenea statistică demonstra forţa deputaţilor şi dovedea climatul moral din Rees Country. Era fericit să precizeze oricui era dispus să asculte că, în majoritate, cei închişi fuseseră arestaţi dincolo de teritoriul oraşului.

Joel Taylor, pe atunci ajutor de şerif, îl arestase cu opt ani în urmă pe Allan Temple. De atunci, agăţându-se cu ghearele şi cu dinţii, s-a căţărat mai sus cu ajutorul Monei. Nefiind cu mult mai mare decât Steve, Taylor era înalt, bine făcut, bine hrănit, dichisit şi la fel de fad ca un pahar de lapte degresat. Stătea în biroul lui când a apărut Steve să-i ceară un permis ca să-l poată vedea David Rives.

Taylor era bucuros că-l vede pe Steve. I-a spus din suflet:

— Mă bucur că te văd, Steve, băiete! M-am întrebat întotdeauna de unde o să apari! A sărit să-i scuture mâna lui Steve, apoi îşi compuse o mutră melancolică.

— M-am simţit foarte prost atunci când a trebuit să-l arestez pe bătrânul tău. Dar acum te-ai întors şi eşti de-al nostru. Se umfla în pene. Nu-ţi trebuie niciun permis să-l vezi pe Skimpy. Te iau pe garanţie. Nu-l poţi înţelege. Skimpy a mai fost şi înainte în încurcătură, dar era mai mult sau mai puţin nevinovat, niciodată n-a făcut ceva atât de grav ca acum.

Fiind obligat să nu-l contrazică pe Taylor în această fază, Steve îşi ţinu gura. Pe tot drumul până la celulă Taylor emise o mulţime de banalităţi, ca într-un video clip cu montajul foarte rapid. Steve îi răspundea din când în când. Dar se simţi într-un fel mai important când şeriful l-a introdus în celulă şi a plecat.

Skimpy Rives avea ochii verzi ca ai sorei sale şi o voce joasă. La asta se rezumau asemănările. Ochii lui parcă pluteau ca nişte stranii peşti tropicali, în spatele ochelarilor fără ramă, cu lentile groase. Avea o gură moale, sub o uşoară umbră de mustaţă.

Era înalt şi slab, aproape emaciat. Steve bănuia că face parte din acel gen de oameni care puteau mânca enorm fără a câştiga un gram. Porecla „Skimpy” („Slăbănogul”) i se potrivea; mâinile şi picioarele erau anormal de lungi; pantalonii şi manşetele îi erau mult prea scurte. Steve îşi dădea seamă că având o constituţie atât de anormală i se potriveau doar hainele scumpe, făcute pe comandă.

Skimpy îl privi pe Steve cu o suspiciune nedisimulată.

— Cine te-a angajat? N-am cerut niciun apărător.

— Nu ţi-a spus nimeni? îl întrebă Steve uimit.

— Aici nimeni nu-mi spune nimic.

— Sora dumitale m-a angajat ca să te apăr.

Gura lui Skimpy se strânse.

— Surioara mea? N-am văzut-o…

Se opri şi privi bănuitor în jur.

— Nu spuneţi nimic aici, domnule Temple. Nu ştiu mulţi că Pilar mi-e rudă. Ea nu prea se mândreşte cu mine. Şi. eu nu o pot acuza de asta, înţelegeţi.

Lui Steve îi stătea pe vârful buzelor să-i spună că nici „activităţile” ei nu erau prea demne de respect, dar s-a abţinut. În schimb, spuse:

— Dacă nu ea, cine crezi că m-a angajat?

— Credeam că poate *ei* te-au trimis.

— Care *ei?*

— Ei, ăia care au înscenat totul, spuse Skimpy, ascunzând o anumită teamă.

Steve rămase tăcut. Era plângerea clasică a

delincvenţilor obişnuiţi. Din sumarul studiu al dosarului, avea prea puţine îndoieli asupra vinovăţiei lui.

Skimpy avea un lung record de arestări: pariuri, vânzări de alcool la negru, vagabondaj şi beţie; dar prea puţine dovezi. În mod evident, umbrelă de protecţie a Monei îl acoperise până acum. Steve avea prea puţine speranţe că va putea obţine achitarea. Luase de fapt acest caz, aşa cum îi spusese lui Kelso, „ca să vadă cum merg lucrurile la tribunal.”

— Oh, ştiu ce gândiţi, dar a *fost* o înscenare, spuse Skimpy posac. Ştiu ce rele am făcut, dar nu de data asta! Vocea îi luă un ton de indignare sinceră. De ce, că eu nu m-am folosit de armă niciodată în viaţă?!

Fără voie, Steve lăsă să-i scape un suspin uşor.

În agitaţia lui, Skimpy sărea în sus, păşea înainte şi înapoi, silueta lui sinuoasă se convulsiona ca un schelet animat.

— Ştiu că nu mă credeţi! Pentru dumneavoastră e o poveste veche, dar de data asta se întâmplă să fie adevărat!

— O fi o poveste veche, da, dar eu n-am auzit-o înainte. N-am auzit-o personal, spuse Steve cu candoare. Voi fi sincer cu tine, Rives, eu abia mi-am început cariera şi tu eşti primul meu client.

— Nu-mi pasă de asta. Bietul om se zbuciuma pe prici, în faţa lui Steve. Tocmai fiindcă nu eşti unul dintre ei!

— Mereu spui asta. Cine sunt *ei?*

— *Ei?!* Nişte tipi care se învârt în cercuri înalte. *Ei* au înscenat totul.

Skimpy îşi flutura mâna, agitat şi apoi se aplecă în faţă cu un aer hotărât.

— Vedeţi, eu mă ocupam de pariuri. Nu pe sume

mari, doar pe mărunţiş. Cât timp am plătit „dijmă”, nu s-a atins nimeni de mine. Dar în ultimele săptămâni am avut ghinion şi am pierdut mult. L-am tot fentat pe „casier” – cel care adună banii – ca să pot aduna ceva. Și am căutat peste tot să împrumut, dar n-am găsit nimic. Apoi am primit un ultimatum *Plăteşti sau nu?* Iar noaptea trecută blestematul ăsta de poliţist m-a şi prins în plasă!

Pe Steve îl cuprinse un val de emoţie.

— Şi *casierul* ăsta? Cine e? Cum îi cheamă?

— Vreţi numele? Iisuse Hristoase, nu ştiu niciun nume. Nu am fost niciodată prezentaţi. Skimpy râse scurt. Dar îi cunosc mutra când îl văd cum mă urmăreşte.

— Şi nu mai ai niciun alt nume? Pe nimeni din cei apropiaţi de ştabi? Ochii lui uimiţi alunecară spre Steve.

— Eu? Să vă spun nume? Hristoase, eu sunt doar un peşte micuţ într-o baltă mare. Niciunul dintre barosani nu s-ar înjosi să ia legătura cu mine.

— Dar trebuie să fi auzit măcar câteva nume, vreo informaţie, mai de mult sau acum…

— Sigur că am auzit. Şi ce dacă? Oricine are ochi şi urechi… şi eu am auzit. Tot oraşul ăsta e prins în laţ. Şi ce dacă am auzit ceva? Nu pot dovedi nimic. Steve îşi înăbuşi dezamăgirea. Cu siguranţă, omul avea dreptate. Nu putea să-i spună nimic mai mult decât ceea ce tocmai aflase de la Kelso. Dar dacă spunea adevărul…

Părea cam exagerat ca o organizaţie ca a Monei să-şi bată capul cu un şmecheraş mărunt ca Skimpy Rives. Şi pe deasupra, ca să ţii o asemenea organizaţie sub control, trebuia să păstrezi o disciplină de fier…

Steve făcu un pas mai departe.

— Acum spune-mi, ce-i cu „înscenarea” asta. Cred că ar fi prea mult dacă m-aş aştepta să ai un alibi pentru momentul când a avut loc aşa-zisul atac?

— Ce alibi! pufni Skimpy. Domnule Temple, eu am alergat speriat zile întregi de colo-colo. Eram evitat în toate locurile în care eram cunoscut. Am petrecut noaptea trecută cu o sticlă, într-un hotel păduchios, în cel mai îndepărtat capăt al străzii principale. Tipul care ţine păduchelniţa aia n-ar garanta nici alibiul bunică-sii!

Când s-a întors Steve, Kelso era în birou. A ascultat fără niciun comentariu ce i-a relatat Steve despre întâlnirea cu Skimpy.

La sfârşit, Steve l-a întrebat:

— Tu ce crezi, Luther? Tu crezi povestea lui? Înainte de a-i răspunde, Kelso sorbi din Martini.

— Dacă îl cred? Sunt gata să-l cred. Îl cunosc de mult pe Skimpy. Face contrabandă. Scormoneşte pe unde poate pentru un dolar. Dar ştiu că n-a folosit niciodată arma.

Kelso vorbea cu capul plecat, cu privirea aţintită pe o pată de apă de pe podea. De fapt, podeaua semăna cu o hartă grosolană a statului.

— Dar faptul că am eu încredere în el nu ajută prea mult, nu-i aşa, băiete?

— Mă tem că într-adevăr nu ajută prea mult, spuse Steve posac. Dar ştii ceva? Îl cred şi eu. Când am intrat în afacerea asta, îl credeam vinovat. Acum ştiu că era manipulat, chiar aşa cum susţine. Trânti un pumn straşnic în birou. Fir-ar să fie, am de gând să încerc să obţin achitarea!

— Foarte lăudabil, Steve. Foarte… spuse Kelso rigid. Mai luă o înghiţitură din pahar şi continuă, gânditor:

— Ştii, cea mai bună sursă pentru condamnarea unei

persoane nevinovate în delicte de acest fel apare dintr-o eroare de identificare a victimei.

— Dar dacă Skimpy a fost pradă unei înscenări, n-ar exista nicio victimă.

— Aşa cred şi eu, băiete, zise Kelso cu blândeţe.

Capitolul 5

Procesul intentat de Stat împotriva lui David Rives era primul pe agenda de dimineaţă a tribunalului. Şi masa procurorului era goală…

Steve era prezent, transpirat în arşiţa dimineţii şi era atât de zbuciumat şi de încordat pe dinăuntru, încât părea a fi o bombă cu efect întârziat. Kelso era destul de treaz, iar Skimpy stătea alături de el lângă biroul apărării. Fără ochelarii lui cu lentile groase, Skimpy arăta altfel: ochii lui plângăreţi aveau o expresie lipsită de apărare, imploratoare, iar faţa lui îngustă părea lipsită de formă, refăcându-şi profilul ori de câte ori Steve privea spre el. Primele două rânduri de scaune din spatele balustradei erau ocupate de membrii juriului. În spatele lor, sala era aproape goală, cu excepţia câtorva obişnuiţi ai sălilor de tribunal, oameni în vârstă, moţăind de căldură. Pilar Rives nu era prezentă.

Probabil era mai bine că nu se arătase, se gândi Steve, dacă nu vrea să fie confruntată cu fratele ei; se ţinea deoparte, ca o floare de seră.

Imediat ce preşedintele juriului, Thomas Peeples, a fost anunţat, sala deveni mai atentă. Judecătorul Peeples era un tip sportiv şi posomorât. Şi-a luat locul pe estradă, cu un foşnet discret al robei, încruntându-se spre masa apărării şi apoi spre masa goală a procurorului districtului. Privirea lui rigidă deveni

neagră.

Când începu apelul, Steve sări în picioare ca să se înfăţişeze primului judecător din viaţa lui.

— Sunt pregătit pentru apărare, domnule judecător.

Steve simţi cum i se înroşeşte faţa sub privirea lui impunătoare. Şi simţi cum şiroieşte sudoarea pe sub gulerul strâmt al cămăşii. Îşi ridică mâna ca să atenueze neobişnuita greutate a ochelarilor cu lentile groase de pe nas. La atingerea degetelor, îşi simţi pielea îmbibată de transpiraţie.

„Blestemaţi fie Părinţii Oraşului!”, înjură în sinea lui. Toate celelalte clădiri pentru funcţionarii publici aveau aer condiţionat şi tocmai tribunalul, unde se judecau toate procesele era ca un cuptor, vara.

Judecătorul Peeples bubui ameninţător:

— Grefier, comunitatea nu e reprezentată în acest proces?

Un grefier bătrân sări în sus şi începu cu o voce mânioasă:

— Regret, domnule judecător, reclamanţii n-au spus nimic…

Uşile sălii de judecată zvâcniră brusc, întrerupându-l pe grefier şi Mona năvăli înăuntru.

Îmbrăcată adecvat, într-un deux-pieces negru, sever, cu ochelari cu ramă neagră şi cu o pălărie cochetă pe cap, păşi înţepată pe culoarul dintre bănci şi trecu poarta. Trecu de Steve fără a-i arunca nicio privire; îşi aruncă servieta pe masă cu un gest mânios.

Kelso se aplecă şi şopti la urechea lui Steve:

— Mona noastră nu şi-a pierdut pasul ţanţoş de procuror al districtului.

Încuviinţând, Steve îşi lăsă gândurile să fugă în urmă cu câteva zile, când Kelso avusese cu Mona una din numeroasele lui discuţii.

— Băiete, unul dintre secretele succesului ei ca procuror este măiestria „pasului ţanţoş”. Cu bărbia sus, umerii ridicaţi milităreşte, păşind ca şi cum ar călări pământul şi împrăştiind încredere ca şi parfumul unei târfe, a câştigat jumătate din procese prin… intimidarea consilierilor adversari, a martorilor şi chiar a… juraţilor!

Dar azi Mona nu intimida pe nimeni. Părea a-şi fi pierdut firea, era nesigură pe ea. Steve îşi aminti vag că auzise de la cineva, probabil de la Kelso, că de ani de zile Mona nu mai participase la procese ca avocat, ci mai mult ca judecător.

Dar, înainte ca ea să-şi poată deschide gura, judecătorul Peeples tună:

— Care este motivul întârzierii?

— Domnule judecător, cer iertare tribunalului. Printr-un neaşteptat concurs de împrejurări, biroul meu este astăzi cu susul în jos. Ralph Carson, care trebuia să-l reprezinte pe reclamant, s-a îmbolnăvit subit. Şi toţi ceilalţi delegaţi ai mei au fost la tribunal azi-dimineaţă, cu procese de-ale lor. Vocea ei îşi recăpăta forţa. Cer cu respect amânarea.

Judecătorul Peeples spuse mieros:

— Există vreun motiv ca avocatul acuzării, adică dumneavoastră înşivă, să nu puteţi pleda în acest proces?

Steve încercă o atât de intensă stare de excitaţie, încât pe moment ameţi.

Mona era zdruncinată. A fost nevoită să se sprijine de marginea mesei ca să-şi revină. Spuse slab:

— Eu? Dar, domnule judecător…

Steve sări în picioare.

— Domnule judecător, apărarea protestează împotriva amânării! Suntem pregătiţi să vă prezentăm

dosarul şi nu văd motive logice pentru amânare! Se întoarse spre Mona şi vocea lui luă o nuanţă de sarcasm. Doar dacă nu cumva doamna procuror nu cunoaşte dosarele din agendă şi este complet nepregătită…

Mona înţepeni, dar nu îndrăzni să privească în jur.

— Domnule judecător, bineînţeles că eu cunosc dosarele pe care biroul meu urmează să le judece, dar acesta a fost pregătit de domnul Carson şi eu…

— Domnişoară Alcott, o întrerupse judecătorul scurt, acest colegiu este confruntat cu un calendar plin. În calitate de consilier al apărării, nu văd niciun motiv de amânare. Lovi cu ciocanul. Grefier, să intre juriul.

Cu faţa în flăcări, Mona se aşeză. Privi spre Steve; avea ochii plini de venin. Apoi îşi deschise agenda şi începu să bâjbâie prin ea. În graba ei, începură să cadă pe podea tot felul de hârtii. Se aplecă să le ridice, cu mâinile tremurând, cu mişcări bruşte şi nervoase. Steve se lăsă în scaun. Kelso se aplecă din nou spre el, şoptindu-i:

— Felicitări, Steve! Ai aranjat-o frumos! Acum încep să fie speranţe pentru tine!

Uitându-se spre Mona, Steve abia îi făcu un semn din cap. Cu greu putea să creadă ce noroc avusese. Să furi şansa asta Monei…

Desigur, nu se aşteptase niciodată, nici măcar în urmă cu câteva minute, că va avea ocazia să lupte cu Mona la tribunal, în şedinţă publică. Măcar de-ar avea muniţie mai bună împotriva ei! Dar trebuia să se bată doar cu ce avea la îndemână; cel puţin avea un judecător care dovedise că nu era în tabăra Monei.

Fără a-şi da seama, şi-a unit mâinile şi s-a aplecat în faţă. Simţea un elan similar cu impulsul fantomatic al mai multor braţe crescute dintr-o dată. Nu se simţise

niciodată mai alert, mai plin de viaţă.

Steve examinase lista juraţilor doar formal. Cu apărarea pe care o plănuise, selecţia juriului era de mică importanţă. La rândul ei, Mona a respins două femei, înlocuindu-le cu bărbaţi. În final, juriul a rămas format numai din bărbaţi. Steve îi recunoscu tactica. Bărbaţii sunt mai puţin dispuşi să simtă simpatie pentru un criminal notoriu. Desigur, vechiul dosar al lui Skimpy nu era o probă acceptabilă, dar Steve nu avea îndoieli că Mona era destul de deşteaptă să profite de el, în cele din urmă.

Pe măsură ce avansa instalarea juriului, în mod vizibil Mona începea să-şi recapete încrederea în ea. Poate că asta se datora creşterii audienţei. După câteva minute de la începerea audierii viitorilor juraţi, sala începuse să se umple de spectatori. Ca şi cum vreo baghetă magică ar fi împrăştiat vestea că Mona Alcott, după o lungă absenţă, se producea iarăşi în public.

La un moment dat, mutându-şi atenţia de la boxa juriului, Steve observă o fată care se strecurase într-un scaun, chiar în faţa mesei procurorului. Era micuţă, dar pe deplin matură, cu picioare fine şi sâni mici, la fel de tari ca merele iernatice. Părul negru, tuns foarte scurt, îi acoperea capul ca o cască protectoare. Avea trăsături delicate, osatura fină, gura de un roşu închis. Ochii negri erau întrebători şi vioi. Era foarte bronzată, culoarea ei făcând un contrast puternic cu rochia albă pe care o îmbrăcase. Avea privirea ageră a unei eleve eminente în prima zi de şcoală. După aprecierea lui Steve, putea să aibă în jur de douăzeci de ani.

Când Mona privi în faţă şi o zări pe fată, se încruntă. Chipul fetei se acoperi cu un zâmbet incandescent; iar trupul îi fremăta. Mona se îndreptă cu paşi mari spre

bară şi începu să vorbească repede. Steve nu putea auzi ce spune, dar tonul vocii era foarte mânios. Fata asculta, trufaşă. Pe faţă i se aşternuse o expresie încăpăţânată. Când vocea Monei izbucni, stridentă, şi-a scuturat capul cu putere.

Uitându-se la ea, Steve făcu din nou un salt în memorie; fata i se părea cunoscută, dar era sigur că n-o mai văzuse înainte. Apoi îşi dădu seama despre ce era vorba. Avea o uimitoare asemănare cu Mona, dar nu cu Mona cea de azi, ci cu Mona de acum opt ani în urmă, când îşi făcuse apariţia pentru prima dată la banchetul dat în cinstea tatălui său.

Se întoarse spre Skimpy ca să-i confirme, dar îşi aminti apoi că, fără ochelari, el nu vedea nici la câţiva centimetri dincolo de nas. Steve ridică din umeri. Nu era important.

Mona se întoarse de la fată şi începu o conversaţie pe şoptite cu un individ care abia sosise. Apoi un alt bărbat trecu dincolo de portiţă: şeriful Taylor. Îi adresă lui Steve un zâmbet afabil şi trecu la masa Monei.

Procesul începu. Steve se lansă într-un cuvânt de deschidere şi Mona se uita la el cu sprâncenele ridicate. El răspunse cu o privire la fel de neutră – spera – cum fusese aceea a şerifului. Pledoaria Monei către juriu era plină de clişee, ameninţări grele şi promisiuni cumplite la adresa intenţiilor juraţilor în ce-l privea pe David Rives. Dar Steve realiză că toate păreau reale. Era aceeaşi Mona, cu siguranţa recâştigată. Se învârtea prin sală cu aceeaşi uşurinţă de parc-ar fi fost în propriul ei birou. Din când în când, Steve se uita spre banca juraţilor aşezaţi în spate, cu feţele lor ce-şi aruncau ocheade pe furiş, cu privirile alunecând iar şi iar spre Skimpy, condamnându-l din ce în ce mai vizibil, cu fiecare nouă privire.

Înainte de a fi chemat primul martor, Steve ţâşni în picioare.

— Onorată instanţă, am o întrebare. La masa acuzării există trei persoane. Doamna procuror şi un bărbat, care presupun a fi ofiţerul care a făcut arestarea. Totuşi, cea de a treia persoană...

Mona îi tăie vorba.

— Domnule judecător, această *persoană* este şeriful Taylor!

Steve îi ţinu piept.

— Sunt convins de identitatea şi calitatea oficială a dânsului. Dar întreb care e oportunitatea participării sale la proces. Acest caz nu cade în jurisdicţia biroului şerifului. Acuzatul a fost arestat *în afara* oraşului.

— Onorată instanţă, şeriful Taylor a venit aici ca să mă consulte pentru un alt caz. Vocea Monei devenise mânioasă. Biroul meu judecă tot felul de cazuri atât în district, cât şi din oraş. Avocatul apărării cunoaşte asta.

Steve spuse sec:

— Avocatul apărării ştie. Dar avocatul apărării protestează împotriva faptului că doamna procuror foloseşte această sală ca să rezolve afacerile propriului ei birou. Doamna procuror foloseşte această sală ca să rezolve afacerile propriului ei birou.

— Oh, foarte bine! Mona îşi lovi palmele de masă şi întoarse capul spre şerif, care se ridică, înroşindu-se la faţă şi ieşi repede.

Se auziră murmure în sala plină. Clopoţelul sună.

— Dacă ambii avocaţi schimbă glume între ei, cum putem să ne îndeplinim datoria în acest proces? Vocea judecătorului era plină de sarcasm.

Steve se lăsă înapoi în scaun. Auzi şoapta voioasă a lui Kelso:

— Bravo, băiete! Scoate-i din sărite!

Acuzarea avea numai doi martori. Primul era ofiţerul care-l arestase pe Skimpy, un om cu mutra aspră, aşezat la masa Monei. Steve îi lăsă Monei mână liberă în interogatoriul ofiţerului. Chiar când a început să bată câmpii, n-a ridicat obiecţii.

Ofiţerul Barnes răspunsese la apelul vânzătorului de la magazin.

După relatarea acestuia, Skimpy intrase în magazin cu puţin înainte de ora închiderii, la unsprezece, având cu el o armă, luase toţi banii din casă – vreo două sute de dolari –, după care fugise. Patronul alergase spre uşă, dar văzuse doar maşina îndepărtându-se.

Ofiţerul Barnes a identificat imediat numărul maşinii şi apoi s-a grăbit spre hotelul unde stătea Skimpy. Până în acest punct, relatarea lui coincidea cu ceea ce îi spusese Skimpy lui Steve.

Ofiţerul declară că îl găsise pe acuzat îmbrăcat, prăbuşit pe pat, complet beat. Alături găsise o sticlă goală de whisky. O percheziţie sumară a camerei a dat la iveală arma şi două sute de dolari, în mărunţiş. Atunci ofiţerul l-a deşteptat pe acuzat, l-a luat cu el în oraş şi l-a întemniţat pentru jaf înarmat.

Când martorul i-a revenit lui Steve, acesta n-a pierdut mult timp cu el.

— Domnule ofiţer, nu se obişnuieşte ca, la arestări de această natură, să participe *doi* oameni şi nu unul? În eventualitatea ca la proces se va cere coroborarea mărturiilor?

— De obicei, da. Omul se uita cu precauţie la Steve.

— Atunci, explică juriului de ce te-ai dus singur?

— În noaptea aceea, efectivul era redus, iar colegul meu era bolnav. De aceea l-am arestat singur pe acuzat, spuse el şi se lăsă pe scaun cu o mină

triumfătoare.

— Efectiv redus... Înţeleg. Steve îşi plimba un deget pe gură. S-a întors, ca să observe juriul. Apoi se întoarse brusc spre martor:

— După părerea dumitale, acuzatul era beat?

Ofiţerul părea derutat.

— Beat? Ce are asta de-a face cu...

— Domnule ofiţer, aţi depus mărturie că acuzatul era beat mort, cu o sticlă goală de whisky lângă mână. N-aţi declarat aşa?

— Onorată instanţă, avocatul acuzării vrea o *opinie* a acestui martor!

— Domnule judecător, martorul a declarat starea de beţie avansată a acuzatului. Aceasta deschide drumul spre tactica adoptată de apărare!

— Obiecţia se admite.

— Vă întreb din nou, domnule poliţist... Acuzatul era beat?

— Da! Desigur, era beat. Dar cât durează să bei o jumătate de whisky?

— Răspundeţi prin „da” sau „nu”, domnule poliţist, spuse Steve rigid. Şi acum să trecem la factorul „timp”: între ora jafului şi până la arestarea acuzatului au trecut vreo două ore. E corect, ofiţer Barnes?

— Da, două ore, spuse omul morocănos. Apoi izbucni răzbunător: A avut timp destul să se îmbete!

Înainte ca Steve să ridice vreo obiecţie, judecătorul Peeples spuse sever:

— Rog ca martorul să-şi rezume răspunsul la întrebare.

— Având în vedere cele două ore, nu credeţi că a fost o arestare rapidă? Mai grăbită ca de obicei?

— A fost o arestare rapidă, da, zise poliţistul cu oarecare mândrie.

— Şi cum vă explicaţi asta?

— N-a fost nimic special. Din momentul când victima mi-a dat numărul maşinii cu care s-a făcut jaful, a luat foarte puţin timp să-i găsim urma. N-am făcut altceva decât să-l urmăresc pe Skimp… pe acuzat şi să-l arestez.

— Să-l urmăriţi… Cunoaşteţi adresa acuzatului?

— Nu chiar. Ştiţi, Red Pitts, patronul hotelului, informează departamentul de poliţie când un infractor cunoscut închiriază la el.

Eticheta de „infractor cunoscut” îl făcu pe Steve să se crispeze, dar nu putea face nimic altceva. Dacă ar fi cerut să fie interzisă, l-ar fi îndepărtat de ţel. Ca să insinueze în mintea juraţilor ideea de înscenare, trebuia să ţintească spre uşurinţa şi rapiditatea arestării. Trebuia să lase să se vadă că Mona îl detesta pe Skimpy, ca să zicem aşa, până când venea momentul să întindă capcana. Trebuia să fie mulţumit, dar să nu uite sarcasmul.

— Trebuie să felicit Departamentul de poliţie din Reesville pentru eficienţă, şi chiar pentru reţeaua sa de informatori. Păcat că nu sunt la fel de eficienţi în caz de activităţi criminale mai grave.

Mona explodă:

— Onorată curte, trebuie să protestez împotriva sarcasmului domnului avocat. Face remarci prost plasate şi care pot avea consecinţe în activitatea Departamentului nostru de poliţie.

— Sunt de acord, spuse rece judecătorul Peeples. Domnule Temple?

— Cer iertare onoratei curţi, spuse Steve fără nicio urmă de regret. Domnule ofiţer Barnes, acum… despre arma găsită în camera acuzatului. Era înregistrată pe numele lui?

— Înregistrată! Omul râse scurt. Pentru numele… lui…

— Deci *era* sau nu înregistrată pe numele lui?

— Nu!

— Vă mulţumesc, domnule ofiţer. Este primul răspuns direct pe care l-aţi dat. Şi acum spuneţi-mi: s-au luat amprentele de pe armă?

— Amprentele? Poliţistul rămase interzis. De ce? Pentru numele lui Dumnezeu! N-a fost nicio crimă.

— Deci, în consecinţă, cu excepţia afirmaţiei dumneavoastră din instanţă nu există nicio dovadă că acuzatul ar fi deţinut o armă?

Martorul pufni:

— Mă acuzaţi că mint?

În fundal, Mona protesta cu vehemenţă.

— Onorată curte, este o calomnie! Ce încearcă să facă avocatul apărării?

Dar Steve se întorsese deja, cu o fluturare din mână. A trecut pe lângă masa acuzării şi s-a aşezat la locul lui. Mona se repezise spre scaunul martorului şi încerca să-l dirijeze invers, țintindu-şi întrebările spre a îndepărta toate dubiile pe care Steve le declanşase.

Sub rafala întrebărilor ei rapide, Steve murmură spre Kelso.

— Acum sunt convins că banditul ăsta a pus arma şi banii în camera clientului meu. Mă gândeam că mi-ai spus că poliţia e cinstită…

Kelso bombăni:

— Normal, băiete, normal. Dar pretutindeni sunt şi mere stricate et caetera…

Capitolul 6

Vânzătorul Robert Clark era un om mărunţel, de

vârstă mijlocie, cuprins de nervozitate. Când Mona a început să-l chestioneze ochii lui cenuşii şi bulbucaţi se roteau de colo-colo, ca şi cum ar fi căutat o cale de scăpare. Dar, treptat, sub fluxul liniştitor al vocii răguşite a Monei, s-a calmat. Interogatoriul Monei era foarte abil: mărturia vânzătorului o copia aproape cuvânt cu cuvânt pe cea a ofiţerului Barnes.

Din nou Steve nu a ridicat obiecţii. Când termină Mona, el stătea la masa lui, fără a face nicio mişcare. Regăsindu-şi nervozitatea, privirea vânzătorului se aruncă asupra lui Steve, apoi se îndepărtă. Steve avu o intuiţie bruscă. Fără a se ridica, fără a-şi ridica nici vocea, întrebă:

— Domnule Clark, îl cunoaşteţi pe şeriful Taylor, care a fost mai devreme aici, în sala tribunalului?

Martorul începu să se agite.

— De ce? Da… Da, îl cunosc pe şeriful Taylor.

— Cât de bine îl cunoaşteţi?

Mona se ridică:

— Domnule preşedinte, obiectez împotriva acestei întrebări ca fiind lipsită de importanţă. Aşa cum a arătat foarte corect chiar avocatul apărării, acest caz nu cade în…

Acoperit de vocea Monei, Steve îi şopti, lui Kelso:

— Este cumva Taylor bodyguardul Monei, cel care o apără din umbră? El este liantul care ţine imperiul ei laolaltă?

— E posibil, Steve, răspunse Kelso gânditor. Totul este posibil, în cea mai bună dintre lumile posibile…

— Pe ce pariem că Mona l-a adus aici ca să-l ţină pe martor în mână?

Judecătorul aprobă obiecţia Monei. Ea se năpusti înapoi, spre masa ei cu un zâmbet triumfător la adresa lui. Steve stătea în picioare, privind spre juriu.

Majoritatea juraţilor se încruntau spre Mona. Obiecţiile ei permanente sfârşiseră prin a-i plictisi. Cu spatele la ea, Steve îşi împreună mâinile, ca şi cum ar fi spus: „Ce am de făcut? Procurorul este o femeie şi cum aş putea fi bădăran cu o doamnă?”

Întorcându-se spre martor, spuse:

— Domnule Clark, aţi depus mărturie că în acest jaf aţi pierdut două sute de dolari; e adevărat?

— Chiar aşa, spuse atent vânzătorul. Bineînţeles, nu sunt sigur de sumă până când nu închid şi îmi fac socoteala în registrul de casă.

— Domnule Clark, dar aveţi asigurare, nu-i aşa?

— Asigurare?

— O asigurare care să acopere pierderile prin furt?

— O, da. Da, am.

— Şi aţi completat plângerea pentru această pierdere?

— Nu încă.

— Dar intenţionaţi s-o faceţi, nu-i aşa?

— O, desigur.

— Domnule Clark… Steve îşi lăsă vocea să susure dramatic. Domnule Clark, ştiţi care este pedeapsa pentru falsificarea plângerii în scopul de fraudă în dauna unei companii de asigurări?

Omul se aşeză speriat.

— Aştept răspunsul… Privirea înspăimântată a martorului zbură spre Mona.

Mona răspunse:

— Onorată instanţă, acest martor nu este acuzat! Avocatul apărării are oare intenţia să demonstreze că acest om a depus mărturie falsă?

— Domnule judecător, eu am vrut mai întâi să mă asigur că martorul este conştient de seriozitatea acuzaţiilor aduse pârâtului.

Vocea judecătorului deveni şi mai dură:

— Aveţi probe că martorul a depus mărturie falsă?

— Niciuna, spuse Steve umil.

— Obiecţiunea se aprobă. Se auzi lovitura ciocanului. Şi pot sugera apărării să abandoneze această linie.

Ca din întâmplare, Steve se îndreptă spre martor, până când corpul lui blocă vederea acestuia spre masa apărării.

— Domnule Clark, sunteţi sigur, fără îndoială, că l-aţi identificat bine pe acuzat?

În efortul de a construi în mintea vânzătorului imaginea lui Skimpy acuzat de un delict atât de opus naturii lui, Steve, se transformase, după majoritatea termenilor juridici obişnuiţi, în acuzator. Şi de fiecare dată când folosea cuvântul „acuzat” punea în el o anume emfază.

Privind în jos, martorul spuse cu tărie:

— Ei da, sunt sigur că el era.

— Să vedem acum. Cu chipul gânditor, Steve îşi plimbă degetul pe buze. În afară de astăzi, la judecată, de câte ori l-aţi văzut pe acuzat?

Martorul răspunse prompt:

— De trei ori, cu totul.

— De trei ori? Doar atât? Să vedem... prima dată trebuie să fi fost în momentul furtului. Şi a doua oară, domnule Clark?

— La poliţie, când au fost aduşi mai mulţi indivizi la confruntare.

— La confruntare? Şi l-aţi indicat pe acuzat aşa, fără cea mai mică îndoială?

— Ei, da. L-am identificat.

— Şi a treia oară?

— În biroul procurorului districtual.

— Şi atunci l-aţi identificat din nou?

— Da.

— Da, văd. Atunci ar trebui să fiţi destul de obişnuit cu acuzatul – ştiţi cum arată, cum e îmbrăcat şi aşa mai departe. E o presupunere firească, nu-i aşa, domnule Clark?

— Ei, da. Aşa am spus.

— Domnule Clark, aveţi vederea bună?

— Sută la sută, spuse omul cu îngâmfare. Cu un gest în aparenţă obişnuit, Steve îşi scoase ochelarii cu ramă de baga şi îşi masă şaua nasului. Îşi puse mâna cu ochelarii într-o parte.

— Domnule Clark, acuzatul purta ochelari? Martorul ţâşni în sus. Ochii îi clipeau nervos. Îşi sucea gâtul ca să vadă masa apărării, dar Steve îi bloca perspectiva.

— Ai tot timpul să te gândeşti, domnule Clark.

Omul îşi trecu limba peste buze. În sfârşit, îşi dădu drumul.

— Da, da, poartă ochelari.

— Şi avea ochelari de fiecare dată când l-aţi văzut?

— Da!

— Şi azi? Acuzatul poartă astăzi ochelari?

Martorul încercă din nou, fără succes, să se uite dincolo de Steve. Aruncă o privire rugătoare din direcţia Monei, dar ea îşi ţinea capul plecat.

— Ei bine, domnule Clark?

— Da. Poartă ochelari!

Prin public trecu un fior nervos, iar Steve făcu un pas alături. Cum privea în jurul sălii, observă că fata aşezată chiar în spatele Monei zâmbea cu plăcere, cu gura ei roşie arcuită senzual.

Vânzătorul se uita îngrozit la Steve. S-a prăbuşit apoi în scaunul martorului.

— Dar el era! Avea ochelari când l-am găsit lângă tejghea! strigă el înnebunit.

Steve spuse grav:

— Aş ruga juriul să noteze că astăzi acuzatul n-a purtat deloc ochelari.

Şi se îndreptă spre boxa martorilor. În acest timp a făcut o schimbare rapidă de ochelari, înlocuindu-i pe cei cu rama de baga cu unii asemănători. Avea grijă să-şi ascundă mişcările faţă de Mona.

— Şi acum despre ochelari... Domnule Clark, eu port ochelari?

Încrederea martorului se roda repede.

— Cred că da.

— Credeţi? Nu sunteţi sigur? Nu, nu, domnule Clark, nu priviţi în jur.

— Da, da, purtaţi ochelari.

— Ce fel de ochelari?

Martorul gâfâia disperat:

— Ce fel?

— Da, domnule Clark! Descrieţi-i în faţa curţii.

Omul îşi umezi buzele. Făcea un efort vizibil ca să se abţină, să nu-şi întoarcă deloc capul; tendoanele gâtului deveniseră vizibile ca nişte frânghii. În final, când tăcerea crescu devenind stânjenitoare, spuse cu o voce slabă:

— Ochelari negri. Cu ramă de baga. Da! Vocea i se ridică şi aţinti un deget spre Mona.

— Ca ai ei!

Mona se uita chiorâş, cu o expresie împietrită pe faţă, de parcă ar fi fost dintr-o dată acuzată de crimă.

„Dormi, Mona”, gândea Steve cu mare satisfacţie; „te-ai pierdut!”.

Apoi, ea tuşi şi ochii i se înflăcărară de furie. Sări în picioare.

— Sunteţi sigur, domnule Clark? întrebă Steve cu viclenie.

Capul vânzătorului se mişca repede.

Pentru a o lua înaintea izbucnirii Monei, Steve păşi repede şi ajunse în faţa martorului. Când acesta văzu ochelarii-imitaţie, se prăbuşi. Faţa i se mişca în tăcere.

În spatele lui Steve, Mona ţipa pe cel mai înalt ton. Prea puţine din cuvintele ei erau clare, încercând să acopere rumoarea din sală:

— Obiectez! E o şmecherie! O tactică de intimidare! … Un interogatoriu murdar înşelător…

Când ordinea fu în sfârşit reîntronată, iar Mona se prăbuşi înapoi în scaunul ei, cu o expresie hăituită pe faţă, Steve puse martorului ultima întrebare:

— Domnule Clark, sunteţi în continuare convins în identificarea martorului?

Vânzătorul răspunse distrus:

— Nu ştiu… Nu mai ştiu…

Mona aruncă o privire spre omul prăbuşit şi îl concedie fără a-i lăsa nicio speranţă. Martorul părăsi sala fără a arunca nicio privire înapoi.

Cu aceasta se termină dosarul procurorului. Judecătorul Peeples amână procedura până a doua zi la ora zece.

A doua zi, sala tribunalului era din nou plină. Chiar şi fata cu păr negru era în spate, în acelaşi scaun şi îmbrăcată cu o rochie din mătase galbenă, italienească.

Steve n-ar fi vrut să-l aducă pe Skimpy în instanţă, dar ştia că dacă n-o va face, Mona ar fi făcut capital din aceasta, întrebând juriul:

— De ce nu i se permite acuzatului să depună mărturie? De ce e speriat?

Skimpy n-a fost un martor rău. Hainele lui anapoda îi dădeau înfăţişarea melancolică şi necăjită a unei sperietori. Relatase o poveste compusă cu grijă,

dinainte, de Steve.

În noaptea furtului se dusese la culcare înainte de ora unsprezece. Cu două ore mai târziu fusese trezit cu brutalitate de ofiţerul Barnes şi apoi dus în oraş. Nu, nu avea alibi, niciun martor nu putea dovedi că fusese toată seara în camera lui. Nu, nu ştia cum ajunseseră în camera lui banii şi arma. Nu, în viaţa lui nu avusese armă. Nu, el nu mărturisise că a fost autorul jafului. De fapt, fusese sumar anchetat de către poliţistul Barnes, doar în momentul arestării.

Şi mai ales nu, el nu furase. Era în stare să jure cu ce era mai sfânt în el!

Cu ultima expunere făcută cu fermitate, adresându-se juriului cu o privire pătrunzătoare, Steve, observându-i pe juraţi, simţi o adiere de speranţă. Era sigur că unii erau înclinaţi să creadă relatarea lui Skimpy.

Mona se apropie de locul martorului cu o scânteie în ochi. Primele ei întrebări erau cele de rutină, întorcându-se la aceleaşi probleme pe care le atacase Steve mai înainte. Tonul întrebărilor ei era nemilos, dispreţul ei faţă de victimă fiind nimicitor. Skimpy rămânea ferm, luându-şi timp să răspundă aşa cum îl învăţase Steve. Mona nu reuşise să-l zăpăcească nicio clipă.

Steve simţea o uşoară satisfacţie. Slavă Domnului, Skimpy nu era tipul care să facă orice pentru un dolar, era chiar un om curajos!

— Domnule Rives, aţi mai fost arestat înainte?

Steve îşi făcu obiecţia cu vocea scăzută:

— Onorată instanţă, întrebarea este nepotrivită şi doamna procuror o ştie prea bine.

Mona agită o bucată de hârtie, ţinând-o aşa încât să fie bine văzută.

— Domnule judecător, am aici în mâna mea o lungă listă cu fostele arestări ale acuzatului.

— Doamna procuror ştie bine că aceste probe nu se admit.

Mona se întoarse, cu ochii fulgerând:

— Nu mă mai numiţi „doamna Procuror”. Sună ca şi cum…

Sub privirea amuzată a lui Steve, Mona se opri brusc, cu faţa învăpăiată.

— Cum ar prefera doamna Procuror să fie numită? *Domnul* Procuror districtual?

O clipă Steve se temu că a mers prea departe. Apoi juraţii începură să zâmbească; unii chiar râdeau pe furiş şi el îşi dădu seama că marcase un punct. Alesese cel mai potrivit moment psihologic ca s-o înţepe, să-i plătească pentru nesfârşitele ei obiecţii.

Acum, întreaga sală fusese cuprinsă de hohote de râs. Steve simţi nevoia să se uite după fata în rochie galbenă.

Ciocanul răsună dar, înainte ca judecătorul să poată spune ceva, Mona mototoli hârtia în mână şi spuse tăios:

— Oh, foarte bine. Renunţ la întrebare, onorată instanţă.

Apoi se răsuci spre Skimpy şi spuse repede:

— Acuzatul cunoaşte care îi este reputaţia ca fiind mincinos, necinstit şi având alte activităţi ilegale?

De această dată, izbucnirea de veselie a fost spontană. Steve așteptă până când publicul se linişti, înainte de a spune cu răbdare:

— Dacă onorata curte aprobă…

— Da, domnule Temple, aprob. Judecătorul Peeples îi aruncă Monei o privire dezaprobatoare. S-ar spune că, după îndelungatele servicii aduse comunităţii de

doamna Procuror, ar fi trebuit să fie mai bine pregătită pentru interogatoriu!

Steve mai marcase un punct, dar se temea că întrebările Monei făcuseră o impresie adâncă asupra juriului. Delictele anterioare ale lui Skimpy nu fuseseră date publicităţii, dar imaginaţia juraţilor putea să-l transforme în rău, mai mult decât ultimele fapte.

Steve privi în jur. Şansa trebuia folosită. Numai verdictul final al juriului îl putea asigura de victorie.

Ultima pledoarie către juriu a fost foarte scurtă. Majoritatea argumentelor se bazau pe mărturia vânzătorului şi slaba lui prezentare la interogatoriu. Fără a folosi multe cuvinte, Steve se aştepta să poată implanta în mintea juraţilor ideea că întreaga acuzare împotriva clientului său era o înscenare.

Mona, cu un efort clar de a îmblânzi cumva animozităţile stârnite mai înainte, discuta liniştit şi rezonabil cu juriul. Numai când a venit vorba despre zăpăceala vânzătorului în privinţa ochelarilor, şi-a arătat din nou furia. Spuse cu o privire otrăvită adresată lui Steve:

— Chiar şi cel mai bun martor ar fi devenit confuz şi nesigur în faţa acestei tactici murdare folosită de avocatul apărării!

Steve a privit-o fără a clipi, cu chipul lipsit de expresie.

În timp ce juriul se retrăgea, Steve îl întrebă pe Kelso:

— Ce părere ai, Luther?

— Ce se poate spune despre juraţi? răspunse Kelso. E o veche zicală, băiete: dacă eşti vinovat, caută un proces cu juraţi. Dacă eşti nevinovat, încearcă să te judeci numai în faţa judecătorului. Dar nu ştiu dacă trebuie să subscriu la ideea asta…

Steve se îndepărtă, atenţia lui împrăştiindu-se până când din vocea melodioasă a lui Kelso nu se mai auzi decât o fărâmă de sunet. Nu era într-o dispoziţie potrivită pentru o prelegere de-a lui Kelso, oricât de plină de informaţii ar fi fost. Era epuizat fizic şi emoţional. Pentru moment, gândurile lui se amuzau. Se bătuse cu Mona de parcă ar fi fost pe rol o pedeapsă cu moartea şi nu numai câţiva ani de închisoare pentru un om a cărui întreagă existenţă adultă nu fusese decât încălcarea legilor societăţii.

Se ridică în picioare cu o săritură. Nu mai era cazul să cadă în iadul filosofiei. Chiar cel mai puţin demn de dragoste dintre oameni era îndreptăţit să aibă o apărare bună. Şi, oricum, învingător sau nu, a avut mai mult noroc decât Mona şi s-a achitat bine. În adâncul inimii, era sigur de asta.

Şi-a întors capul şi a privit spre fata în rochie galbenă. Şi ea privea în jur, în acelaşi timp, ca şi cum ar fi simţit impulsul privirii lui. I-a zâmbit dintr-o dată, cu atâta blândeţe încât el simţi un fior trecându-i de-a lungul spinării. Apoi a făcut un gest nedefinit, iar Steve ar fi jurat că intenţia ei era să se scoale şi să vină spre el.

Apoi Mona se întoarse, îi vorbi fetei şi momentul acela se risipi. Steve ajunse la concluzia că imaginaţia lui o lua razna. De ce ar fi dorit fata asta, complet străină, să-i vorbească lui? Doamne, trebuia să fie foarte obosit ca să aibă asemenea halucinaţii! Şi îi mai era şi foame, realiză el imediat. Sărise din nou peste micul dejun şi acum era aproape amiaza. Citise undeva că mulţi avocaţi faimoşi erau atât de preocupaţi înainte de proces, încât nu puteau mânca. Unul chiar spusese că nu putea mânca de teama de a nu vomita în timpul procesului.

„Pe Dumnezeul meu, intru şi eu în compania lor, din respect”, se gândi el cu un umor fals.

Se ridică şi ieşi pe coridor ca să fumeze o ţigară. Avea un gust ciudat.

Juriul se retrăsese pentru o oră sau două.

Pe la mijlocul orei a doua, Kelso spuse:

— Ori e vreun semn că acolo sus cineva ne iubeşte, ori asta înseamnă că au rămas la masă pe aproape. Îi bănuiesc mai mult de a doua variantă…

Steve privi în jur şi văzu sala aproape goală. Toţi plecaseră la masă. Chiar şi pe Skimpy îl luaseră de acolo. Kelso spuse:

— Am avut dreptate, băiete. E aşa cum m-am gândit. Juriul a ieşit să ia masa. Nu facem şi noi la fel?

— Eu nu, deloc. Dar sunt sigur că aş mânca şi un bou…

Şi Steve rămase singur în sala goală. La ora unu şi jumătate sala începu să se umple. A fost adus înapoi şi Skimpy. S-a întors şi Kelso, lăsând o dâră de parfum de gin după el.

La ora două fără zece minute, juriul a venit să dea verdictul:

NEVINOVAT!

Capitolul 7

Pentru moment, Steve nici nu s-a putut mişca. Sala era inundată de o furtună de zgomote.

Ce e drept, ei îşi aclamă propriul sistem legislativ, se gândea el cu o umbră de amărăciune; este un sistem al adversităţilor; oamenii ăştia aclamă ca spectatorii la un meci pentru echipa favorită.

Apoi acest sentiment a dispărut, gonit ca de un văl de triumf. Kelso îi trase un pumn în spate.

Şi Skimpy Rives era plin de efuziune în recunoştinţa lui.

— Nici nu mă gândisem că voi avea un apărător!

— Am avut noroc, asta-i tot.

Mona era morocănoasă.

— Mona aceea pe care am văzut-o odinioară în acţiune nu m-ar fi lăsat niciodată să fac ce am făcut azi la tribunal.

— Şi încă nu eşti de capul tău, Skimpy, spuse Steve strâmbându-se. Nu te vor lăsa să dormi. Mai bine ar fi să pleci din oraş pentru un timp.

— În vecii vecilor, amin, spuse Kelso moale.

Skimpy respiră adânc.

— Iisuse Hristoase! Poate aş fi fost mai în siguranţă la puşcărie! Privi pe furiş în sală şi îşi coborî vocea. Îmi puteţi da ochelarii înapoi? Fără ei sunt orb ca un liliac.

Rânjind, Steve luă ochelarii lui Skimpy din servietă şi îi înlocui cu cele două perechi pe care îi folosise în şedinţă, cu o zi înainte.

— Asta numesc eu o probă, spuse Kelso cu un chicotit poznaş.

Skimpy îşi puse ochelarii, spunând:

— Acum sunt liber să plec, domnule Temple?

— Poţi pleca, eşti liber.

— Atunci, mulţumesc încă o dată, domnule Temple, spuse el. Şi mulţumiţi-i surioarei în numele meu, când o s-o vedeţi, vă rog.

Kelso se târî afară în timp ce Steve îşi strângea hârtiile. În timp ce Steve, cu servieta sub braţ, părăsea sala de şedinţe, coridorul era aproape gol. Afară, Kelso era prins într-o discuţie animată cu fata în galben. Mona era aproape, fumând nervoasă.

Privi cum se apropie Steve, cu faţa împietrită.

— Eşti un trişor ai dracului, Steve, spuse ea cu vocea

scăzută.

— O iau ca pe un compliment, răspunse el vesel. De fapt e nevoie de un trişor ca să păcălească alt trişor.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Hai, las-o baltă, Mona. Ştii prea bine că nenorocitul ăla a fost victima unei înscenări pusă la cale de tine şi de băieţii tăi.

Ochii ei se măriră.

— Asta e o acuzaţie gravă. Poţi s-o dovedeşti?

— Ştii că nu pot sau ar trebui să te neliniştească şi ceva mai mult decât nereuşita convingere a escrocheriei. Dar lasă-mi timp…

— Sună ca o ameninţare.

El scrâşni.

— Ia-o cum vrei.

— Ce-i cu tine, Steve? Te obsedează tot vechea poveste cu tatăl tău? Se relaxase brusc, gura ei deschizându-se într-un zâmbet batjocoritor. Nu-i aşa, îngeraş? Chiar aşa, mă gândisem că ai uitat-o până acum.

El începu rigid:

— Am aşteptat…

O voce dulce îl întrerupse.

— Mamă, nu ai de gând să mă prezinţi?

Steve privi spre fata în rochie galbenă.

Ochii ei erau extraordinari, vioi şi muşcători, sclipind ca un foc negru.

În spatele fetei, Kelso era ocupat să-şi aprindă o ţigară. Faţa lui de înger era concentrată şi atentă, ochii lui arboraseră o veselie păcătoasă, văzând cum înmărmurise Steve.

— Steve, aceasta e fiica mea, Laurie, spuse Mona cu duşmănie. Laurie, ţi-l prezint pe Steve Temple.

Mâna fetei se pierduse în a lui, adăpostindu-se ca un

animal cald.

— V-am văzut azi la proces, domnule Temple. Cred că mama ar fi vrut să vă pălmuiască! N-am văzut-o niciodată aşa de furioasă!

Steve era încă pierdut în faţa faptului că fata aceasta era fiica Monei şi nu putea spune nimic.

Laurie spuse cu indulgenţă:

— Zău, mamă, chiar aşa?!… Nu fi nedreaptă! Te-a bătut cinstit şi după regulile jocului.

— Un premiu din tabăra duşmană e cel mai bun premiu, spuse Steve, cu o galanterie stângace.

— După regulile jocului, nu-i aşa? spuse Mona răguşit. Niciun trişor n-ar fi folosit un truc atât de murdar, ca să smulgă o achitare!

— Murdar?! Ochii lui Laurie se goliră. Mamă, de câte ori te-am auzit spunând că un proces e ca un război? Totul e dacă te poate ajuta să mergi înainte.

— Haide, Laurie, spuse Mona brusc. Trebuie să mă întorc la birou.

Apucă braţul lui Laurie şi, escortând-o din spate, o scoase din coridor pe ieşirea cea mai scurtă. Laurie protesta, privindu-l peste umăr pe Steve. Apoi făcu o mutră resemnată, şi părăsi locul fără luptă.

Steve auzi râsul înfundat al lui Kelso şi realiză că acesta îl pândise îndeaproape, întorcându-se, îi zise:

— Nu pot să concep că Mona are o fiică. E greu de imaginat.

— Vrei să spui că e greu de crezut că Mona are o fată aşa de arătoasă. Nu-i aşa băiete?

— Sigur că nu, spuse Steve scurt. Dar pot vedea de unde şi-a luat Laurie înfăţişarea. Mona a fost întotdeauna o femeie al naibii de atractivă. Ce mă uimeşte e faptul că ea are *un copil,* fie el băiat sau fată.

Şi se îndreptară spre uşă.

— Ştiu ce vrei să spui, zise Kelso. Laurie este fructul primei căsătorii a Monei. Charlie Bonham a fost un tip care avea un sac de bani din care Mona a păpat serios, ca şi alţii. Dar avea totuşi şi ceva curaj. Într-o zi, cam după un an de la căsătorie, şi-a făcut bagajul şi-a întins-o, lăsând-o pe Mona gravidă. Ca să zic aşa, o fi prins-o vreodată cu pantalonii în vine... chicoti Kelso. Cu siguranţă că n-a mai repetat niciodată greşeala asta – care i-a priit foarte mult dar numai până în momentul când a dobândit instinctele materne ale unui şarpe cu clopoţei!

— E ciudat că n-am auzit până acum nimic despre Laurie, cugetă Steve.

— Nu sunt prea mulţi cei care au aflat sau ştiu despre existenţa ei. Mona a mutat-o dintr-un internat în altul, până a împlinit zece ani. La intervale rare venea acasă pentru câteva săptămâni şi atunci Mona o alunga înapoi.

— Ea ştie ce pramatie e Mona?

— Mă îndoiesc. În puţinele împrejurări când am vorbit cu Laurie am avut impresia că o vedea pe Mona ca pe o Florence Nightingale modernă, care luminează sălile noastre de tribunal cu făclia ei. Bineînţeles, acum Laurie s-a maturizat.

Au ieşit pe uşă. Steve s-a oprit pe treptele tribunalului. După amiaza era caldă şi liniştită, lumina soarelui – strălucitoare. Maşinile parcate în jurul tribunalului păreau, în lumina soarelui, nişte animale sclipitoare, adormite şi cocoşate.

Steve trase o gură de aer în piept şi se întoarse spre Kelso. Simţea nevoia să strige de bucurie. În loc de strigăte, scoase un hohot de râs, ca o izbucnire bruscă de relaxare.

— Doamne, nu mi-a fost niciodată atât de foame! Hai, Luther, aş vrea să mănânc celebrul biftec tartar!

*
* *

Biroul lui Pilar ocupa etajul al doilea al unui hotel construit recent, cu două etaje, în partea cea mai de vază a străzii Principale, cu patru blocuri mai departe de tribunal.

Funcţionarul de la ghişeu, un om de vârstă mijlocie, cu o faţă la fel de indiferentă ca un pumn, îl privi pe Steve ca din întâmplare, imediat ce acesta intră. Apoi, cum Steve începuse să depăşească biroul spre treptele acoperite cu mochetă, funcţionarul spuse scurt:

— Ia stai puţin, dragă! Nu eşti invitat aici!

Pentru o clipă, Steve simţi nevoia să-l împingă înapoi pe individ, dar se gândi totuşi că nu era cazul să facă o scenă.

Se mulţumi să spună pe un ton bătăios:

— Am venit s-o caut pe Pilar Rives.

— Chiar aşa? Sprâncenele groase ale omului se ridicară ca doi viermişori graşi, înfuriaţi. Ia aşteaptă o secundă, până verific.

Funcţionarul băgă o cheie în tabloul de distribuţie şi umblă la priza telefonului interior cu *un* fel de fişă de culoare roz.

În aşteptare, Steve fu parcă zguduit de o scenă din trecut. O scenă atât de viu rememorată şi derulată în memoria lui, ca o secvenţă de film. Se întâmplase la începutul acelor câteva săptămâni de când începuse Allan Temple să o întâlnească pe Mona. Steve fugise cu un băiat de la şcoală la o casă de toleranţă, într-un oraş de pe malul râului, la o oarecare depărtare de

Reesville. Pentru Steve se întâmpla prima dată. Într-un fel cam obscur, simţise că se răzbuna astfel pe tatăl său pentru ceea ce ei considera a fi „dezertarea” lui.

În ultima clipă, Steve îşi pierdu cumpătul. În faţa lui defilau fetele, toate părând atât de puţin atrăgătoare, atât de murdare...

Celălalt tânăr (ciudat, celelalte detalii ale scenei erau foarte clare, dar nu-şi putea aminti numele băiatului) şi-a făcut alegerea şi a urcat pe scări, lăsându-l pe Steve singur sub privirea duşmănoasă a patroanei. Aceasta era o femeie trecută, cu nişte ochi ca ouăle crude.

Casa era o clădire veche de lemn. Peste câtva timp, Steve deveni atent la un scârţâit ciudat care în curând se înteţi. Atunci patroana râse răguşit, rostogolindu-şi ochii şi el realiză ce se auzea: scârţâiau arcurile ruginite ale unui pat.

Steve era stânjenit la culme, cu faţa arzând. Ar fi vrut să plece, dar maşina cu care veniseră era a celuilalt băiat. Zgomotul creştea şi mai puternic, patul ridicându-se parcă şi căzând într-un ritm asurzitor. Steve a rezistat cât a putut înainte de a se năpusti afară şi, aplecându-se peste husa maşinii, vomită tot ce mâncase în seara aceea.

— E-n regulă, puişor, zise funcţionarul. Poţi urca. Ultima uşă pe dreapta.

Steve urcă scările cu sentimentul că urca la o înălţime foarte mare. Faţa îi ardea şi se întreba dacă nu cumva observase şi funcţionarul.

La capătul scărilor era un coridor lung, cu o mochetă groasă de culoare roz. Pe fiecare parte a coridorului erau uşi. Dar acestea erau astfel aşezate încât nu se deschideau vizavi una de alta, ci erau dispuse în zig-zag. Holul era slab luminat. Steve se îndreptă spre

fundul coridorului. În timp ce se apropia de prima uşă, ea i se deschise chiar în faţă. Steve se opri scurt. O roşcată cu trup sculptural se întinse leneşă în prag, într-un neglijeu negru, diafan. În spatele ei, camera era inundată de o lumină roz. Cu lumina venind din spate, prea puţine detalii din trupul copt al femeii rămâneau pe seama imaginaţiei… Un parfum de mosc invadă nările lui Steve. Femeia nu spusese nimic, dar invitaţia era clară, mai elocventă decât cuvintele. Steve simţi o împunsătură fierbinte în şale, ca o urzicătură.

Grăbi pasul. Se deschise şi a doua uşă – de data asta era o blondă subţirică. Şi tot aşa… Cum se apropia de o uşă, aceasta se deschidea încet… Îşi stăpâni impulsul de a se întoarce şi de a fugi. Încerca să se ţină tare şi trecea mai departe. Era ca un vis erotic.

Era izbit de un gând apărut întâmplător: Pentru Dumnezeu, niciuna din ele nu e ocupată astă seară?

Apoi ajunse la ultima uşă. Înainte de a ciocăni, riscă aruncând o privire înapoi, în hol. Niciuna dintre femei nu dispăruse. Toate se uitau la el, în aşteptare. Înainte de a-şi da seama ce face, le numără. Cincisprezece! Erau în total cincisprezece!…

Cu un simţământ vecin cu disperarea, ciocăni în uşă. Pilar Rives deschise imediat.

În sfârşit, ea era îmbrăcată cu ceva mai… substanţial. Avea o pijama neagră de interior sub un halat spumos, prins de gât cu o panglică. Fuma o ţigară cu un portţigaret de jad. Şi ochii erau vopsiţi cu verde ca jadul. Privind a doua oară, Steve nu era sigur din ce motiv costumul ei era atât de provocator. Pijamaua era ca un al doilea înveliş al pielii, subliniindu-i contururile incitante ale siluetei. Iar halatul era mai mult ca un abur în ochii lui…

— Bună, domnule avocat, zise ea cu solemnitatea

unei bufniţe.

Steve simţea că plezneşte. Îi venea greu să-şi ia privirea de la ea. Făcu un gest în direcţia holului.

— De ce stăteau toate duduile alea în uşă?

Ea trase un fum din ţigară, studiindu-l intens printr-un nor de fum. În sfârşit spuse:

— Poate că te-au pus la încercare.

Steve simţi un fior de spaimă, pe care şi-l stăpâni imediat. Toată scena era atât de fantastică, de parcă ar fi fost scoasă din filmul „O noapte în harem”. Spuse încetişor:

— Ca şi cum m-ai ispiti cu o bucată de carne?

— Cam aşa ceva, răspunse Pilar. Era în continuare gravă, dar Steve crezu că observă o sclipire de amuzament, adânc, în ochii ei verzi. Se simţi dintr-o dată uşurat. Simţise în ea o ironie neruşinată.

Fiind sigur acum că totul fusese o glumă, spuse:

— Poate că ar trebui să trec din nou prin hol…

— De ce nu? Trataţia e gratis. Pe cheltuiala casei.

Cu o impertinenţă pe care nu şi-o cunoştea, el spuse:

— Prefer ceea ce are casa mai bun…

Ea deveni agitată şi Steve avu impresia că mersese prea departe. Apoi, buzele ei se curbară în cel mai reţinut zâmbet posibil. Se aplecă în pragul uşii şi bătu scurt din palme.

— E în ordine, fetelor. Intraţi înăuntru. Porumbelul nostru face pe deşteptul.

Un val de chicoteli izbucni pe hol. Uşile se trântiră una câte una, până când coridorul, în toată lungimea lui, rămase gol şi nevinovat.

Pilar îşi înclină faţa spre Steve şi apoi îi făcu loc să intre.

Capitolul 8

Steve îşi dădu imediat seama că nu era vorba de o simplă cameră de hotel, ci de un apartament, şi încă de unul foarte luxos. Din hol au intrat într-un living-room spaţios. Era aranjat cu un bun gust remarcabil. Mobila era joasă, funcţională, modernă şi evident scumpă. Culorile predominante erau nuanţele de verde: un covor verde pal, draperii verzi la ferestre. Pereţii erau de culoarea fildeşului, decoraţi cu câteva reproduceri: un Utrillo, un Van Gogh, un Picasso. Lângă fereastră era un mic bar cu două taburete şi un colţişor cu o bibliotecă şi un birou.

Pilar se duse spre birou. Steve o urmă încet, cu privirea aţintită pe rotunjimile apetisante ale spatelui ei. Spuse:

— Nu prea credeam că vei veni aici, după telefonul meu.

Ea privi în jur. De data asta nu era nicio îndoială în privinţa faptului că era amuzată.

— Vă temeaţi să intraţi într-un bordel, domnule avocat?

— N-am vrut să spun asta, zise el stârnit.

— Oh, nu, dar aţi făcut-o. Şi de ce nu? Ea ridică din umeri. Asta-i situaţia. Îşi ridică mâna. Acum, dacă îmi daţi cecul, îl semnez.

Steve scoase cecul. Pilar îl luă şi privi sumă cu sprâncenele ridicate.

— Doar atât?

— Îmi ajunge. Cu bafta pe care am avut-o s-o văd pe Mona învinsă la proces, aş fi putut munci şi degeaba.

— Ştiu.

— Tu ştii tot! spuse el enervat. Şi o privi bănuitor. De asta ai venit la mine?

Ea aprobă cu calm.

— Ştiu totul despre dumneavoastră, domnule avocat. Chiar şi despre Mona şi despre tatăl dumneavoastră. În meseria mea se plăteşte ca să afli totul despre oamenii cu care ai de-a face.

— Dar n-aveai de unde şti că Mona în persoană va pleda împotriva fratelui tău.

— Ba ştiam. Ştiam că va fi nevoită să se descurce de una singură.

— Dar cum ai putut afla?

Pilar scutură din cap. Spuse afectat:

— Am şi eu secretele mele de fabricaţie. Îşi coborî privirea spre cec. Dar după acest onorariu pe care l-aţi fixat, va fi greu să vă răsplătesc măcar pentru cele două perechi de ochelari pe care i-aţi cumpărat.

Steve zâmbi cam sfios.

— Ştiai şi asta? Simţea în faţa acestei femei un strop de vină pentru şmecheria făcută la tribunal, timp în care simţise doar mândrie în faţa Monei.

— O ştiu şi pe asta! Se aşeză şi îi semnă cecul.

— Acum nu costă mult. Lentilele erau din sticlă obişnuită.

Pilar se ridică şi îi înapoie cecul.

— Ce-aţi zice dacă v-aş oferi ceva de băut, domnule avocat?

— Mi-ar plăcea un whisky cu sifon.

Ea se îndreptă spre bar, ca să prepare băuturile. Fără a o părăsi din ochii, Steve aprinse o ţigară. Îşi simţea pulsul accelerându-se. În ciuda profesiunii ei, era o femeie teribil de atrăgătoare. Îi spuse, în timp ce ea era întoarsă cu spatele:

— Fratele tău a vrut să-ţi transmit mulţumirile lui. Pentru un timp, a plecat din oraş.

Una din mâinile ei, ocupată să pună un cub de gheaţă într-un pahar, se opri o clipă. Şi asta era

singura dovadă că-l auzise.

Steve fusese de la început intrigat de relaţia dintre frate şi soră. Întrebă curios:

— Nu l-ai vizitat deloc, nici măcar după ce a fost arestat? Pot înţelege de ce n-ai venit la proces, dar…

— N-am vorbit de cinci ani cu fratele meu.

În vocea ei era ceva care-l avertiza că păşise pe un teren periculos. A hotărât să abandoneze subiectul. Poate că o fi ştiind ceva Kelso; el părea să ştie totul.

Pilar se întoarse de la bar cu două pahare şi îi oferi unul lui Steve. Îşi ridică paharul.

— Bem pentru ticăloşie, domnule avocat? propuse ea cu o umbră de zâmbet.

Steve ciocni cu ea şi sorbi însetat. Licoarea îi strecură foc în vine. Ea era foarte aproape de el. Parfumul ei îl învăluia ca o reţea fină, aderentă, înţepătoare. Sub privirea lui stăruitoare, ea îşi trase umerii înapoi. Sânii ei trandafirii îl chemau. Puse paharul pe bar şi ea veni şi mai aproape. Propriul ei pahar căzu pe covor cu un zgomot surd. Steve simţi un strop de lichid pe gleznă.

Îi simţea trupul ferm şi catifelat în braţe. Prin materialul mătăsos simţi mugurii sânilor înflorind. Îi luă gura plină şi umedă într-a lui.

După câteva momente, cu o răsuflare fierbinte în ureche, ea îi şopti:

— Voiam să te sărut chiar din ziua aceea, când ne-am întâlnit în biroul tău…

Steve nu ştia ce să răspundă. Cum să-i spună că şi el simţise acelaşi, lucru? Din ziua aceea, cu greu reuşise să-i acorde vreun gând. Dar ce importanţă avea? Nicăieri nu i-ar fi fost mai bine ca acum. În loc de cuvinte, el îi luă buzele din nou. Limba ei intrase în gura lui ca un şuvoi de miere.

După un timp el îi spuse, lipit de gâtul ei:

— Paharul tău… n-ar trebui mai bine…

— Nu-ţi face griji, murmură ea. Covorul se curăţă. Şi dacă nu, la naiba cu el!

Apoi se duseră în dormitorul slab luminat.

Steve n-a fost niciodată capabil să reconstituie clar cum au ajuns acolo: dacă ea îl călăuzise, dacă el o îmboldise sau dacă el o luase pe sus şi o dusese până acolo. Amintirea dormitorului era ca o pată neclară în memoria lui Steve: un pat uriaş înecat în lumină roz, o toaletă înţesată cu flacoane şi carpete verzi pufoase întinse pe jos, ca pieile unor animale. Impresia generală era de dezordine tipic feminină.

Şi acum ea era din nou în braţele lui, oferindu-şi gura şi orice altceva se estompa în jur. Mâinile lui îi mângâiau spatele şi se îndreptau spre rotunjimile feselor. Şoldurile ei se mulau în jurul lui şi răsuflarea îi deveni fierbinte, dulce ca nectarul.

Cu o dorinţă crescută, mâinile lui o acopereau de mângâieri. Prin luciul mătăsii, îi simţea sânii fierbinţi sub degete. Apoi, pe neaşteptate, întreaga ei splendoare se ivi de sub pijama. Sfârcurile roze ardeau sub mâinile lui. Lui Steve i se părea că sânii ei explodează; dacă le atingeai vârfurile într-un anume fel, parcă înfloreau. Această idee îl înnebuni. Închise ochii ca şi cum peste el ar fi trecut un cutremur.

— Aşteaptă, avocatule, suflă ea în urechea lui. Aşteaptă un minut.

Se îndepărtă. Iar el auzi foşnetul plăcut al hainelor ei în timp ce se dezbrăca.

Şi apoi, aproape fără a-şi da seama, dispărură şi hainele lui, zburând ca un pumn de confetti şi se pomeniră din nou împreună în pat.

În ciuda dorinţei care-l îmboldea, se purta tandru cu

ea. A cuprins-o uşor în braţe, alintându-i sânii cu gura, pe rând. Sub mângâierile lui, ea stătea cu capul întins spre spate, cu ochii ei verzi măriţi şi parcă lipsiţi de expresie, iar gura purta o umbră de zâmbet gânditor. Îşi ţinea degetele deschise ca un evantai pe gâtul ei. Un geamăt înăbuşit îi scăpă şi venele îi pulsau pe gâtul încordat. Pieptul i se zbătea sacadat.

În sfârşit, cum nervii i se sfâşiau de dorinţă, se coborî asupra ei.

— Acum, iubitule, acum! spuse ea cu vocea gâtuită. Oh, da! Doamne, da!

Îl trăgea spre ea cu coapsele iar mâinile îi legănau şoldurile. Era în acelaşi timp puternică şi rugătoare. Abilă şi violentă. Degetele îl zgâriau şi îi sfâşiau spinarea, iar el savura plăcerea.

Dorinţa îi pătase obrajii şi o expresie de dulce puritate înflori pe faţa ei. Strigătele ei de bucurie se transformară în gemete guturale. Iar Steve descoperi un extaz nemaiîntâlnit până atunci.

Când totul s-a sfârşit, dorinţa domolindu-se, Steve şi-a dat seama că nu fusese niciodată atât de recunoscător nimănui în viaţă. Stătea lungit pe spate şi privea spre Pilar. Tot ce putea vedea din capul ei înfundat în pernă era dezordinea blondă a părului ei. Şi-a îndreptat privirea spre trupul ei: sânii albi ca marmura se ridicau şi coborau repede, pântecele era plat şi dur ca al unui băiat, coapsele fine, până de curând atât de agitate se odihneau acum, iar picioarele lungi şi frumoase se desfăceau aţâţător.

Steve se ridică într-un cot.

— Pilar!

Ea îi adresă o privire somnoroasă. Buzele ei, de curând sărutate, erau roşii ca sângele.

— Îţi mulţumesc, spuse Steve umil.

Pe neaşteptate ea îl lovi cu dosul mâinii. Vârful degetelor i-a zgâriat şaua nasului, lucru care i-a adus un val de lacrimi în ochi.

— Ce naiba?! exclamă el.

Ea se ridicase în pat, cu ochii în flăcări, cu gura strânsă până se albise.

— Fii blestemat! Mie să nu-mi mulţumeşti aşa, strigă. Ce crezi că sunt, o târfă? Crezi că mă culc cu fiecare bărbat care intră pe ușa asta?

Întrebarea avea nuanţele ei de umor, dar el avea destul bun simţ ca să nu râdă.

— De altfel, ţi-am plătit onorariul, domnule avocat. Dacă îţi închipui că pentru o clipă…

— Nu, nu, e o neînţelegere, spuse el grăbit. Îi căută mâna, dar o găsi ţeapănă ca piatra. Am vrut doar să spun… trecuse atâta timp… Dacă ţi-aş spune cât de mult, nici nu m-ai crede…

Ochii ei îl scrutau profund. Încet, încet s-a relaxat, iar mâna ţinută de a lui s-a înmuiat.

— Bine, înţeleg. Râse apoi, scuturându-se toată. Dar să nu aştepţi vreo scuză. Şi-a retras mâna şi a căutat un pachet de ţigări pe noptieră. A înfipt una în portţigaretul de jad. Gândindu-se puţin, i-a oferit şi lui Steve una.

Ţigările erau de import şi aveau un miros neobişnuit pentru Steve, dar gustul fumului în gură era binevenit. După un timp de aşteptare, el spuse:

— Eşti puţin cam prea sensibilă, ştii asta?

Pilar privi în jur, cu ochii încă înceţoşaţi de mânie.

— Sunt, dacă e vorba de acest subiect. Scurtul ei hohot de râs era aspru. Sigur că pentru a putea să trăiesc conduc o casă de toleranţă, dar eu nu sunt destinată clienţilor. Oricum, nu pentru multă vreme.

Ea îl privi ca şi cum s-ar fi temut ca el să nu râdă.

Apoi, păru că se autoironizează:

— Dar îmi dau seama cum te-ai putut gândi la asta, dacă m-am năpustit pe tine aşa cum am făcut-o. Îşi trecu degetele prin păr cu un gest mâhnit. Doamne, eşti ca un băiețaș care a făcut pe el! Data viitoare o să fiu cu ochii pe tine.

Steve îşi stinse ţigara şi o privi în ochi.

— Nu mă gândesc la altceva decât la faptul că eşti o femeie nemaipomenită, femeia la superlativ, din toate pe câte le-am întâlnit.

Se întinse spre ea. Ea rămăsese încă întinsă.

— Trebuie să-ţi mai spun ceva, domnule avocat. Şi în cazul meu a trecut mult timp de când nu s-a mai întâmplat.

El încuviinţă fără vorbe.

Şi apoi, ea i se aruncă în braţe, fără nicio reţinere.

*

* *

Dar se părea că Pilar reprezenta un mister, chiar şi pentru Kelso. El ştia o mulţime de lucruri despre fratele ei, dar prea puţine despre Pilar, sau despre motivul pentru care nu era dispusă să vorbească despre Skimpy, şi cu atât mai puţin să-l vadă.

— De când o cunoşti? întrebă Steve.

— De vreo câţiva ani. Skimpy şi Pilar au venit împreună în Reesville. De unde veneau, nu sunt prea sigur. Poate din Estul îndepărtat. Skimpy s-a apucat de ceea ce cred eu că i se părea normal. Iar Pilar s-a apucat să lucreze într-una din casele rău famate, sub protecţia lui Jack Morgan. Apoi, numai la câteva săptămâni după ce Mona i-a luat locul, Pilar a avansat ca patroană, acolo unde e acum.

— Chiar aşa? întrebă Steve uimit.

Kelso aprobă.

— Chiar aşa. Şi era acolo dinainte.

— Pare ciudat că a trecut de la simpla prostituată la rolul de patroană.

Kelso rămăsese iar fără Martini. Stătea cu mâinile lui micuţe încrucişate peste burtă. Îşi scutură capul în semn de protest.

— Ei, băiete. Pilar nu este o târfă oarecare. Are ceea ce se cheamă „clasă”, înţelegi?

Simţindu-se brusc stânjenit de privirea pătrunzătoare a lui Kelso, Steve îşi răsuci scaunul ca să privească prin fereastra biroului.

— Bine, dar totuşi este ceea ce este, nu-i aşa? întrebă el posomorât.

— Situaţia este discutabilă, băiete, zise Kelso. Vocea lui ascundea un vag reproş. Înainte vreme, Pilar ar fi fost o curtezană. Este calmă, rafinată, n-a intrat niciodată în încurcături, şi mai e al naibii de atrăgătoare, nu-i aşa?

— Da, e ispititoare, admise Steve. Nu-i spusese nimic lui Kelso despre noaptea petrecută în apartamentul lui Pilar şi nici n-avea de gând s-o facă. Stătea cufundat în gânduri, plimbându-şi degetul pe buze, înainte şi înapoi. Nu pare s-o agreeze pe Mona, ştii oare de ce? Mă întreb care-i motivul.

— Pot să mă gândesc la foarte multe cauze, spuse Kelso rigid. Se ştie că Mona o urăşte.

— Nu, cred că este ceva mult mai profund. Îşi roti scaunul iar, ca să-l privească pe Kelso în faţă: Spui că n-a intrat niciodată în nicio încurcătură? N-a fost niciodată arestată?

— În Reesville, nu, răspunse prompt Kelso. Trebuie să înţelegi ceva, Steve. Afacerea asta cu Skimpy a fost

o excepţie, nu o regulă. Mona are o minte ascuţită. Nu-i place ca oamenii din organizaţia ei să aibă numele în evidenţa poliţiei. Nu vrea să recurgă la aceasta, atât timp cât există şi alte soluţii. Are alte căi, şi de obicei sunt foarte eficace. Chicoti satisfăcut şi se lăsă pe spate, cu mâinile încrucişate pe burtă. Mai era şi altă patroană, acum vreo doi-trei ani, care a răposat. Era mult mai jos decât Pitar, pe scara valorilor. A lucrat sub protecţia lui Jack atât de mulţi ani, încât zicea că e un om făcut. Apoi, într-o săptămână, a adus o nouă grupă de fete, iar ele nu erau…

Kelso tuşi, ascunzându-şi cu mâna un rânjet.

— Ei bine, fetele alea nu erau, cum se zice, prea sănătoase. În câteva zile întreg oraşul Reesville era cuprins de epidemie. Mona i-a trimis vorbă bătrânei scorpii să cureţe locul. Răspunsul pe care l-a primit era scurt şi cuprinzător: „Du-te dracului!” Mona ar fi avut mijlocul de a face ordine, dar a ales o rezolvare prin alte metode. A pus un poliţist în uniformă în faţa uşii principale şi el a făcut de gardă patru nopți. Nu făcea arestări, dar îşi nota numele şi adresele tuturor celor care intrau şi ieşeau. În a patra noapte, adio clienţi! Patroana recalcitrantă a înţeles mesajul. Şi-a făcut bagajele şi a spălat putina.

Capitolul 9

Victoria lui Steve asupra Monei şi-a arătat roadele imediat. Afacerile au început să pice în biroul său. Nu erau cine ştie ce cazuri importante, ci procese de divorţ în majoritate, şi câteva delicte mărunte.

— Încetul cu încetul se face oţetul, zicea Kelso. Doar ţi-ai ţinut destul murgul în frâu.

Numai că Steve şi-a dat seama destul de repede că

nu va câştiga prea mult. Se întâmpla adesea ca un client disperat să promită avocatului luna de pe cer, iar când procesul era câştigat, să „uite” să achite onorariul. Şi despre asta Kelso a spus un cuvânt înţelept:

— Băiete, cere onorariul în avans. Nu e nimeni mai nerecunoscător decât un client care are hotărârea tribunalului în buzunar.

Steve admitea că sfatul e bun, dar nu putea să-l urmeze. Aduna destule onorarii ca să-i fie de ajuns să trăiască şi câştiga, bineînţeles, nu în toate procesele, ceva mai mult decât ceea ce i se plătea. Sentimentul victoriei îl îmbăta, ca o băutură tare. Încerca însă un sentiment care îl cam deranja. Era destul de ager ca să-şi dea seama că n-ar fi câştigat atâtea procese fără sfatul lui Kelso.

Acesta era, de fapt, un partener tăcut care lucra fără plată şi chiar fără a i se recunoaşte meritul. Când Steve a ridicat problema, Kelso i-a declarat ferm că prefera să procedeze aşa şi n-a mai vrut să discute despre asta.

Iar Steve a făcut o descoperire neobişnuită despre el însuşi. Tăişul amărăciunii care mocnise în el în toţi aceşti ani se îndrepta numai spre Mona. Nu era vorba de felul în care încercase, dar nu izbutise să-şi împietrească inima şi în faţa oamenilor care veneau în biroul său, cerând ajutor. Pur şi simplu, nu reuşea să-şi impună să întindă mâna după onorariu, chiar în timpul în care încerca să ajute aceşti oameni.

Cu unele limite, era fericit, fericit şi ocupat. Şi destul de prins ca să o uite pe Mona. Dar nu era, totuşi, chiar aşa de liniştit… A descoperit acest lucru într-o zi când a nimerit din întâmplare peste Laurie Alcott la ora prânzului. Era puţin după bătălia lui cu Mona, de la

tribunal. Mult după aceea urma să se întrebe dacă într-adevăr această întâlnire fusese întâmplătoare.

Aşa se întâmplase, el dăduse peste ea, în sensul propriu al cuvântului. Cu capul plecat, cu gândurile preocupate de cazul la care lucra, Steve se grăbea în lungul coridorului gol din tribunal. Întârziase la întâlnirea pe care o avea cu Kelso, ca să ia masa împreună şi avea mare nevoie de sfatul lui.

Abia cu colţul ochiului prinsese o licărire albă şi s-a ferit, dar era prea târziu. S-a ciocnit aproape cap în cap cu o femeie. Necunoscuta s-a clătinat, iar Steve a ridicat o mână ca s-o sprijine, în timp ce servieta îi căzuse pe podea. Mâna lui cuprinsese o bucată de carne moale şi caldă.

Izbucni un hohot de râs.

— Bravo, chiar aşa, domnule Temple! Dacă-mi imaginez un elefant într-un magazin de porţelanuri, precis seamănă cu dumneata!

Cuvintele *„chiar aşa*” au făcut să sune un clopoţel în mintea lui. Vocea avea aceeaşi intonaţie batjocoritoare ca a Monei. El îşi fixă privirea şi o recunoscu pe Laurie. Era îmbrăcată în întregime în alb: bluza, fusta şi pantofii. Fusta era plisată şi se vălurea ca apa, odată cu mişcările şoldurilor ei. Albul era sclipitor în contrast cu bronzul ei auriu. Nu purta pălărie. Gândindu-se la celelalte momente când o întâlnise, Steve nu şi-o putea imagina purtând pălărie. „În fond, asta e în favoarea ei. Nu poate moşteni obsesia Monei pentru pălării caraghioase”, se gândi.

— Mă scuzaţi, domnişoară Alcott. Nu v-am văzut.

— Sigur, sper că nu.

Cum zâmbea, într-un obraz i se formă o gropiţă, ca urma unui deget. Şi îndepărtă cu blândeţe mâna lui, care se oprise cu fermitate pe braţul ei gol.

— Domnule Temple, mă bucur că ne-am întâlnit, spuse ea, înţeleaptă. Vreau să-mi cer scuze pentru comportamentul Monei din ziua aceea. Mă tem că nu ştie să piardă. De obicei nu e lipsită de maniere, zău că nu e…

Deci asta-i tot ce ştii despre ea, gândi el. *Nu se poate purta ca o mitocancă decât atunci când vrea ea!*

Aceste cuvinte îi sunau atât de clar în minte, încât se temu o clipă că le-a rostit cu voce tare. Ca să-şi ascundă expresia pe care ştia că o are pe faţă, încă din clipa în care Mona fusese evocată, se aplecă şi îşi luă servieta de jos. Îndreptându-se apoi, cedă unui impuls de moment. Spuse:

— Domnişoară Alcott, aţi luat masa?

— Nu, nu încă.

— Trebuia să-l întâlnesc pe Luther Kelso la masă şi am întârziat. Doriţi să luaţi masa cu noi?

— Mi-ar place! Şi satisfacţia ei era evidentă.

Ea îşi strecură mâna într-a lui, iar el o conduse repede afară şi apoi, traversând scuarul, spre restaurantul care era vizavi de tribunal. Era aglomeraţie, dar Kelso ţinuse un loc ocupat cu piciorul. La vederea fetei, se ridică repede în picioare.

— Laurie, draga mea! Cât mă bucur să te văd, zise el cu o plăcere evidentă.

— Şi eu, domnule Kelso.

— Spune-mi pe nume, dragă, Luther…

— Ei, gata, terminaţi, putem să mâncăm ceva? spuse Steve brutal. Nu am decât câteva minute la dispoziţie.

Kelso chicoti:

— Laurie, iartă-l pe tânărul meu prieten. Nu ştiu de câte ori i-am spus că în munca asta nu-i timp de joacă. Se apleacă în faţă, coborându-şi vocea până la un ton confidenţial. Mă şi mir că te-a invitat. Dar dacă mai are

timp să vadă o fată drăguţă ca tine, înseamnă că nu trebuie să ne pierdem speranţa, nu-i aşa?

Laurie se uită spre Steve, în timp ce ochii ei sclipeau poznaş.

— Eu îmi păstrez părerea pentru mine.

Kelso făcu un circ întreg până se aşezară.

Fără nicio scuză o puse pe Laurie pe acelaşi scaun cu el, vizavi de locul unde stătea Steve.

— N-am comandat încă nimic. Până atunci, ce-aţi zice de un păhărel? Şi îşi arătă termosul care stătea lângă cotul lui.

Laurie privi termosul cu neîncredere.

— E băutură?

— Luther îşi poartă peste tot cocktailul lui de Martini, îi explică Steve.

— Oh, nu! exclamă ea cu un zâmbet silit.

— Şi de ce nu? întrebă Kelso, ofensat. Cum altfel ar putea rezista un bărbat într-o groapă fără apă, ca în acest Reesville?

Laurie hohoti cu voioşie. Avea un râs contagios. Steve se pomeni şi el râzând cu ea, Kelso se umfla în pene ca un părinte mândru de copiii lui. Şparli de sub ochii chelneriţei două pahare de apă. Puse apoi în amândouă din amestecul lui şi îşi umplu şi paharul lui.

Împins de un gând diabolic, Steve spuse:

— Luther, poate că domnişoara Alcott nu e majoră.

O văzu pentru prima dată cuprinsă de furia tipică a neamului Alcott în felul în care se uită la el, cu ochii în flăcări.

— Dacă vrei să ştii, am nouăsprezece ani!

Kelso se uită spre ei.

— Laurie e destul de mare. I-am oferit o băutură aseară, la „Stejarii”.

Dintr-un motiv neclar, Steve simţi o undă de

enervare:

— Ai mai întâlnit-o după proces?

— De câteva ori. Kelso o bătu pe Laurie pe mână. Eu şi cu Laurie suntem prieteni vechi.

Steve se simţea trădat.

— Dar nu mi-ai spus nimic. Şi adăugă imediat: Şi cu Mona? Doar nu te-ai întâlnit şi cu ea, trădător nenorocit?

De data asta se supără Kelso. Spuse cu răceală:

— Nu-ţi dau ţie socoteală de ce fac, băiete! Să ţii minte asta!

Steve tăcu. În sinea lui trebuia să accepte că avea dreptate Kelso. Dar refuza să recunoască aceasta cu voce tare. Sosi comanda şi Steve mâncă în tăcere, ascultând flecăreala de dincolo de masă. Ca în toate întâlnirile lor, Kelso parcă nu-şi satisfăcuse curiozitatea. În timp ce mâncau, o copleşea pe Laurie cu întrebări, la care ea răspundea cu bunăvoinţă şi pe îndelete.

Viaţa ei fusese ceva mai acceptabilă decât cea pe care i-o descrisese Kelso înainte. De la vârstă fragedă, maică-sa o ţinuse departe de Reesville în diverse internate, în Est. De câte ori venea acasă, Mona o trimitea înapoi după câteva zile.

Destul de uimit, Steve nu putea detecta la ea niciun fel de animozitate împotriva Monei. Dimpotrivă, Laurie părea să aibă atât de multă dragoste şi admiraţie pentru mama ei, ca şi cum ar fi petrecut fiecare clipă din viaţă cu Mona, copleşită de grija ei tandră şi de dragoste maternă…

Steve ajunse la concluzia că anii petrecuţi de Laurie departe de casă au ferit-o de adevărul brutal, căci era foarte clar că fata nu avea nici cea mai mică bănuială în ceea ce privea corupţia Monei.

Privind-o, ascultând flecăreala ei, cu o voce muzicală, Steve simţea inocenţa lui Laurie. În ciuda felului ei de a fi, deschis, a aerului ei de femeie de lume, a gustului ei sofisticat în îmbrăcăminte şi a excelentei sale educaţii, era teribil de naivă în multe privinţe. Părea că şi-a petrecut anii anteriori la o mănăstire…

— Dar acum am venit acasă şi pentru totdeauna, isprăvi ea discuţia ca o încununare.

— Chiar aşa? întrebă Kelso sceptic. Spui adevărul?

— Chiar aşa! spuse ea ferm. Mama nu mă va mai păcăli de astă dată, trimiţându-mă înapoi.

— Ea ştie asta? o chestionă Kelso.

— Este primul lucru pe care i l-am spus când am venit acasă. Ea spunea că ar trebui să termin liceul, dar eu m-am săturat. Adăugă, cam oropsită: Mi se pare că toată viaţa am fost la şcoală.

Cu un gest brusc îşi ridică mâinile:

— Vreau să trăiesc! Vreau să învăţ cum e viaţa adevărată, nu aşa cum apare în cărţi.

Privi repede spre Steve, sfioasă, ca şi cum s-ar fi simţit ruşinată de propria exuberanţă.

— Şi Reesville e chiar locul potrivit de învăţat… spuse Steve acru.

— Ce nu e în ordine cu Reesville? Cu excepţia vreunui posomorât ca tine…

Steve prinse din zbor privirea atentă a lui Kelso. Se uită la ceas.

— Fir-ar să fie! exclamă el. O să întârzii la proces!

— Fugi, băiete! spuse Kelso. Mă ocup eu de Laurie.

Steve înghiţi restul de ceai cu gheaţă, îşi înhăţă servieta şi se strecură afară din separeu.

O privi pentru ultima dată pe Laurie:

— Sper să ne mai vedem, Laurie.

— De ce nu? Îi zâmbi, făcând gropiţe… Cum vrei, Steve.

Steve ieşi din restaurant. Într-un fel, era sigur că o va revedea. Afară, pe alee, îşi aduse aminte că nu ceruse sfatul lui Kelso.

Ei bine, la naiba cu asta! Era momentul să stea pe picioarele lui şi să se oprească a-l folosi pe Kelso ca pe o cârjă.

A fost aşa cum prezisese Laurie. L-a revăzut, aşa cum declarase cu atâta siguranţă. Aproape în fiecare zi venea la tribunal ca să-l vadă lucrând. Devenise un obicei să ia împreună masa de prânz. Uneori, Kelso îi însoţea. Dar, pe măsură ce treceau zilele, îi lăsa împreună din ce în ce mai mult.

Steve începuse să aştepte apariţia lui Laurie la tribunal. Simţea un val de căldură de fiecare dată când privea în sală şi o vedea acolo. Chipul ei arbora un zâmbet incandescent şi îi făcea un semn cu mâna, după care îşi căuta un loc cât mai aproape de el.

Când luau masa împreună, vorbeau tot timpul, încercând să afle cât mai multe unul despre altul.

Lui Laurie îi plăceau: blues-ul lent, fotbalul, să înoate goală, Frank Sinatra, Marlon Brando, John Steinbeck. Nu-i plăceau rock'n'roll-ul, baseball-ul, Elvis Presley, Rock Hudson. Iar ca ambiţii?

— N-am nicio ambiţie, spunea ea cu emfază. În afară de faptul că mă voi mărita într-o zi şi voi face o droaie de copii – zece cu totul. Râdea ca un drăcuşor. Cinci băieţi şi cinci fete – jumătate, jumătate.

Şi aşa treceau zilele lui Steve, cu Laurie şi munca lui, nopţile fiindu-i umplute de Pilar Rives.

După acea primă noapte, stânjenitoare, Pilar i-a dat o cheie, iar Steve urca prin spate, scăpând de ochii atotştiutori ai funcţionarului şi de privirile ispititoare

ale fetelor.

Nu ieşeau niciodată. Steve o invitase de câteva ori, dar ea refuzase de fiecare dată cu scuza că trebuia să supravegheze „afacerile”. Steve acceptase acuza cu oarecare uşurare, de care se temea să nu fie observată. Dar ea nu vorbise niciodată despre asta, doar până când el nu încerca din nou să-i stârnească temperamentul iute.

Pentru moment, din clipa în care răsucea cheia şi intra în apartament, era ca şi cum ar fi pătruns într-o peşteră caldă a erotismului, plină de plăceri fără sfârşit. Uneori, în lumina sobră a zilei, se gândea la nopţile petrecute împreună şi era ca şi cum ar fi rechemat un vis, ieşit parcă din fantezia celor 1001 de nopţi.

Mai întâi o chema la telefon şi ea îi spunea că îl aşteaptă. Adesea, nici măcar nu erau preliminarii. Făceau dragoste, uneori furioşi ca nişte duşmani, alteori cu tandreţe, preocupându-se unul de altul.

Apoi veni noaptea când el i-a simţit pentru a doua oară „temperamentul”. Fusese o zi grea pentru Steve. Pierduse un proces şi el era întotdeauna foarte afectat când pierdea. Chiar aşa, nu s-ar fi întâmplat nimic dacă şi-ar fi ţinut gura. Făcuseră dragoste şi se simţeau satisfăcuţi. Erau în pat, fumând într-o tăcere plină de armonie, iar Steve se simţea foarte mulţumit.

Dintr-o dată privirea lui se opri pe discul luminos al telefonului de lângă pat. În restul camerei era întuneric. De câte ori fusese în dormitorul ei, telefonul nu sunase niciodată, nici nu se ciocănise la uşă, deşi el se aşteptase la aceasta. Şi de câte ori urcase scara din dos şi se oprise sus ca să arunce o privire rapidă, nu zărise niciodată vreun client venind sau plecând pe hol. Adesea era chiar uimit cum de se câştigau bani

aici. De câte ori fusese tentat să-şi transpună întrebările în cuvinte, ceva îi ţinea limba încleştată.

Acum, curiozitatea lui puternică îl făcu să calce consemnul.

— Pilar, de câte ori am fost aici n-am auzit telefonul sunând. Nici o singură dată.

— Şi ce dacă?

Un mic semnal de avertisment apăru în mintea lui, dar el îl ignoră.

— Şi nici nu s-a ciocănit la uşă.

Pilar se ridică şi lumina veiozei căzu pe ea. Nu făcea niciun efort să-şi ascundă goliciunea.

Steve o privea în lumina necruţătoare. Cutele formate în jurul gurii strânse şi privirea ei rece făcură să-i treacă un frison prin corp. Şi-a dat seama că după asta va fi părăsit. Dar era prea târziu. Întrebarea plutea încă între ei, ca o acuzare.

— Bine, domnule avocat, spuse ea plat. Ce vrei să ştii?

El spuse repede.

— Las-o baltă. Nu e treaba mea.

Ea continuă, fără a se domoli:

— Vrei să ştii câte intrări şi câte ieşiri sunt pe zi la casa de toleranţă, nu-i aşa? De ce n-ai auzit niciun ciocănit la uşă? Pentru că asta e o afacere de înaltă clasă, de aia! Îl privi batjocoritor. Aici nu e ca la Casa Amanţilor de pe strada principală, unde beţivii se împleticesc bătând la uşă şi ţinându-se de pantaloni cu pumnul transpirat!

Steve o privea fără o vorbă. Se simţea rău de ruşine. Îşi dădea seama că în tot acest timp petrecut cu ea, ea ţinuse închisă urâciunea lumii în care trăia. Dar acum el deschisese uşa…

Ridică o mână spre ea.

— Te rog, Pilar, îmi pere rău…

Ea îi împinse mâna şi sări din pat.

— Nu, domnule avocat! Ai deschis conserva de mazăre. Acum mănâncă! Şi sper să te umfli!

În timp ce vorbea, păşea înainte şi înapoi pe lângă pat, iar trupul ei mlădios se răsucea cu furie.

— Ştii ce fac tipii ca să intre aici? Sună la telefon şi îşi fixează o întâlnire, ca orice om de afaceri respectabil.

Fără voie, privirea lui Steve se îndreptă spre telefonul care tăcea.

— De ce nu sună? Pentru că îl închid atunci când eşti tu aici iubitule. De aia nu sună!

Cu o zvâcnire a mâinii, apăsă un buton. Aproape imediat telefonul începu să sune. Pilar râse sălbatic cu ochii sclipind.

— Vezi, distracţia costă, domnule avocat. O noapte de distracţie costă de la cincizeci la o sută de dolari!

Sunetul telefonului parcă îi perfora craniul lui Steve cu nişte aşchii dureroase. Se ridică să-l închidă, dar ea îl împiedică, sărindu-i în drum.

— Oh, nu! Lasă-l să sune! Telefonul ăsta e o muzică dulce pentru urechile patroanei.

Steve tremura.

— Ce nu merge, domnule avocat? spuse ea în bătaie de joc. Asta sunt. Nici mai mult, nici mai puţin.

Ţârâitul se întrerupse şi ea începu să se agite din nou.

— Poate ai vrea să-ţi arunci ochii în registrele mele? Ei da, am şi registre. Asta e o afacere. Am venituri şi cheltuieli…

Telefonul sună din nou şi Steve ridică receptorul înainte de a se opri.

— Alo! N-a răspuns nimeni. El strigă:

— Pe naiba! Cine e acolo?

O voce slabă de bărbat spuse, ezitând:

— Îmi… îmi pare rău… Credeam că e numărul lui Pilar…

— E numărul ei. Ce vrei?

Din nou nu a mai răspuns nimeni şi s-a auzit un clinchet uşor. Steve trânti receptorul în furcă.

— Foarte bine, domnule avocat. Acum ieşi afară! spuse Pilar, ridicând vocea.

— Ieşi naibii afară şi nu te mai întoarce. Doar dacă… Hohotele ei de râs îi zgâriară urechile. Numai dacă vei avea şi ceva bani de cheltuială.

Capitolul 10

Inevitabilul s-a produs. Desigur, trebuia să se întâmple mai curând sau mai târziu, într-un oraş de mărimea Reesville-ului. Mona i-a întâlnit pe Steve şi Laurie luând masa împreună.

Erau cufundaţi în conversaţie în acelaşi separeu, în acelaşi restaurant. Primul şi-a dat seama Steve de prezenţa Monei, în momentul când a simţit un alt parfum decât cel al lui Laurie. Ea se uită în sus şi o zări stând lângă ei, purtând o pălărie neagră ce semăna cu abajurul răsturnat al unei lămpi. Steve primi privirea ei plată fără a se clinti.

Dar Laurie privi şi ea în sus. Apăru imediat şi zâmbetul ei; nu părea deloc afectată de apariţia Monei. Îi spuse liniştită:

— Bună, mamă.

— Laurie, ce înseamnă asta?

Steve se simţi puţin amuzat. Chiar venind de la Mona, cu aplecarea ei spre dramatizarea lucrurilor, cuvintele ei sunaseră melodramatic, stăpânite cu greu.

— Nu ştiu ce vrei să spui, mamă. Laurie îi zâmbea lui Steve. Mamă, l-ai cunoscut pe Steve…

— Sigur că-l cunosc şi asta vreau să spun: că tu eşti cu el. Ştii prea bine cine e…

Zâmbetul lui Laurie pieri.

— Nu, nu ştiu cine e…

— Bine, eu ştiu mai bine. Mona respira greu. Aveam o impresie mai bună despre tine, Laurie.

— Mamă, n-ai niciun motiv să fii brutală, spuse Laurie cu o izbucnire de mânie. Cred că ar fi mai bine să-i ceri scuze lui Steve!

Mona trecu peste cuvintele fiicei ei…

— … iată-te complotând în spatele meu. De când durează asta?

— Nu mai sunt un copil, mamă. Şi nu complotez deloc.

— Te-am întrebat ceva, Laurie. De când?

— Nu ne întâlnim prima dată, dacă asta vrei să ştii.

În mod evident Mona era uluită. Vocea îi slăbi.

— De ce, Laurie?

— De ce? Pentru că este un avocat bun şi îmi place să-l văd când pledează. Şi uneori luăm masa împreună. Ce rău vezi în asta?

— Ce e rău? Dacă nu ştii, o să-ţi spun eu. Mona răsuflă adânc. Şi eu sunt avocat, Laurie.

— Da, mamă, ştiu. Dar tu când pledezi? Singura dată când ai fost la proces, am fost şi eu acolo.

— Laurie, hai odată. Părăsim acest loc chiar acum!

Şi întinse mâna spre ea. Cu o izbucnire de temperament, Laurie i-o izbi înapoi.

— Oh, nu, mamă! N-o să mă scoţi de aici ca pe o şcolăriţă!

Mona privi în jur. La auzul vocilor mânioase, mai multe capete se întoarseră. După o clipă, spuse cu

oarecare amărăciune:

— Şi probabil vă întâlniţi şi noaptea…

— Nu, dar e o idee. Mulţumesc pentru sugestie, mamă.

Cu un zâmbet uşor, Laurie acoperi cu mâinile ei mâinile lui Steve, peste faţa de masă.

— Steve, n-ai vrea să mă inviţi la cină, deseară?

El ascultase totul cu o teribilă satisfacţie. Şi acum, după scena recentă cu Pilar, încă proaspătă în minte, spuse grav:

— Voi fi încântat, Laurie. La ora opt e bine?

*

* *

— Ştii, am impresia că n-o mai recunosc pe mama.

Erau împreună la „Stejarii” şi Laurie, îmbrăcată ca o păpuşă, în albastru, cu o fustă în formă de clopot, plutea parcă, după al doilea pahar. Dar vocea ei avea o nuanţă de melancolie.

Steve spuse, fără să se gândească:

— Dar ai cunoscut-o vreodată, Laurie?

Ochii ei negri sclipiră spre el.

— Ce vrei să spui, Steve?

Pentru a-şi ascunde scăparea, el făcu un gest cu mâna.

— Oh, am vrut doar să spun că, fiind plecată atât de multă vreme, cum poţi spune că o cunoşti cu adevărat?

— Dar am cunoscut-o, Steve. De-adevărat. De câteva ori când am venit acasă, am văzut-o la tribunal ori de câte ori am avut şansa asta. Era atât de plină de elan şi curaj, atât de… în fine… un fel de „cavaler al dreptăţii”, deşi mi se pare că sună caraghios pentru o

femeie.

Steve se auzi aprobând-o:

— Da, odată îi găseam şi eu aceste calităţi.

— Dar chiar asta e! A dispărut totul, Steve! Laurie strigă: De ce, ştii de ce n-a mai fost la niciun proces ani de zile, cu excepţia acelui caz?

— Am auzit şi eu asta.

— Atunci de ce ar obiecta când mă duc să văd pe altcineva? întrebă ea cu patimă. Eu nu am ambiţii pentru meseria asta. Îmi place doar să asist. Privesc bătălia de la tribunal de parcă aş vedea un film. O dramă mai răsunătoare, dintr-un proces, mă fascinează ca una dintre piesele sângeroase şi zguduitoare ale lui Shakespeare.

— Cred că Mona are ce are cu mine, Laurie, spuse Steve atent.

— Dar de ce? Clipi. Oh, te gândeşti la povestea aceea cu tatăl tău?

— Ştii ceva despre asta? spuse el surprins.

— Sigur că ştiu! Crezi că am trăit toţi anii ăştia sub un clopot de sticlă?

Steve tăcea. Se gândea că într-adevăr Laurie fusese ţinută departe, atât timp cât afacerea o implica pe Mona. Abia aştepta să întrebe ce ştia de fapt despre Mona şi tatăl lui.

Şi atunci ea spuse:

— Ştiu că mama şi tatăl tău au avut o legătură. Crezi că nu ştiu că a avut amanţi? Dar când tatăl tău a fost arestat ea l-a apărat. Ce-ar fi putut face mai mult?

Steve tăcea din nou.

— De ce are resentimentele astea faţă de tine? Chiar aşa, Steve? Rămase un moment pe gânduri. Doar dacă este vreun amănunt pe care nu-l cunosc.

El îşi întoarse capul.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Fără a înţelege, ea scoase un mic sunet de simpatie. Îi atinse mâna.

— Sigur că nu poţi vorbi. Sunt o proastă. Te doare chiar atât de mult?

— Sigur că mă doare, spuse el încremenit.

— Iartă-mă, Steve. Vocea ei părea foarte aproape de lacrimi. El încuviinţă, dar nu putea s-o privească, temându-se că ar putea să-şi trădeze ura faţă de Mona. Prinse privirea barmanului şi mai ceru un rând de băutură. Când au sosit, Laurie se uită gânditoare la paharul ei, lovind un cub de gheaţă cu degetul.

— Ştii ceva, Steve? Cred că mama e îngrijorată. Peste câteva săptămâni vor fi alegerile şi cred că e speriată că ar putea pierde.

Steve o privi nesigur. Ar fi putut fi clintit imperiul Monei? Se îndoia. În mod sigur, el nu vedea nicio dovadă în favoarea acestei idei.

*
* *

Dar Steve îşi aminti cuvintele lui Laurie, câteva zile mai târziu, când îl vizită o delegaţie formată din trei oameni. Delegaţia reprezenta comitetul districtual al partidului de opoziţie împotriva Monei, la viitoarele alegeri.

Purtătorul de cuvânt al celor trei era un bărbat numit Carlisle, un om de afaceri de vază, foarte cunoscut în oraş. Carlisle era un tip rotofei, îngrijit şi arăta foarte prosper. Steve îl ştia doar din privire. Kelso i-l arătase odată, prezentându-l ca pe preşedintele comitetului regional ai partidului care se opunea Monei.

— Apără o cauză pierdută, dacă au avut cumva

vreuna… comentase Kelso sec.

Delegaţia venise cu o propunere care l-a ujuit pe Steve. Carlisle i-a prezentat-o pe scurt. Candidatul nominalizat la alegerile preliminare din primăvară ca să fie opozantul Monei în funcţia de procuror districtual suferise un grav atac de inimă. Comitetul fusese nevoit să facă altă propunere. Şi Steve era alesul lor…

— Pentru că, domnule Temple, ca să vă spun sincer, zise Carlisle posomorât, numărul celor din care putem alege este limitat. Mai mulţi membri ai partidului nostru, care nu au nicio experienţă în domeniul juridic, refuză categoric să candideze împotriva Monei. Ceea ce ne-a determinat să ne hotărâm în privinţa dumneavoastră a fost victoria asupra ei, la proces. Chipul bărbatului deveni şi mai încruntat. Fir-ar să fie, ai învins-o o dată şi asta n-a mai reuşit nimeni înainte.

Steve simţi un puternic sentiment de mândrie. Desigur, era ceva imposibil. În subconştient simţea asta. Când şi-a recăpătat suflul normal le-a spus:

— Domnilor, vă sunt recunoscător şi mă simt măgulit. Dar nu voi candida.

— De ce?

— În primul rând, cred că victoria mea asupra Monei a fost pur şi simplu o şansă.

— Dar ai învins-o! Asta e problema!

— Şi mai este încă un lucru foarte important. Nu îndeplinesc condiţiile de rezidenţă ca să candidez pentru o funcţie publică. Eu m-am întors să locuiesc aici, în Rees Country, abia de câteva săptămâni.

Chipul lui Carlisle se întristă.

— Hristoase! Asta nu ne-a dat prin minte! Asta vă demonstrează ce disperaţi suntem…

— Şi mai este ceva, spuse Steve. Sunt prea tânăr. Mi-am luat de prea puţin timp licența în drept. Nu pot fi

ales nici măcar hingher.

Carlisle îşi ridică mâna.

— Te rog, domnule Temple. Nu mai bate şi alte cuie în sicriu. Se întoarse spre ceilalţi, scârbit: Ei, oameni buni, n-avem ce face. Trebuie să colindăm prin tufişuri după alt porumbel.

Steve rămăsese pe gânduri, dar era furios, degetul i se plimba pe buze încoace şi încolo. Când cei trei s-au ridicat, vocea lui îi opri.

— Domnilor, am o sugestie, dacă vreţi să mă ascultaţi.

Carlisle răspunse acru:

— Ascultăm orice, numai să fie rezonabil.

— V-aţi gândit la Luther Kelso? întrebă Steve.

Se ridică imediat un cor de proteste.

— Oh, nu! Nu prostul ăla bătrân!

— De ani de zile pluteşte într-o mare de gin.

— Domnule Temple, noi îl plăcem pe judecător, dar n-are nicio şansă, spuse Carlisle plin de reproş.

— Luther Kelso are o pregătire juridică perfectă, una dintre cele mai bune pe care le-am cunoscut, spuse Steve ferm. Şi el a fost ales o dată judecător aici.

— Asta a fost odată. E mult de atunci. Şi atunci l-au ales pentru că îl avea în spate pe Jack Morgan.

— Domnilor, mi-aţi spus că sunteţi disperaţi. Şi am dedus din atitudinea şi din graba dumneavoastră că de fapt candidatul dumneavoastră n-are oricum nicio şansă. Ce-aveţi de pierdut?

În timp ce vorbea, gândurile lui Steve alergau înainte, cântărind ce va spune în clipa următoare. Se gândea parcă la un lucru nebunesc şi voia să rezolve de unul singur ceea ce numai Dumnezeu ştia. Se ridică în picioare, cu o hotărâre bruscă.

— Domnilor, eu voi fi în spatele lui tot timpul. Îi voi

conduce campania. Eu… ezită puţin şi apoi spuse cu fermitate: vă garantez personal că nu va bea… în fine, se va abţine… până când se vor termina alegerile. Ce ziceţi de asta?

După chipurile celor trei, pendulau între speranţă şi îndoială. Carlisle stătea ţeapăn, de parcă i se luase o mare povară de pe suflet.

— Cum spuneaţi, ce avem de pierdut? Acesta ar putea fi răspunsul. Îl privi gânditor pe Steve. Dar mai e o problemă. Eu îl cunosc pe judecător. E al naibii de încăpăţânat. Cum crezi ce va primi propunerea asta?

— În problema asta, lăsaţi-mă pe mine, spuse Steve, arătând o încredere mai mare decât cea pe care o avea de fapt.

*

* *

Kelso era furios.

— Ce naiba te-a apucat, băiete, să-mi faci mie una ca asta?

Steve se răţoi la el:

— Ce nu-i în regulă, Luther? Tu ai spus întotdeauna că lipseşte doar o persoană curajoasă ca s-o înfrunte pe Mona. Iată, acum a apărut şansa ta.

— Şansa mea! Tu nu mă cunoşti, băiete? Sunt un beţiv, o epavă, un alcoolic.

Steve era neclintit.

— Ştiu totul despre tine, Luther.

— Ştii? Tu *ştii! Ce* naiba ştii tu? ţipă el.

Steve i-a spus. Făcuse „săpături” în trecutul lui.

Cu douăzeci de ani în urmă, Kelso făcuse faţă tuturor profeţilor care-i preziceau un viitor strălucit în cariera juridică. Fiind singurul copil al unei familii de vază din

Reesville, tatăl fiind judecător pensionat, Kelso confirmase foarte devreme toate proorocirile. Timp de cinci ani privise ca spectator la cărările întortocheate ale justiţiei. Apoi apăruse acolo o fată, o fată de pe partea greşită a cărării, sau, mai bine-zis, o fată de pe partea greşită a râului. După un an, fata a murit în urma unui avort criminal. Iar Luther Kelso a dispărut din Reesville. După câtva timp, numele i-a apărut pe lista unei policlinici pentru alcoolici, într-o suburbie din Chicago. În ultimii câţiva ani, numele lui se remarcase în câteva oraşe de pe coasta de Vest, unde profesa, apărând de obicei cauza răufăcătorilor care ieşeau în afara legii.

Apoi, într-o după amiază de vară, cu zece ani în urmă, s-a întors la Reesville. Nu a dat nicio explicaţie şi nicio scuză pentru anii îndelungatei sale absenţe.

— Dar toate astea, conchise Steve, sunt nişte lucruri de mult depăşite. Sigur că pe ici, pe colo, se mai bârfeşte.

Kelso se uită la el cu gura căscată. Era pentru prima dată când îl vedea pe Kelso înmărmurit.

— De unde naiba ai aflat astea?

— În timp ce-mi făceam lecţiile. Steve râse scurt, apoi redeveni serios. Comitetul m-a sunat la telefon acum trei zile. De atunci am fost foarte ocupat. Am fost coleg de facultate cu un tip care a fost exmatriculat. A deschis apoi o agenţie de detectivi la Chicago şi are relaţii peste tot. A făcut pentru mine nişte verificări şi am dat şi eu nişte telefoane.

Kelso se înfundă în scaun, ca şi cum ar fi simţit că l-au lăsat picioarele.

— Toate astea te-au costat bani frumoşi, nu-i aşa, băiete?

— Afacerea va renta mai târziu, spuse Steve.

— Deci ai făcut în aşa fel încât să-mi acoperi toate urmele murdare. Kelso îşi trecu o mână peste creştetul pleşuv. Şi ce ai de gând să faci cu toate astea?

— Nimic, Luther, spuse Steve încetişor. Aveam nevoie doar să ştiu dacă ai fost cumva arestat, sau ai avut vreo condamnare, ceva care să poată fi folosit de Mona împotriva ta, în campania politică.

— S-ar părea că au fost destule.

— Nimic din ceea ce ţi-ar putea face rău. Steve se întinse spre el, spunându-i cu onestitate:

— Luther, ai mai candidat o dată pentru postul ăsta şi ai fost ales. De ce n-ai mai face-o o dată?

— Acum este altceva, băiete. Aveam sprijinul lui Jack Morgan, spuse Kelso. Se uita în spatele lui Steve, privirea lui rătăcind parcă spre tribunal. Ştii, eu am iubit-o pe Janice. A fost singura femeie pe care am iubit-o vreodată sau pe care am dorit-o vreodată…

— Janice era fata care a murit?

— Da, Janice era fata care a murit. Se cutremură, chipul lui oglindind parcă o agonie. Şi eu am ucis-o. Atât de precis ca şi cum eu aş fi folosit cuţitul cu care a hărtănit-o măcelarul acela.

Steve schiţă o mişcare de protest.

— Nu te mai chinui aşa, Luther. Aşa a fost să fie.

Kelso îl privi uimit.

— Aşa a fost să fie? Eşti un prost, băiete. Un lucru ca ăsta nu se întâmplă aşa, că vrea Dumnezeu. Ştii de ce-a murit? N-am putut s-o iau de nevastă pentru că locuia dincolo de râu. Tata mi-a spus că nu-i destul de bună pentru mine, că-mi va distruge cariera, şi eu am fost de acord cu el. Îţi dai seama, am fost de acord cu el! spuse Kelso cu o violenţă crescândă. Nu îl acuz cu nimic. Multă vreme am făcut-o, dar acum nu-l mai acuz. Era tatăl meu şi am fost de acord cu el.

— Ştiai că e însărcinată?

— Nu, dar n-are nicio importanţă. Janice a murit în clipa în care şi-a dat seama că îmi era ruşine cu ea. Era mândră, foarte mândră. Am văzut-o cu câteva clipe înainte de a muri. Mă ruga să o iert. Spunea că a greşit ucigându-l pe fiul nostru din cauza mândriei ei rănite. *Ea* mă ruga să o iert, *ea,* înţelegi?

Într-o tăcere supărătoare, Steve spuse încet:

— Mai spune-mi un lucru, Luther. De ce te-ai întors?

Kelso începu să vorbească, apoi privi în jur cu o mutră chinuită.

— Ah, ăsta-i punctul culminant! M-am întors pentru că tata a murit şi mi-a lăsat o mică moştenire, *condiţionată* de ideea să-mi petrec restul vieţii în Reesville. Şi aşa am venit târâș-grăpiș acasă. Nu-i aşa că am dovedit o mare tărie de caracter, băiete?

Apoi se ridică brusc în picioare.

— Acum îţi dai seama de ce toată schema aia a ta, stupidă, rămâne în afara discuţiei.

— Nu, nu văd deloc de ce, spuse Steve cu încăpăţânare. Discuţia s-a purtat o întreagă după-amiază şi noaptea. Steve îşi scotea toate armele la iveală. Kelso avea o minte formată în problemele legislaţiei. O citea pe Mona ca pe o carte deschisă. Aici era o şansă, că Mona se dovedise cam moale la proces şi putea fi desfiinţată într-o campanie dusă ca un război-fulger. Doar dovedise că îşi pierde forţa la proces, nu-i aşa?

Steve menţionă şi remarca lui Laurie despre faptul că Mona era îngrijorată în privinţa alegerilor.

Kelso ricana.

— Mona? Îngrijorată? Crede-mă, băiete, Mona n-are de ce să fie speriată. Ce ştie o fetiţă ca Laurie?

În sinea lui, Steve admitea că el are dreptate. Ce

putea şti Laurie? Dar continua să-şi susţină argumentele. Promisese să-şi dedice tot timpul acestei campanii. Dacă ar fi fost necesar, l-ar fi închis pe Kelso într-o cămaşă de forţă ca să-l ţină treaz.

Dintr-o dată, Kelso se uită la el bănuitor.

— Mă foloseşti pe mine ca s-o loveşti pe Mona, nu-i aşa, băiete? De fapt nici nu-ţi pasă dacă voi fi ales, doar să-i dai câteva palme ei…

Steve se mişcă stânjenit.

— Cred că ai ghicit, dar parţial, mărturisi el. Dar asta nu e totul, Luther, jur! Ştii că sunt de neclintit în ce priveşte legea şi dreptatea. Şi oamenii din acest district s-au cam săturat de Mona ca procuror districtual!

Acest argument şi-a făcut efectul. Steve nu voia să-i permită lui Kelso să iasă în oraş să bea ceva, până când nu lua o hotărâre finală. Capitularea lui Kelso s-a produs brusc. Punea, însă, o condiţie.

— Dacă voi fi ales, va trebui să fii adjunctul meu. Se grăbi să adauge, cu o sclipire şmecheră în ochi. *Dacă,* asta vreau să spun.

Steve se arătă a fi de acord, iar Kelso se oferi să cumpere ceva de băut, ca să sărbătorească momentul. În zilele ce au urmat, Kelso bătea toba peste tot că hotărârea lui finală se datora dorinţei de a se lăsa de băut…

Capitolul 11

Mai era mai puţin de o lună până la alegeri şi Steve se afla într-o lume nouă, aiuritoare, în vârtejul campaniei politice. Găsea că ignoranţa lui în ce privea substraturile campaniei politice era fără capăt. De obicei, spunea el, o campanie construită pe îndelete în

timpul lunilor de vară ajunge la apogeul agitaţiei abia în toamnă. Dar vara era pe sfârşite; se apropia momentul culminant, iar în timpul atât de scurt care-i mai rămăsese până la alegeri, totul trebuia grăbit.

Adesea, în zilele următoare, Steve continua să fie uimit de ce Carlisle nu-i râsese în nas când el anunţase atât de fericit că-i va servi lui Kelso ca manager în companie. Dar curând şi-a dat seama foarte clar că nimeni altcineva nu şi-ar fi luat această răspundere.

În afară de timpul limitat, banii alocaţi de partid campaniei lui Kelso reprezentau o sumă jalnică. Problemele pe care trebuia să le înfrunte Steve erau cam complicate. Trebuia să închirieze un sediu pentru campanie, să instaleze nişte telefoane şi să găsească nişte voluntari fără plată, ca să răspundă la telefon. A închiriat un magazin gol care dădea spre scuar şi ale cărui vitrine au fost pavoazate cu postere pline de… zâmbetul „angelic” al lui Kelso. Clădirea era chiar vizavi de clădirea în care echipa procurorului districtual ocupa câteva birouri.

— E numai bine, spuse Kelso glumeţ, când Mona se simte mai tristă se uită afară şi primeşte ca un bobârnac zâmbetul mutrei mele de clovn. Mai trebuia să tipărească şi cărţi de vizită, postere şi o întreagă literatură destinată campaniei, fie scrise discursuri şi aranjate conferinţe de presă. Cu ceva economii de fonduri, ar putea cumpăra câteva minute la radio şi televiziune. Kelso trebuia să străbată ţinutul într-un turneu electoral, dând mâna cu diverse persoane şi, după propriile lui cuvinte… „ţinând discursuri imediat ce găsea măcar doi oameni adunaţi laolaltă.” Au lăsat apariţiile la radio şi televiziune pentru ultima zi a campaniei.

Pentru Steve toate astea erau în parte circ, în parte

show de partid şi în ultima parte – pură evanghelizare. Dar campania de „evanghelizare”, observă el curând, rămăsese numai în sarcina lui Steve. La Kelso se putea observa un entuziasm foarte scăzut, ca şi la membrii partidului, ca şi la restul alegătorilor.

Iar caravana electorală a Monei, care activase toată vara, se afla acum în viteza a patra, sfărâmând în faţa ei întreaga opoziţie.

La întoarcerea în Reesville, Steve închiriase un mic apartament de burlac pe care îl folosea de obicei numai ca să-şi ţină acolo hainele, să doarmă şi să facă baie, împărţindu-şi orele de veghe între birou şi tribunal. Acum îşi petrecea tot timpul la sediul partidului sau pe drum, cu Kelso. De obicei stilizând, nu scriind discursurile lui. Şi-a refuzat toţi clienţii pe care-i avea în perspectivă. Îşi dădea a seama că îşi tăia toate punţile de legătură. În caz că era învins Kelso, iar Steve trebuia să se întoarcă la practica avocaturii, nu prea mai găsea nimic în urmă... Dar lăsa aceste gânduri închise în minte şi se arunca înainte...

Destul de curios, dar Kelso fusese unica surpriză plăcută. Odată depăşite primele îndoieli, a rămas abstinent şi s-a implicat el însuşi în campanie cu entuziasm.

Steve observase că toate cunoştinţele politice ale lui Kelso erau la fel de vaste şi interesante cum era şi pregătirea lui în ştiinţele juridice. Era un cunoscător profund al politicienilor şi al alegătorilor din Rees Country. Chiar de la început, Kelso spusese:

— Ceea ce trebuie noi să facem este să hotărâm suficienţi alegători să-şi schimbe direcţia votului. Într-un fel, când un singur om care odinioară a votat pentru un anume candidat îşi schimbă votul, candidatul pierde două voturi în loc de unul. Cei care au votat înainte

împotriva Monei nu sunt dispuşi să-şi schimbe părerea. Ceea ce avem noi de făcut, este să-i câştigăm pe cei care au votat întotdeauna pentru ea.

Kelso deţinea o adevărată comoară de anecdote politice pipărate, tot felul de amintiri şi sfaturi înţelepte.

Deocamdată, când s-au tipărit afişele campaniei, s-a uitat la ele cu o privire sceptică. Fiecare avea un mic portret al lui Kelso cel lucid, cu chelia lui lucind ca un metal polizat şi cu sloganul campaniei: *Un vot pentru judecătorul Luther Kelso în funcţia de procuror districtual înseamnă un vot pentru o guvernare onestă!*

— Judecător, aşa-i? O să râdă şi curcile. Parcă le aud comentariile. „Singura bară pe care o cunoaşte judecătorul acum e barul la care-şi umflă burta.”

— Pe naiba, Luther, exagerezi.

— Chiar aşa, băiete? Nu fi prea sigur de asta. Apoi ochii lui albaştri şi-au regăsit sclipirile ascunse şi şi-a încrucişat mâinile mici peste pântece. Am putea face cum a procedat un tânăr candidat, pe care l-am cunoscut pe vremuri. Şi el candida pentru postul de procuror de district. Lupta din greu şi era speriat. Avea un teanc de afişe mici, cu portretul lui pe ele. Fusese „împins” în campania electorală şi din motive financiare afişele lui erau la fel de mici ca astea.

Apoi i-a venit o idee luminoasă. A pornit-o la drum prin toate locurile publice: în sălile de aşteptare de la tribunal, în staţiile de autobuz şi de tren şi aşa mai departe. Şi-a lipit posterele pe toate uşile, chiar la closetele publice. Îl costa un bănuţ, dar şi-a dat seama că îl costa la jumătate de preţ… Kelso ricană uşor, cu un rânjet care se întindea… Dar opoziţia a început să-l poreclească. „Mutra de pe uşa closetului” şi uite aşa a pierdut campania…

*
* *

Din seara când se certaseră, Steve n-o mai văzuse pe Pilar. Chiar dacă n-ar fi intervenit cearta aceea, el n-ar fi vrut s-o vadă. Frumos ar fi fost pentru el, ca manager al campaniei lui Luther Kelso să se afle că frecventa cel mai nostim bordel din Reesville?

Dar nu se întâmpla la fel cu Laurie. O vedea cu orice ocazie, adică în acele rare momente când putea scăpa, pentru câteva ore, de presiunea campaniei electorale. Avea două atitudini faţă de Laurie. Era foarte vesel să fii alături de ea, care era o clipă fetiţă şi în următoarea – femeie. Era caldă, tandră şi glumeaţă.

Scurtele clipe petrecute împreună îl umpleau de o dorinţă crescândă. Se îndrăgostise de ea şi în acelaşi timp lupta împotriva ei. Erau totuşi fiica Monei…

Pe Mona n-o mai întâlniseră de la scena pe care o făcuse la restaurant. Laurie vorbea despre ea din când în când, dar Steve dedusese că şi mama şi fiică erau angajate într-o adevărată bătălie pentru el. Normal că aceasta a adăugat ceva în plus orgoliului său de bărbat, dar simţea totuşi o vină destul de mare, pentru că trebuia să o întâlnească pe furiş pe fiica Monei Alcott.

Destul de ciudat, dar Laurie acceptase cu calm campania lui Kelso împotriva Monei. De fapt nu părea să vadă în aceasta vreo vină prea mare. Îi spusese lui Steve că o mică întrecere va fi chiar benefică pentru Mona; propriul ei drum ar fi fost prea lung. Dar Steve ştia că mintea fetei nu va concepe niciodată că Mona ar putea să piardă sau că va fi chiar învinsă. Adevărata campanie încă nu se încinsese. Kelso era încă departe

de a o ataca personal pe Mona. Dar aceasta trebuia să se întâmple. Steve se temea foarte mult de ziua în care Laurie urma să afle că a început Kelso să o demaşte. Ştia că ea avea un mare respect pentru el şi dezvăluirile lui o vor zgudui.

Dar a sosit şi ultima zi. Kelso era în afara oraşului, completându-şi un discurs plin de angajamente, iar Steve se bucura de o după-amiază furată, alături de Laurie.

Deşi vara trecuse, era o zi caldă. Plouase în noaptea trecută şi cerul era curat, limpede. Laurie pregătise o masă de picnic şi avea intenţia să meargă în afara oraşului. Cum Steve nu avea maşină, Laurie urma să folosească unul din cele două Cadillacuri ale Monei. Când Steve a văzut maşina a devenit brusc duşmănos, dar bucuria lui Laurie, care abia aştepta excursia i-a înăbuşit protestele.

Malul râului părea o explozie a culorilor de toamnă. Locul ales de Laurie era la o cotitură a râului, unde se afla un fel de gâtuitură. Acolo şerpuirea râului forma un mic vârtej, destul de calm. La vreo treizeci de metri mai departe, curentul principal al râului era rapid şi puternic. Râul era presărat cu bărci cu pânze, plutind ca nişte păsări ce zburau jos, deasupra apei. Ici-colo, cu un zgomot ca scrâşnitul furios al unui fierăstrău, ţâşneau bărci cu motor cu câte un schior acvatic la remorcă.

Laurie parcă periculos chiar pe buza malului râpos, acoperit cu iarbă şi sări afară din maşină; strigă apoi, agitându-şi mâinile cu gesturi largi:

— Ţi-ai luat costumul de baie, aşa cum ţi-am spus?

— Da, sigur, dar apa asta nu pare prea tentantă, spuse Steve, aruncând o privire cam neîncrezătoare spre râul plin de mâl, adunat după ploaia din noaptea

trecută.

— Ei, şi tu, Steve! Te enervezi din orice. Îşi deschise cu degete grăbite fusta de plajă legată în jurul taliei. Nu ştiu ce faci tu, dar eu intru în apă.

Îşi lăsă jos fusta şi îşi desfăcu nasturii bluzei. Avea pe dedesubt un costum galben, din două piese, foarte reduse ca dimensiuni. Alergă spre mal şi rămase acolo, în echilibru, râzând către el peste umăr.

Cu bronzul ei auriu, cu cele două pete galbene ale costumului, ca două pete desenate de un pictor pe trupul zvelt, mlădioasă ca o pisică, Laurie era atât de frumoasă, că ţi se tăia răsuflarea. Stătea cu un picior şi cu un şold ridicate provocator. Avea pântecele plat, virginal. Avea un fel de ştrengărie diabolică. În atitudinea ei era parcă o ispită ascunsă.

Steve simţi un val de dorinţă, în acelaşi timp. Îşi simţea pieptul plin de dragoste pentru ea. Apoi, ea se aruncă înainte de pe mal, tăind apa ca o lamă de cuţit. Ei îşi scoase hainele, rămase în costumul de baie pe care şi-l pusese încă de acasă şi sări în apă, după ea. Apa era ca îngheţată. Se ridică la suprafaţă, gâfâind şi tremurând de frig. Laurie despica apa în faţa lui, cu ochii ei întunecaţi sclipind de plăcere. Plonjase fără cască de baie şi părul i se lipise de frunte. Şi l-a dat la o parte din ochi cu un gest al mâinii şi a continuat să despice apa.

Steve o urma. Şi-a deschis ochii, dar nu putea să vadă nimic. Apa curgea în jurul lui ca o perdea întunecată, opacă. După o clipă a reuşit să privească în jur. Ea era cu câţiva metri înaintea lui, înotând cu gesturi graţioase. El o urma. Laurie privi în urmă şi îl zări. Îşi mări viteza. Era ca o focă în mijlocul apei.

Apoi Steve simţi forţa puternică a curentului. Erau chiar în şuvoiul din mijlocul râului. Îşi încetini viteza şi o

chemă:

— Am ajuns destul de departe, Laurie. Curentul e foarte rapid astăzi.

Ea continua însă şi pe el îl trecu un fior de teamă. Steve nu se simţise niciodată în largul lui în apă. Dacă ea ar fi făcut un cârcel, atât de departe de mal, el n-ar fi fost în stare s-o salveze.

În fine, ea se întoarse şi veni alături de el. El o privi o clipă şi se îndreptară spre mal. Ţâşni afară din apă. Chiar în lumina soarelui, era destul de frig. Când ea a ajuns aproape, el i-a întins o mână şi a ridicat-o.

Laurie îşi scutură apa din păr. Începu să tremure.

— Doamne, ce frig îmi e.

— Ştiu. E mult prea rece ca să înotăm. Şi eu nu sunt cel mai bun înotător din lume. Ce te făceai dacă ţi se punea un cârcel?

Ea rămase tăcută şi îl privi cu intensitate.

— Chiar îţi pasă de mine, Steve?

— Mi-a păsat, spuse el posac.

I-a luat mâna şi s-au grăbit spre maşină. Mâna ei palpita într-a lui ca o mică făptură cu propria ei viaţă.

Steve luă un prosop mare din maşină şi începu să o şteargă energic. Ea stătea moale în braţele lui, cu ochii închişi. Prosopul îi alunecă din mâini şi îşi lipi buzele de ale ei. Îi sărută părul umed, sprâncenele, pleoapele. Şi, în sfârşit, îi găsi gura. Ea îi întoarse îmbrăţişarea cu înflăcărare. Se legănau înainte şi înapoi, înlănţuiţi ca doi adversari.

O dorea cu tot ce avea în el. Nu dorise niciodată atât de mult o femeie. Dar nu venise încă momentul. I-a eliberat gura, împotriva voinţei lui.

Laurie murmură, fără a-şi deschide ochii:

— Dragul meu, iubitule… N-aş fi vrut să te iubesc, dar…

Îşi înlănţui braţele în jurul gâtului lui şi îşi ridică din nou capul spre el. Cu întreaga lungime a trupului ei gol, fremătător, îl strânse lângă ea. Degetele se înfigeau în păr şi gura o căuta sălbatic pe a lui. Mâinile lui îi strângeau spatele, iar şoldurile ei vibrau lângă şoldurile lui. Fără a-şi dezlipi gura de a lui, se răsuci uşor şi sutienul căzu. Sânii ei mici şi duri se lipiră de pieptul lui, cu sfârcurile întărite ca nişte spini.

Într-o clipă, trupul ei era gata să se deschidă, în faţa lui, cu toate locurile secrete la îndemână.

Limba ei îi mângâia urechea. Şopti:

— Fii bun cu mine, iubitule. Pentru mine e prima dată…

Apoi, dintr-o dată, un gând ieşi la suprafaţă din profunzimile minţii lui, era ceva diabolic, ascuns adânc în străfundul inconştientului. Dacă se întâmpla, seducţia fiicei Monei ar fi fost o răzbunare clasică, iar faptul că era virgină, făcea această răzbunare şi mai dulce.

— Ce-ar fi să mâncăm totuşi proviziile pentru picnic? spuse el aspru.

Ea stătea tremurând, cu ochii uşor închişi, cu gura întredeschisă şi umedă, cu sânii grei. Îşi muşcă buza de jos cu dinţii şi apăru o picătură de sânge. Pleoapele îi fremătau. Pentru o clipă el crezu că-l va lovi, dar apoi o perdea a căzut parcă peste trupul ei.

— Bine, Steve. Cum spui tu, spuse ea, stăpânindu-şi tremurul din voce.

Laurie înconjură maşina şi începu să se îmbrace. Steve îşi scoase, slipul ud şi îşi puse hainele cu degetele neîndemânatice. Răsuflând greu, blestema în gând. Toate impulsurile lui deveniseră o masă de contradicţii. Ar fi vrut să alerge pe cealaltă parte a maşinii şi s-o posede. Ştia că poate; ea îi dăduse

dovezi ample că va fi de acord. Cu siguranţă asta o obseda de multă vreme. Dar el nu putea să se implice prea mult în relaţia cu fiica Monei. Nu acum. Ar fi fost foarte jignită când Kelso i-ar fi retras însărcinările pentru campanie, iar dacă ar face cu ea dragoste acum, ar fi rănit-o şi mai mult.

Ea întinse repede o pătură pe iarbă şi despachetă coşul de picnic. Conţinea pui rece, salată de cartofi, felii groase de pâine franţuzească, o plăcintă întreagă de mere, tot felul de murături şi aşa mai departe.

După ce a terminat, Laurie, complet îmbrăcată, se apropie dinspre maşină. Se apropiase cu ochii plecaţi, refuzând să-l privească. Încercau amândoi o sfială ciudată. În sfârşit, pentru a îndepărta tăcerea stânjenitoare, Steve se ridică şi răsuci butonul radioului din maşină. Era fixat pe postul de radio local şi o voce siropoasă de disc jockey însoţea discurile la modă.

Mâncarea fusese delicioasă, iar el i-o şi spuse.

Laurie îi privi şi zâmbi pentru prima dată.

— Mulţumesc, Steve. Gropiţa din obraz apăru şi dispăru. E unica mea preocupare domestică. *Ştiu* să gătesc.

— Tu ai pregătit toate astea? întrebă el uimit.

Ea aprobă. Dintr-o dată se întinse şi îi luă mâna.

— De ce, Steve?

Nu te puteai îndoi de sensul întrebării. El se încruntă.

— Nu era nici momentul, nici locul potrivit.

— Poate că ai dreptate. Ea căută o clipă ochii lui. Oricum îţi mulţumesc. Apărură din nou gropiţele şi răsună râsul ei vesel. Sau aşa cred…

Se ridică şi trecu alături de el, mângâindu-i cu un deget conturul obrazului.

— Nu te supăra, Steve. Tu eşti întotdeauna atât de *sensibil,* ştii asta?

Apoi se aşeză din nou, cu capul plecat într-o atitudine de ascultare. Vocea plină de entuziasm a comentatorului de la actualităţi răzbătea cu forţă din radio.

Steve se încordă, cu teamă. Acum era momentul!

„... Campania electorală s-a înteţit astăzi, spuse comentatorul cu vioiciune şi un fel de chicotit în voce. Luther Kelso şi-a a scos mănuşile şi a ieşit în faţă în pas ritmat. Într-un discurs pasionat de două ore, Kelso a acuzat-o de corupţie pe Mona Alcott, actuala deţinătoare a postului de procuror. A acuzat-o de faptul că ar controla întreaga structură politică, aceasta îngăduind jocurile de noroc, vânzarea ilicită de alcool şi casele de prostituţie din Reesville. Apoi Kelso a mai incriminat...”

Expresia lui Laurie era derutată. Se uita spre Steve ca şi cum n-ar fi înţeles, în timp ce el încerca să-şi păstreze trăsăturile nemişcate. El cunoştea discursul prea bine. Lucrase la el cu Kelso. Asta numise Kelso campania „Fete, Jocuri şi Gin”. Dar Steve nu ştia că Luther plănuise să folosească termenul pentru prima dată în ziua aceea. Se ridică şi închise radioul. Când se întoarse, Laurie spuse:

— Steve?

El ridică din umeri.

— Ştii cum sunt discursurile din campaniile de alegeri, Laurie. Plouă cu acuzaţii, dar pe urmă se potolesc.

— Dar nu credeam că Luther ar vrea... Râse, nesigură. Ştii ce spune mama? Când opoziţia începe să arunce cu murdării, înseamnă că începe să piardă teren.

— Noi nu prea avem mult teren de pierdut, spuse Steve, nervos. Încă puţin şi vom obţine marea victorie.

— Dar să aduci asemenea acuzaţii doar ca să obţii câteva voturi în plus... Se întrerupse şi îl privi cu ochii măriţi. Steve, mi-ai spus că tu ai scris majoritatea discusiunilor lui Luther.

— Da, aşa este.

— Şi...

— Da, Laurie... Şi pe ăsta l-am scris tot eu. Dintr-o dată îl părăsi răbdarea. Pentru Dumnezeu, Laurie, maturizează-te o dată! A venit timpul să afli adevărul despre Mona!

— Care este adevărul, Steve? Spune-mi-l, rosti ea, liniştită.

— Laurie, probabil ţi-au ajuns la urechi nişte poveşti.

— Da, poveşti... Toate sunt minciuni, ca şi asta.

— Nu, Laurie, nu sunt minciuni, o contrazise el cu un gest furios. Reesville e putred până la rădăcină. Prostituatele, automatele pentru poker mecanic, pariurile, ringurile de box, vânzările ilegale de alcool – totul e permis! Iar Mona este sufletul acestei maşinării! Ea trage sforile care mişcă tot angrenajul!

Laurie păli.

— Nu! Minţi! Se ridicase în picioare dintr-o singură mişcare. Vrei s-o distrugi – şi asta pentru povestea aia veche cu tatăl tău!

— Nu-i adevărat, Laurie! oftă plin de mânie. Sau dacă este, nici măcar nu e lucrul cel mai important. Important este că trebuie să facem curăţenie în ţinutul ăsta. Şi Mona trebuie învinsă. Laurie... Vocea lui se îmblânzi. Nu eşti nici proastă, nici oarbă. Uită-te în jur şi întreabă. Într-un singur bloc de pe Strada Principală sunt o asociaţie de pariuri, două case de toleranţă şi nu ştiu câte automate de poker. Mona este procuror, Laurie! Chiar crezi în mod sincer că toate astea funcţionează fără ştirea sau fără complicitatea ei?

— Nu, nu, nici nu vreau să aud!

Îşi puse mâinile la urechi. Părea atât de zguduită, ca un copil bătut care-şi dădea sufletul.

— Îmi pare rău, Laurie, că a trebuit să fiu eu acela care ţi-a spus. Dar era timpul să afli adevărul.

Făcu un pas spre ea, dar ea se feri.

— Nu, nu veni lângă mine! Eşti oribil! Nici n-am cuvinte! Eşti bolnav de ură contra mamei. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu mai vreau să te văd în ochi! Se întoarse cu spatele. Peste o clipă, spuse cu voce stinsă:

— Şi acum vreau să mă întorc acasă!

Capitolul 12

Peste două nopţi Steve s-a dus s-o vadă pe Pilar. Ştia că riscă să nu fie primit, dar trebuia s-o vadă. Era pentru prima dată când se ducea la ea fără a se anunţa prin telefon, dar se temea că va refuza să-l vadă.

Holul era pustiu, dar se putea auzi sunetul batjocoritor al unui râs de femeie în spatele uneia dintre uşi, urmat de înjurăturile mormăite de un bărbat.

Steve bătu de două ori la uşă până când a răspuns Pilar. La vederea lui, chipul ei plăcut dădu semne de bucurie, apoi luă o mină indiferentă. Era îmbrăcată în întregime în alb, cu o rochie de seară cu fusta bogată, care făcea falduri în jurul picioarelor ei netede, ca o spumă albă. Pe un braţ purta niște brăţări cu pietre verzi.

— Bună, Pilar, spuse el calm.

Ea răsuflă şi gura i se curbă amuzată:

— Ei bine, domnule avocat! Nu joci cam riscant?

Managerul campaniei pentru reformă să se strecoare într-o casă de toleranţă?!

Era ceva deliberat în felul în care se sprijinea indolentă de tocul uşii, în poza clasică a unei prostituate.

— Pot intra pentru un minut?

El făcu un pas înainte dar ea îi bară drumul. Îi trecu un gând neplăcut prin minte. Oare avea un bărbat în apartament? Încercă să se strecoare pe lângă ea, dar spaţiul era prea mic.

— Ai venit cu bani, domnule avocat?

— Te rog, Pilar, spuse el răguşit.

Ea îl studie în tăcere, apoi se retrase, păşind într-o parte. Steve intră şi, cum ea închidea uşa, se uită repede în jur. În living nu era nimeni, dar uşa dormitorului era închisă.

În spatele lui se auzi vocea lui Pilar, care spuse cu maliţie:

— Vrei să verifici dormitorul? Nu mă ţin de şotii, dar poate ai vrea să cercetezi chiar tu…

— Pilar, eu… O privi în faţă. O simţea că parcă era la capătul nervilor şi se abţinea să nu spună ceva care să o irite.

Degetele ei tremurau uşor în timp ce îşi puse o ţigară în portţigaretul de jad. El aprinse un chibrit şi ea trase cu sete din ţigară. În spatele ecranului de fum, spuse:

— Uite ce e, dacă te aştepţi să cad cu tine în pat, cu strigăte de bucurie, te înşeli.

— Pilar, îmi pare rău de ce s-a întâmplat. Ştiu că am fost deplasat.

— Ai fost, spuse ea încet. Dar acum de ce ai venit?

— Îmi era dor de tine, zise Steve cu simplitate.

Pentru o clipă chipul ei se îmblânzi, şi el crezu că i se

va arunca în braţe. Dar momentul acela trecu.

— Lua-te-ar naiba, Steve! şopti ea. Crezi că toate astea mă vor face să încep să joc iar piesa asta?

— Credeam că însemnăm ceva unul pentru altul. Ştiu eu…

— „Însemnăm”! Ce să însemnăm? Ai spus tu vreodată „Te iubesc şi nu-mi pasă că eşti o târfă?” Vocea i se frânse. Să însemn ceva! Ce altceva însemn eu pentru tine decât o tăvăleală în pat, un exemplar dintr-un şirag de femei care se oferă gratuit. Nimic altceva!

— Nu e adevărat, Pilar!

— Chiar nu e? Atunci spune-mi… Se uită fix la el. Pentru ce altceva ai venit astă seară, dacă nu pentru asta? Spune-mi!

El tăcea. Pentru că ea spusese adevărul. Indiferent ce pretext ar fi avut pentru această vizită, subtextul era că o dorea.

Pilar se întoarse cu un gest de concediere.

— Acum ar fi mai bine să pleci, Steve.

— Pilar, ascultă-mă…

— Pleacă imediat! spuse ea cu o voce gâtuită.

În clipa aceea se auzi un ciocănit uşor la uşă. Steve înţepeni. Pilar se întoarse şi se uită spre uşă. Ciocănitul se repetă.

Privirea lui Pilar se mută spre Steve. În râsul ei era şi puţină isterie.

— Bine, domnule avocat! Ai vrut ciocănit la uşă, uite că acum se ciocăneşte!

Înainte de a o putea opri, se duse spre uşă şi o deschise de perete.

În prag stătea Laurie, cu faţa palidă, dar hotărâtă. Îşi strângea în mâini poşeta, atât de tare că încheieturile se albiseră. Ochii ei negri se opriră asupra lui Pilar şi o

strâmbătură de dezgust apăru pe chipul ei încordat. Apoi privirea trecu de la Pilar şi îl găsi pe Steve. Scoase un strigăt, de parcă ar fi fost lovită.

— Laurie! Steve se înroşi, privind spre ea. Ce faci aici?

— Trebuia să aflu dacă tot ce mi-a spus mama e adevărat.

Steve crezu că face un atac de cord.

— Ce ţi-a spus Mona?

Pilar stătea deoparte, cu ochii sclipind de amuzament.

— Am aflat tot despre tine şi această… această femeie. Se uită din nou la Pilar.

— Această „târfă” drăguţă, zise Pilar veselă. Hai, spune pe şleau! Nu te jena!

Privirea lui Laurie se îndreptă din nou spre Steve. Abia şoptea.

— Mama mi-a spus că eşti aici şi eu n-am putut crede. Voiam să văd eu însămi.

— Laurie, nu e ceea ce crezi!

— După tot ce mi-ai spus alaltăieri despre casele de toleranţă, uite peste ce dau! Vocea îi suna aspru. Bravo, Steve! Câtă ipocrizie!

— Laurie, ascultă-mă, strigă el disperat. Ştiu, ce crezi, dar…

Îi puse o mână pe umăr. Ea suporta atingerea fără a se clinti. Ochii negri şi mari se umplură de lacrimile care-i curgeau nestăvilite pe obraji.

— Şi am crezut că te iubesc. Doamne, cum am putut crede? Mă simt murdărită.

Îi aruncă mâna şi plecă, alergând împleticindu-se pe hol. Steve rămase pe loc, nehotărât, cu privirea spre Pilar.

Ea râdea cu cruzime.

— Grăbeşte-te, domnule avocat. Dacă o prinzi la timp, îţi închiriez o cameră pentru noaptea asta.

Deşi îşi dădeau seama că era vulgară în mod voit, el simţi o puternică dorinţă de a o lovi. Se năpusti pe uşă pe urmele lui Laurie. Râsul batjocoritor al lui Pilar îl urmărea pe coridor.

Laurie era la jumătatea scărilor când Steve începu să coboare. Alergă după ea prin hol, sub privirile înmărmurite ale cerberului de la intrare. O parte din mintea lui se întreba chiar cum reuşise fata să treacă de el.

Un taxi era oprit în curba din faţa clădirii. Steve o prinse chiar în momentul în care deschisese uşa taxiului. El îi apucă braţul şi o sili să se întoarcă spre el. Avea faţa udă de lacrimi. Privirea rănită a ochilor ei îl lovi drept în inimă, dar se stăpâni. Trebuia s-o determine să vadă realitatea.

— Fir-ar să fie, Laurie, acum ascultă-mă, spuse el gâfâind. Nu voi încerca să-ţi explic relaţiile mele cu femeia aceea, până când nu vei deveni mai raţională, dar asta trebuie să fie o dovadă că tot ce ţi-am spus despre Mona e adevărat!

— Nu dovedeşte nimic decât că tu eşti persoana cea mai vrednică de dispreţ cu care am avut de-a face vreodată, spuse ea cu voce scăzută. Şi dacă nu mă laşi să plec, ţip!

Faţa şoferului de taxi apăru în geam. Spuse bătăios:

— Ia zi, amice, ce se întâmplă aici?

Steve îşi revărsă furia pe el.

— Treci înapoi la volan, *amice,* sau îţi sparg dinţii în el, scrâşni el.

Chipul şoferului tresări de teamă şi omul se retrase la locul lui.

— După toate celelalte mai eşti şi bădăran! i-o trânti

Laurie.

Uitându-se în jos spre ea, Steve simţi nevoia să râdă. Toată scena părea scoasă dintr-o veche comedie mută. Spuse plin de compasiune:

— Regret, Laurie. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Şi îi lăsă braţul. Foarte bine, du-te la maică-ta. Poate că aşa e mai bine pentru toţi.

Uşa se trânti şi taxiul ţâşni înainte cu un scrâşnet de frâne. Laurie fu aruncată pe scaunul din spate. Nici măcar nu privi în urmă.

Steve se uită după taxi până ce dădu colţul. Aprinse o ţigară cu mâinile tremurânde. Îi trecuse furia. Nu mai simţea nimic. Dar ştia că durerea va veni mai târziu. Simţi pentru prima dată adevărata amploare a iubirii pentru Laurie. Dar cu ea ar fi trăit ca într-un paradis al nebunilor. Totuşi, poate, dacă n-ar fi fost fiica Monei…

Privi înapoi spre hotel. Prin fereastră se vedea tipul de la recepţie, privindu-l curios. Spera ca, el să nu ştie cine e.

Bine, deci se terminase tot. Pilar făcuse aşa încât totul să devină foarte limpede.

Cu o privire obosită îşi strivi ţigara în rigolă şi plecă.

*
* *

După mai puţin de două săptămâni, ritmul campaniei crescuse febril. Kelso dădea ocol regiunii de la un capăt la altul, vorbind uneori de câteva ori pe zi. Îşi expunea zilnic cele trei obiective împotriva cărora lupta: prostituţia, jocurile de noroc şi băutura. Adesea se întorcea acasă răguşit şi istovit de oboseală. Pierduse mult în greutate şi bea foarte puţin. Dar nu-l părăsise deloc simţul umorului şi, fără îndoială, se

distra de minune. Avea o mină bună, pasul vioi; el singur mărturisea cu tărie că se simţea mai bine decât se simţise cu ani de zile în urmă.

Faptul că Luther susţinea că se distrează atât de bine, îl cam neliniştea pe Steve. Kelso privea toată campania ca pe o şotie. Dar Steve păstra tăcerea. Făcuse destul bătându-şi capul pentru amândoi.

La rândul ei, şi Mona îşi înteţise ritmul campaniei, bântuind tot ţinutul. Cum era de aşteptat, îşi făcuse capital electoral dezvăluind trecutul lui Kelso, eşecurile lui, beţiile, aşa-zisa lui scurtă internare într-un sanatoriu pentru alcoolici. Laurie începuse să-şi însoţească mama, stând alături de ea în timpul discursurilor pe care le ţinea.

Mona nu menţionase niciodată numele lui Steve în public. Dar bârfele bântuiau prin întreaga regiune, ca o boală molipsitoare. Acum ştia toată lumea că tatăl celui care conducea campania electorală a lui Luther Kelso murise în închisoare. Steve se îndoia prea puţin că persoana care lansase zvonul era Mona, în stilul ei caracteristic.

Kelso încă nu credea că ei doi ar putea face o demonstraţie de forţă. Lista de candidaţi în fruntea căreia figura Kelso era destul de puternică. Candidatul care îl concura pe şeriful Joel Taylor, chipeşul ajutor de şerif pe nume Thorne, dovedea o mare forţă. Dar nimeni până acum n-ar fi îndrăznit să dea glas gândului că ar fi putut Kelso să o învingă pe Mona. Toate sondajele îi dăduseră un avantaj considerabil şi ea mergea mai departe, pe drumul ei, plină de încredere.

Era inevitabil ca orice persoană cu funcţia ei să-şi facă duşmani şi Mona avea partea ei în această situaţie. Dar inamicii aşteptau momentul potrivit ca s-o

abandoneze, ca şobolanii care părăsesc vasul care se scufundă. Dar deocamdată nu există nicio dovadă că puternicul postament pe care îl avea în oraşul Reesville începea să se erodeze.

Prima dovadă că Mona începuse să se neliniştească a dat-o cu o săptămână înainte de alegeri. Era foarte târziu şi Steve era singur în biroul statului său major. Stătea aplecat pe birou, în faţa geamului, scriind un discurs. Sună telefonul care stătea lângă cotul său.

Fiind preocupat de discurs, a ridicat receptorul şi a răspuns absent.

— Steve? întrebă o voce dulce. Tu eşti, îngeraş?

El intră în alertă, frecându-şi ochii de uimire.

— Mona, tu eşti?

— Da, îngeraş.

Steve încercă un sentiment de satisfacţie. Inima începu să-i bată puternic. Spuse cu prudenţă:

— Ce mai faci, Mona?

— Steve, vreau să te văd. Chiar în astă seară.

O urmă din tonul ei de comandă, pe care şi-l amintea atât de bine, îi colora vocea.

Steve era obosit mort. Nu dormise de paisprezece ore. Dacă se gândea bine, nici nu mâncase decât micul dejun. Era tentat s-o trimită la naiba. Dar curiozitatea era mai puternică.

— Bine, Mona, unde ne vedem?

— La mine acasă. Unde în altă parte? Ştii drumul. El îi auzi râsul răguşit. Ai mai fost pe-aici.

Steve auzi parcă un mic clopoţel de alarmă, dar îl ignoră. Îi răspunse:

— Foarte bine, Mona. Ajung în jumătate de oră.

Capitolul 13

Clădirea în stil colonial era neschimbată, cu coloanele albe ridicându-se sinistru în noapte. Steve plăti şoferului şi dădu drumul taxiului. Se opri pentru o clipă înainte de a urca treptele. Casa era aproape în întregime scufundată în întuneric; un bec mic ardea deasupra uşii de la intrare şi o lumină slabă se filtra printre panourile de sticlă care mărgineau ambele laturi ale uşii.

Ca şi data trecută, după atâţia ani, Mona a deschis ea însăşi uşa. În spatele ei, uşa biroului rămăsese deschisă, proiectând un dreptunghi de lumină în hol.

Steve clipi uluit, zguduit pentru un moment.
Era îmbrăcată într-un kimono care arăta exact ca acela pe care-l purtase în după-amiaza aceea, cu opt ani în urmă. Cu lumina aceea în spate, silueta ei încă fermă, încă plăcută, se reliefa provocator. El era sigur că-şi studiase bine poza, dinainte.

— Bună, Steve, spuse ea cu vocea aspră. Îi făcu loc să intre. Îţi mulţumesc că ai venit.

El nu spuse nimic. Părul Monei era desfăcut şi îi flutura pe umeri. El se întreba, cu interes real, dacă şi-l vopsea. Era tot negru, fără niciun fir alb.

Sub privirea lui intensă, ea făcu un gest uşor şi îl conduse direct în birou. Pe drum Steve nu putu să reziste şi aruncă o privire spre scara care urca în întuneric spre etaj.

Aruncă o privire pătrunzătoare în jurul biroului. Era gol. Întrebă tăios:

— Unde e Laurie?

Chipul Monei era lipsit de expresie.

— A rămas în noaptea asta la o prietenă. Pe urmă gura i se rotunji într-un zâmbet. Nu te teme, îngeraş, suntem singuri-singurei. Şi servitorii sunt plecaţi.

— Tu ai aranjat aşa, Mona?

Ea ridică din umeri.

— Ce importanţă are? Vrei să bei ceva, Steve?

Înainte ca el să poată răspunde, ea se întoarse şi se îndreptă spre bar. După câteva clipe reveni cu două pahare. Steve nici nu se mişcase din locul unde îl lăsase.

Luă paharul şi bău o jumătate pe nerăsuflate. Simţi băutura ca un şuvoi de foc alunecându-i pe gât. Într-o clipă se simţi năpădit de căldură. Îşi aminti din nou că nu mâncase de dimineaţă.

— Ce vrei, Mona? întrebă el. Sunt mort de oboseală. Am avut o zi lungă.

Ea îşi înclină capul pe spate şi bău din pahar. Coloana albă a gâtului ei era încă netedă, aproape fără riduri. Sânii mici se întrevedeau bine reliefaţi; erau încă plini. Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, ea îşi schimbă poziţia şi chimonoul se desfăcu, arătând lungimea piciorului descoperit pe jumătate. Era nevoit să admită că mai putea fi încă dorită.

Apoi îşi dădu seama că ea îl privea provocator şi înjură înăbuşit, ca şi cum ar fi simţit o undă arzătoare pe faţă. Faţa ei se încreţise batjocoritor şi la coada ochilor îi apăruse „laba gâştii”. Spuse:

— Îmi pare rău că eşti aşa de obosit, îngeraş. Exact la asta mă şi aşteptam din partea ta. De ce te omori aşa pentru o cauză pierdută?

— O cauză pierdută? Dacă e o cauză pierdută, de ce sunt aici?

Ea ridică indiferentă din umeri.

— Ajungem şi la asta. Eşti un avocat bun, Steve. Ce-ai zice să vii în biroul meu? În curând începe vacanţa.

— Poate că ţi-ai schimbat părerea despre mine. M-ai numit „şmecher”, dacă-ţi aminteşti.

— O făceam pentru binele lui Laurie. Nu voiam să se

atașeze de tine. Şi adăugă repede: Nu din motive personale. Doar pentru că este prea tânără.

Îi reveni în minte amintirea nopţii în care îi auzise pe Mona şi pe tatăl ei certându-se. Spuse, cu o blândeţe prefăcută:

— Aş putea transfera şi la tine propriile tale cuvinte. Din cât am putut observa, Laurie e destul de matură. Şi făcu un gest confuz spre ea. Nicio problemă! De ce îmi oferi slujba asta?

— Am fost cu ochii pe tine. Convingerile noastre au cam slăbit în ultima vreme. Ne bateţi regulat.

— Nu mă duci, Mona, spuse el ferm. Asta ar fi modul de a scăpa de noi – de mine şi de Kelso.

Ea îl studie o clipă, apoi a dat din cap încet.

— Steve, nu mă interesează Kelso, lingăul ăla bătrân. Se întoarse şi îi arătă o canapea joasă aşezată lângă perete. Hai să stăm jos să vorbim.

Canapeaua era o apariţie nouă în birou, înainte nu era acolo. El se aşeză la o distanţă destul de mare de ea. Mona luă o ţigară din cutia de pe măsuţa pentru cafea şi o aprinse cu bricheta.

Aruncând un nor de fum, spuse:

— Voi fi cinstită cu tine, Steve. Ştiu ce pune la cale Kelso, cine îi scrie discursurile şi aşa mai departe. Fără tine, Steve, Kelso n-ar însemna nimic.

Flerul lui se dovedise a fi corect. Mona *era speriată*. Îl făcu să rămână tăcut cu un gest al mâinii şi începu să vorbească.

— Acum, înainte de a deveni înfierbântat şi plictisit, tu nu gândeşti aşa. Kelso nu are nicio şansă să câştige şi tu ştii asta. Dar ar putea să determine pe unii oameni să înceapă să gândească şi să înceapă să alerge pe drumul deschis de el. Şi eu nu vreau asta. Doar dacă... Se aplecă spre Steve; parfumul ei îi

agresă nările ca o pâclă densă. Vocea îi luase o întorsătură convingătoare.

— Orice ar fi, pot folosi în biroul meu un procuror inteligent şi tânăr. Vino alături de mine, îngeraş. Te voi plăti după cum meriţi, îţi promit.

— Nu facem târgul, Mona, spuse el cu emfază. Tu eşti cam speriată şi nu ăsta e drumul pe care îl voi urma eu.

Ea se uită spre el printr-un nor de fum.

— Dar spune-mi care e preţul tău?

— Nu mă poţi plăti.

— Nici măcar… Lăsă întrebarea în suspensie.

— Nici măcar dacă mi-ai da o grămadă de bani.

— Oricine are un preţ, îngeraş, spuse ea absentă. Îşi puse ţigara deoparte. Steve, o iubeşti pe Laurie?

El plutea într-un fel de nedumerire. Ce legătură avea Laurie cu asta? Apoi îşi reveni. O oferea pe Laurie ca jertfă ambiţiilor ei! Se uită la ea scârbit:

— Mona, cât de jos poţi să te afunzi?

Ea nu s-a simţit ofensată. Îl fixa, cu faţa încremenită într-un zâmbet viclean.

— O vrei pe Laurie, nu-i aşa, Steve?

El rămase sincer.

— Da, dar nu în felul ăsta. Nu în condiţiile tale. Oricum, Laurie nu e prea amabilă cu mine.

— O pot influenţa pe Laurie. Va face orice îi cer eu, spuse Mona cu aroganţă.

— M-ar mira. Se uita la ea gânditor. Ce îţi închipui că va crede dacă îi voi povesti toate astea?

— Nu te va crede, răspunse Mona prompt.

— Nu, poate că nu. Dar într-o zi tot va afla totul despre tine.

Mona alungă această previziune cu dispreţ.

— Şi ce-i cu asta, Steve? O pot câştiga de partea

mea şi treaba să meargă înainte.

Steve îşi clătină capul în tăcere.

Chipul ei deveni repede plin de mânie.

— Eşti un prost, Steve. Îşi stropşea vorbele către el. Eşti exact ca tatăl tău. N-ai nici pic de curaj sau ambiţie, eşti ca un iepure.

Când a auzit-o amintindu-i pe tatăl lui, Steve a înţepenit. Se întoarse spre ea.

— E timpul să plec, spuse el tăios.

— Nu, aşteaptă! Îşi puse o mână pe mâneca lui. Îmi pare rău, îngeraş.

Avea ceva în voce care l-a făcut să se uite în spate. Ea îşi strânse chimonoul în spate. Era complet goală acum şi contururile ei pline, roz şi albe se ofereau privirii. Ochii aveau o sclipire febrilă; culoarea îi inundase obrajii; gura ei sângerie era deschisă şi umedă, vârful limbii pătrunzând printre buze.

— Îţi aminteşti, îngeraş?

Îşi amintea. Îşi amintea totul prea bine. Şi îşi mai amintea de remarca lui Kelso, că poftele Monei nu se mărgineau la bani şi putere. Nu era deloc cinstit. Steve ştia că îşi folosea trupul ca pe un mijloc de corupţie, dar ea ajunsese foarte departe în această artă a senzualităţii.

Aşa cum presupusese Steve, trupul ei jinduia după al lui. I-a luat mâna şi i-a pus-o pe piept. Sfârcurile erau tari şi netede ca boabele de cireşe. Ea îşi strecura mâna spre pieptul lui. Buzele îi eliberară un strigăt slab. Cealaltă mână se mişca pe coapsele lui. Îl găsi.

El era ispitit. Ar fi fost plăcut să alunece în iadul plăcerii oferite. Îşi amintea foarte bine cât de abilă era ea în arta iubirii.

Apoi i-a îndepărtat mâna, apucându-i-o cu degetul mare şi cu arătătorul, ca şi cum ar fi luat de pe el ceva

murdar.

— Îngeraş! Parcă nu-i venea să creadă. Nu-ţi mai aminteşti cum a fost data trecută?

— Îmi amintesc, Mona. Dar acum eşti mai bătrână, spuse el cu o indiferenţă aspră.

Ea se ridică şi o umbră îi întunecă faţa. El realiză imediat ce teamă o bântuia. Pe măsură ce îmbătrânea, dovedea o spaimă crescută în faţa vârstei.

Cu o cruzime calculată, el apăsă pe locul dureros.

— Şi pe deasupra, asta s-a întâmplat acum opt ani, Mona. Şi nici atunci nu mai erai chiar tânără.

Chipul ei părea a se desface în bucăţele ca un puzzle răvăşit de lovitura unei mâini distrate.

— Ieşi afară, şuieră ea. Pleacă din calea mea, nenorocitule!

Fără a-l preveni, se năpusti asupra lui peste canapea, cărându-i palme şi pumni. El se trase deoparte, apucându-i pumnii cu mâna şi încercând să o reţină. Apoi el se opri şi cu o mişcare uşoară o împinse pe canapea. Îşi pierduse chimonoul în încăierare şi era complet goală. Destul de straniu, *chiar* arăta bătrână. Zăcea moale pe spate, cu ochii sălbăticiţi şi scuipa injurii. Avea un asemenea vocabular de obscenităţi, că el a rămas şocat.

Pentru prima dată simţi că îi era milă de ea. Şi mai simţea o ruşine crescândă pentru propriile sale acţiuni din noaptea aceea.

— Îmi pare rău, Mona, îmi pare rău pentru tine, spuse el încet.

Întorcându-se, se îndreptă cu paşi mari spre ieşire. Vocea ei se ridică într-o izbucnire isterică, bombardându-i urechile cu injurii, până când el trânti uşa după el. A părăsit casa, spera că pentru totdeauna şi fără a privi în urmă.

Era foarte târziu, dar oboseala îi dispăruse sub impactul celor descoperite. Mona era în mod evident speriată de alegeri. Această noutate îl excita la maximum. Mai avea mult de lucru la discurs. Oricât de târziu ar fi fost, se va apuca de scris.

Sediul partidului era la vreo 300 de mile distanţă, dar mersul îi va limpezi gândurile. Se gândi să întindă pasul. Străzile erau liniştite şi pustii, casele întunecate. Porni într-un ritm vioi, paşii săi răsunând pe trotuar.

*

* *

Steve intră în clădirea cu magazine, cu uşa închisă, înainte de a realiza că nu era ceva în ordine. Când plecase, lăsase lumina aprinsă în urmă, acum camera cea mare era în întuneric. O lumină slabă pătrundea prin fereastra din faţă.

Mai mult intrigat decât alarmat, începu să pipăie drumul înapoi spre intrare. Dar era ca şi cum ai vrea să treci o cursă cu obstacole legat la ochi. Pe podea erau scaune aruncate. N-a reuşit să facă nici trei paşi că s-a împiedicat de un scaun şi a strivit un chibrit. Atunci a auzit primul sunet şi a simţit primejdia. Îl treceau fiori de spaimă ca nişte şerpi.

Încercă să se uite în sus. În flacăra unui chibrit, a văzut un om, apoi trei. A prins o scurtă licărire pe una din feţe care avea ceva cunoscut. Apoi chibritul s-a stins şi au năvălit pe el.

A fost o bătaie scurtă, brutală. Loveau în tăcere, ca surdo-muţii; singurele zgomote erau răsuflările greoaie, bufnitura unui scaun căzut, târşâiala picioarelor şi pocnetul surd al pumnilor pe carne. Steve se ţinea bine, izbind şi el cu coatele şi cu pumnii, cu

picioarele şi genunchii. De câteva ori pumnul a declanșat nişte mormăituri groase, înfuriate, de două ori a lovit cu genunchiul nişte burţi.

De două ori a căzut pe podea dar de fiecare dată s-a ridicat din nou în picioare. Dar adversarii erau mai mulţi şi îşi cunoşteau bine meseria. Îl găseau chiar şi în întuneric cu loviturile lor ca de ciocan.

În sfârşit, l-au doborât cu greutatea lor. Avea un genunchi scrântit, care-i tăia răsuflarea. Vedea stele verzi şi îşi pierdea cunoştinţa. Loviturile ca de baros îi plouau peste cap şi umeri. Şi-a adunat ultimele puteri şi a încercat cu disperare să lupte chiar trântit la podea, dar o ultimă lovitură l-a pleznit într-o parte a capului şi l-a aruncat ca pe un glonte rătăcit într-o prăpastie fără sfârşit, într-un întuneric infernal.

*

* *

Când şi-a revenit, Kelso era aplecat deasupra lui, cu chipul îngrijorat. Lumina zilei pătrundea spălăcită în cameră.

— Doamne Dumnezeule, băiete, gâfâia Kelso. Ce s-a întâmplat aici?

Steve încercă să se ridice. Durerea îl străfulgeră în creştet. A gemut tare.

Kelso l-a culcat, potrivindu-i o pernă sub cap. Ghemuindu-se în faţa lui, i-a spus rugător:

— Încetişor, băiete. Faţa i se întunecă de mânie. Cine a făcut asta? Tocmai plecam în oraş. Trecând pe aici am văzut uşa deschisă şi m-am gândit să verific…

Steve încercă să-şi mişte limba, o simţea grea şi umflată, iar buzele îl dureau.

— Nu ştiu, Luther, scrâşni el. Nu, aşteaptă!

Îşi închise ochii, evocând cele câteva minute de violenţă. Apoi îşi aduse aminte:

— Erau trei-patru oameni, iar unul din ei era Joel Taylor. Şeriful Taylor.

Kelso se trase înapoi pe genunchi.

— Taylor! Băiete, te-au aranjat zdravăn. Nu mai eşti în minţile tale!

— Sunt sigur de asta, Luther. I-am zărit faţa într-o licărire de lumină.

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu sunt sigur, spuse Steve încet. Sau poate sunt.

Se ridică din nou. Apoi, cu ajutorul lui Kelso se puse pe picioare. Era nesigur pe el şi îl durea totul, dar se pare că nu-i rupseseră niciun os. A fost în stare să meargă încet în baie. Şi-a privit faţa în oglindă şi a fost surprins să vadă, cu excepţia unei vânătăi pe obraz şi a câtorva pete de sânge închegat, că nu avea faţa prea stâlcită. Atacanţii erau experţi în meseria lor; evident, nu voiseră să-i lase urme pe faţă. Dar el ştia că va fi înţepenit şi-l va durea totul zile întregi. S-a spălat cât de bine a reuşit. Apa rece i-a limpezit capul.

Când se întoarse din baie, Kelso era la telefon.

— Aşteaptă, Luther. Steve se aplecă repede peste birou. Ce faci?

Ochii lui Kelso erau plini de o furie rece.

— Chem poliţia. Ce vrei să fac?

Steve îi luă receptorul.

— Nu! Nu-ţi dai seama ce înseamnă asta? Vocea îi tremura de excitare.

— Tot ce văd e că te-au snopit în bătaie!

— Asta înseamnă că Mona e îngrijorată.

Kelso pufni.

— Mona Alcott îngrijorată? Băiete, ţi s-au întunecat minţile. Îşi miji ochii. Poate că poţi să-mi explici mai

bine.

Steve îi povesti vizita la Mona şi tot ce lăsase ea să-i scape.

Kelso îl ascultă atent, dar nu era convins deloc.

— Dacă e cineva îngrijorat, acela ar putea fi Joel Taylor. Se teme că Thorne ar putea să-l dea afară din cuibuşorul lui comod. Spuneai că l-ai văzut pe Joel.

— Da, cred că da, aprobă Steve. Dar ar trebui să fiu crezut pe cuvânt. Şi el e dintre băieţii Monei, nu vezi? Primeşte ordine de la ea.

— Crezi că Mona l-a trimis să te mătrăşească? Luther era cam neîncrezător. Putea să vină din proprie iniţiativă. Şi pe urmă, ce spera să realizeze bătându-te pe tine?

— Nu sunt sigur. Poate să mă sperie. Sau poate voia doar să se răzbune, punând la cale chelfăneala asta. Era furioasă de moarte când am părăsit-o. Fără să-şi dea seama, Steve îşi plimba un deget pe buze şi se strâmbă de durere. Să fi venit din proprie iniţiativă? Cred că ar fi venit dacă voia să vadă că bătaia dă rezultate. Şi are şi el un mare interes în alegeri, după cum ai spus.

— Atunci haide să-i trimitem poliţia pe cap. Şi Kelso se aplecă iar spre telefon.

— Nu, Luther, există numai mărturia mea. El ştie asta. Va nega totul, ţipând că încercăm să aruncăm o perdea de fum cu câteva zile înainte de alegeri. Şi adăugă sarcastic: Dacă reuşim să-l învingem pe el şi pe Mona la alegeri, atunci îi răsplătim pe amândoi pentru bătaia asta.

Kelso făcu un gest vag.

— Iar visezi, băiete. Nu avem niciun preot s-o descânte pe Mona.

— Nu sunt prea sigur de asta. Nu mai sunt chiar aşa

de sigur. Şi nici Mona nu mai este…

Capitolul 14

Veniseră ultimele zile ale campaniei.
Steve lucra singur şi era destul de târziu noaptea, când auzi telefonul sunând.

Mai întâi se gândi că era Mona. O mână i se duse inconştient la falca dureroasă, în timp ce ridica receptorul.

Vocea de la celălalt capăt al firului era joasă, înăbuşită, aproape fără sex. Steve s-a tulburat auzind-o:

— … Kelso?

— Vorbiţi mai tare, vă rog, spuse Steve iritat. Kelso nu e aici.

Vocea repetă:

— Unde e Luther Kelso?

— Am spus că nu e aici!

— Încearcă la casa lui Pilar Rives. Camera douăzeci şi opt.

S-a auzit un declic şi telefonul s-a închis. Steve mai ţinu o clipă receptorul în mână, în timp ce mintea lui obosită încerca să se concentreze la ceea ce auzise.

Primul lui gând a fost că era o glumă proastă. Apoi un fel de vierme de spaimă îi invadă gândurile. Sună în grabă la hotelul lui Kelso. De când începuse campania, el se mutase la un hotel mai elegant. Ştiind că Luther avusese o zi grea, şi probabil adormise, Steve a sunat la recepţie.

Recepţionerul de noapte l-a informat că în urmă cu două ore Kelso ieşise, după ce primise un telefon urgent. Nu, el nu ştia cine îl căutase.

Steve puse receptorul în furcă şi alergă spre clădirea

în care locuia Pilar, în cămaşă, cu mânecile suflecate. Se uitase după un taxi, dar nu se vedea niciunul. I-au trebuit cincisprezece minute ca să ajungă la locuinţa lui Pilar, dar i s-a părut o veşnicie. A folosit cheia lui de la uşa din spate, aşa încât a ajuns imediat, în hol.

Cum se grăbea pe scări, paznicul cu ochii cinici făcu înconjurul ghişeului.

— Ia opreşte-te naibii o clipă, nemernicule! Pilar mi-a spus să nu te mai las înăuntru!

Steve îl împinse, dându-l la o parte din drum, şi urcă scările. Holul era gol, iar uşa de la camera 28 era închisă. Se opri lângă uşă, ascultând. Se auzea slab un murmur de voci. A încercat clanţa şi era neîncuiată. Trase scurt aer în piept şi deschise larg uşa.

Kelso, numai în chiloţi, fără nimic altceva pe el, stătea în vârful unui pat răscolit, ţinând în mână o sticlă de whisky pe jumătate goală. Două fete erau trântite lângă el. Amândouă erau în sutiene negre şi slipuri.

Steve se aruncă pe pat, ciocnindu-se de cea blondă şi îl zgâlţâi pe Kelso de umăr.

— Lua-te-ar dracu’, Luther! urlă el. Ce faci aici?

Kelso se uită la el cu ochii împăienjeniţi. O urmă de recunoaştere apăru totuşi în ochii lui holbaţi.

— Bună băiete, ce-ai zice să bem ceva? întrebă el cu gravitatea beţivilor.

Ridică sticla şi Steve i-o luă din mână. Fără niciun alt cuvânt, Kelso căzu cu faţa pe pat. Steve îl apucă de un braţ, încercând să-l ridice. Dar avea o greutate inertă; era beat criţă. Steve nu fusese niciodată mai furios.

Se auzi un zgomot la uşă şi o voce moale întrebă:

— Steve Temple?

Steve se întoarse cu un salt înapoi. Un om cu o faţă de copil, îmbrăcat într-un costum ca un sac, stătea în

prag, cu un aparat de fotografiat ridicat sus. Mintea lui Steve refuza să reacţioneze, apoi cele două fete s-au ridicat, fiecare pe o parte, şi l-au îmbrăţişat, pozând în ţinuta lor sumară. Bruneta cea înaltă l-a înlănţuit cu braţele şi şi-a înfundat faţa sub umărul lui. Amândouă aveau grijă ca el să nu-şi ascundă capul în faţa camerei.

El şi-a dat seama de înscenare, dar era prea târziu. Bliţul se aprindea luminând camera cu o lucire arzătoare.

Fotograful lăsă jos aparatul cu o privire satisfăcută.

— Gata, am făcut-o!

Privi în sus şi pe chipul lui apăru spaima. Steve se îndrepta spre el aplecat pe jumătate. Nu mai avea nimic în gând decât să pună mâna pe aparat, chiar prin violenţă, dacă era necesar.

Fotograful începu să se retragă, când în prag apăru Pilar, în spatele lui.

Păşi înăuntru, cercetând cu privirea camera. Avea ochii mari de uimire.

— Steve! De ce eşti aici? Doar nu crezi că…

Fotograful se furişa spre ieşire. Pilar se întoarse spre el, întinzând mâna.

— Bill, dă-mi mie aparatul!

Omul arăta înspăimântat.

— Dar, Pilar, ştii cât de mult vrea ea pozele astea!

— Nu mă interesează ce naiba vrea Mona! spuse ea cu violenţă. Asta nu făcea parte din înţelegere. Acum dă-mi aparatul!

— O să mă dea afară, spuse el plângăreţ.

— Te dau şi eu dacă nu-mi dai aparatul. Nu-ţi face griji, îmi iau eu răspunderea. Poţi să i-o spui când vrei.

Bosumflat, tipul îi întinse aparatul. Pilar îl scutură şi el dispăru din vedere. Apoi Pilar se întoarse spre cele

două fete care stăteau cu gura căscată.

— Hai, şi voi două spălaţi putina!

Betele o ocoliră şi fugiră. Pilar era ocupată să descarce aparatul. L-a izbit de podea şi a rupt filmul în bucăţele. Steve o privea nedumerit, cu mintea încă în ceaţă. Era îmbrăcată cuminte, cu o fustă gri şi cu o bluză albă, cu o eşarfă verde la gât.

După aceea s-a îndreptat spre pat să se uite la Kelso, iar Steve şi-a revenit îndeajuns ca s-o acuze:

— Tu ai aranjat toate astea?

— Dacă te referi la judecător, da. Eu am aranjat, spuse ea fără emoţie. Dar tu nu făceai parte din târg, domnule avocat. Mona a jucat dublu şi te-a amestecat în asta. Şi adăugă, sarcastic. E foarte pricepută în asemenea treburi.

— Dar de ce, Pilar? Ştiam că eşti supărată pe mine, dar ce aveai cu Luther?

— Crezi că mie nu-mi pasă de alegeri? spuse ea cu dispreţ. După cum vezi, eu primesc ordine de la Mona şi când Mona spune: „sari!” eu sar, că altfel mă izgoneşte din oraş.

Furia lui se mai domolise, dar rămăsese nedumerit.

— Dar nu se va supăra când va afla ce-ai făcut?

— N-are decât să se supere, zise Pilar sec.

— Şi ce vei face?

— Voi trece podul dacă vreau şi când vreau, aşa cum am venit. Mai întâi – lucrurile importante. Se uită spre omul lungit în pat. Trebuie să-l scoatem afară înainte ca ea să-şi trimită vreun alt servitor.

Kelso dormea lungit pe burtă ca un mort, care plutea pe o mare de murdărie.

— Nu l-am văzut niciodată pe judecător aşa de dărâmat.

— Se lăsase de băutură şi probabil că whisky-ul l-a

distrus de tot, spuse Steve. Nu ia prea mult timp unui băutor de forţă ca Luther să se îmbete cui.

— Bine… Răsuflă din greu. Apoi spuse tăios: Vezi dacă poţi pune nişte haine pe el şi eu trimit după un taxi.

Steve reuşi să-l îmbrace pe Kelso şi să-l care pe scări spre maşina care aştepta.

În taxi, Steve întrebă:

— Sunt foarte curios de un lucru. Cum ai reuşit să-l aduci la tine?

Ea nu răspunse. Steve privi în jur. Pilar se uita afară pe fereastra taxiului; chipul ei era ca o mască:

— Pilar!

— I s-a spus că doctorul era la mine, beat mort.

— Ce doctor? întrebă el uluit.

— Da, izbucni ea nerăbdătoare. Doctorul care i-a făcut avortul lui Janice Thomas. A ieşit acum un an din închisoare şi a dispărut. Bineînţeles că nu era la mine azi noapte, dar una din fetele mele i-a oferit o sticlă judecătorului. Restul îl cunoşti.

— O, Doamne! suspină Steve pălind.

Se uită la Kelso care stătea prăbuşit într-un colţ, pe scaun. Avea în el ceva patetic, cu hainele şifonate şi cu gura deschisă, sforăind uşor.

Acum Steve îşi putea imagina ce a simţit Kelso când s-au trezit acele amintiri dureroase. Ce spunea el odată? „Un asemenea lucru nu poate fi depăşit niciodată.”

— Ce lucru spurcat!

— Crezi că el a ştiut? Se întoarse spre el, cu ochii verzi scânteind. Ştii ce sunt eu. N-am încercat niciodată să mă dau drept altcineva. Vrei să spun că-mi pare rău? Vocea ei se frânse. Bine, atunci… îmi pare rău.

Se apleacă spre el, cu trupul suplu, zguduit de suspine. Fără cuvinte, Steve o îmbrăţişa cu tandreţe şi o lăsă să plângă. Între timp, taxiul ajunse în faţa hotelului lui Kelso, ea încetase să plângă. Stătea dreaptă, retrasă în colţul ei, fumând liniştită, cu chipul palid şi rezervat.

Steve simţea că ea regretă că îşi dăduse frâu sentimentelor. Ţinea portţigaretul de jad între dinţi, îndreptat spre el ca o armă. Avea senzaţia că, dacă el îi observase lacrimile, acum voia parcă să-l înţepe cu săgeata otrăvită a port-ţigaretului. Şoferul l-a ajutat pe Kelso să coboare din taxi. Steve se întoarse cu capul spre taxi şi o întrebă:

— Vei mai fi aici când mă întorc?

— Voi fi aici, spusă ea fără intonaţie. Şoferul şi Steve l-au târât pe Kelso prin hol, sub privirile îngrozite ale recepţionerului şi l-au urcat în lift. Ajunşi în camera lui Kelso, Steve l-a dezbrăcat din nou. L-a învelit într-un pled, cu un gest de adio.

Când s-a întors spre taxi, observă că Pilar îşi împrospătase faţa cu rujul şi cu o umbră de pudră. Singurul semn al lacrimilor recente rămăseseră ochii înroşiţi şi uşor încercănaţi.

El se aşeză din nou pe scaun, cu un suspin obosit.

— Bietul nenorocit! Mâine dimineaţă se va simţi bine, cu excepţia unei mahmureli îngrozitoare. Se uită spre ea. Te întorci la tine?

Trecu un moment până când răspunse.

— Da, la mine.

S-au întors la Pilar în tăcere. Steve a plătit taxiul şi a urmat-o la intrarea din spate.

Când uşa apartamentului s-a închis după ei, ea se întoarse spre el scâncind. El o strânse la piept, fără niciun cuvânt.

În sfârşit, şopti în valul ei de păr:

— A trecut mult timp, Pilar...

— Prea mult! Ea râdea cutremurându-se. Ştii ce nu e în ordine cu mine, tu, nenorocitule? M-am îndrăgostit de tine, ăsta-i necazul!

— Pilar, eu...

— Sst... Îi puse mâna pe gură. Nu spune nimic. Nu strica această clipă. Vino!

L-a luat de mână şi l-a condus fără greş spre dormitor.

În mijlocul dormitorului, Steve o văzu în agonia unei înfometări erotice. Au intrat împreună, îmbrăţişându-se fără vorbe. Gura ei se deschidea ca să-i primească limba. Zvâcnea sub îmbrăţişarea lui, un geamăt surd venea de undeva din adâncul gâtului. Degetele ei se agăţau în neştire de hainele lui.

Ea îşi trase gura şi spuse cu respiraţia întretăiată:

— Iubește-mă, Steve, iubeşte-mă! Atinge-mă. Oh, mângâie-mă! Te rog!

Şi apoi singura problemă de pe această lume a fost să se dezbrace. Se străduiau tremurând cu nasturii, nodurile, fermoarele şi capsele, până când cel din urmă a cedat.

Corpurile lor goale se uniră prin liantul pasiunii. Înlănţuiţi au căzut peste pat. El o mângâia cu o dorinţă crescândă; îi urma curba spatelui, gropiţa cu care se termina şira spinării, desenul mătăsos al umerilor. Îi simţea muşchii vălurindu-se, aşa cum se răsuceau şi se contorsionau sub atingerea lui.

Şi Pilar era concentrată asupra lui, mângâindu-l cu mâinile ei îndemânatice. În întuneric, îşi cercetau trupurile după alfabetul orb al îndrăgostiţilor.

Gura ei îi simţea pulsul grăbit în scobitura gâtului şi coborî apoi spre piept. Mâinile ei i se închideau

convulsiv pe gâtul lui, îi îngropă faţa în spaţiul dintre sâni.

Când dosul mâinii lui i-a atins interiorul coapselor, o simţi izbucnind într-o serie de contracţii spasmodice. Pentru Steve nu mai conta în acest moment zguduitor decât trupul ei pulsând sub buzele şi mâinile lui.

În final, ea şopti înflăcărată:

— Aşa, iubitule… aşa! Da, da, atinge-mă acolo!

Apoi el se aruncă asupra ei, carne în carne şi o posedă cu violenţă generată de zilele de frustrare. Coapsele puternice ale lui Pilar îl înlănţuiau ca nişte frânghii de mătase. Într-o furtună de extaz, îl zgâria sălbatic, cu un geamăt agonizând în gât, în timp ce gura lui îi ţintuia capul pe pernă.

Valuri după valuri de plăcere istovitoare îl copleşeau pe Steve. Pilar i se potrivea perfect, mişcare după mişcare, extaz după extaz. Trupurile lor se completau; făceau dragoste cu înverşunare, până la epuizare.

Pitar îşi trase la o parte gura.

— Doamne, Steve… acum!

Îşi arcui trupul, ridicându-l şi pe al lui de pe suprafaţa patului şi zgâriindu-i spatele cu unghiile. Ea ajunse înaintea lui în culmea extazului, strigătul ei bucuros de împlinire răsună în cameră.

Dar când el încercă să reînceapă, ea îl trase spre ea.

— Încă nu, iubitule, încă nu.

El era fericit să-şi simtă capul odihnindu-se pe pieptul ei şi să asculte bătăile grăbite ale inimii ei. Simţea un fel de mândrie: era satisfacţia bărbatului. Buzele lui se plimbau pe pielea ei umedă şi, cu un chicotit în voce, îi spuse:

— Ştii ceva, Pilar, eşti cea mai grozavă femeie!

Ea se încordă din nou:

— Nu spune asta! Doar n-ai de gând să-mi

mulţumeşti din nou?

Cu o răsucire uşoară îl îndepărtă şi se ridică, căutând o ţigară.

— Nu aştepţi să termin şi eu, spuse el, provocat. Mai ştii ceva? Eşti şi al naibii de sensibilă!

— Poate că sunt, Steve. Poate că am şi motive să fiu. Avea râsul amar. Se uită la el prin flacăra chibritului. Prinse direcţia privirii lui.

— Nu-ţi face griji, telefonul e închis. Vocea conţinea o doză de sarcasm pe care el îl cunoştea.

— Du-te naibii! spuse el răguşit.

Sări din pat şi începu să se îmbrace.

— Steve... iartă-mă. Vocea ei era obosită. Vino înapoi.

În lumina slabă, el văzu cum bate uşor porţiunea de pat de lângă ea. Încăpăţânat, refuză să se mişte.

— Te rog, Steve. Te rog!

Îmbufnat, se întoarse şi se aşeză lângă ea.

Scurta lui furie se topi când ea îi încleştă mâna cu o forţă surprinzătoare. El luă una dintre ţigările ei de import şi o aprinse. Apoi se aşeză confortabil în pat, lângă perete, împrăştia fumul în jurul lor.

Pilar se ridică să-şi stingă ţigara. Dinspre ea se auzi un sunet înăbuşit.

— Ce e, Pilar?

— Oh, Steve!

Se aruncă în braţele lui. Plângea. El o strânse la piept şi o lăsă să plângă. În tăcere, el realiză sentimentul nepotrivirii lor. Îşi dădea seama că nu-i poate opri lacrimile spunându-i că o iubeşte. Chiar dacă ea îşi dădea seama că e o minciună, ar fi acceptat-o în seara asta, în clipa asta. Ea plânse destul de mult. Dar în sfârşit s-a ridicat, ştergându-şi ochii, ca un copil.

— Fir-ar să fie! Am plâns de două ori în noaptea asta! spuse ea cu o intonaţie ce era la jumătatea drumului între râs şi plâns. Nici nu mai ştiu cât e de când n-am mai plâns ca acum. Fir-ar să fie! Îşi împungea coapsa cu degetul, încercând să oprească alt şir de lacrimi.

— Opreşte-te! El îi apucă mâna şi i-o strânse. Ea se linişti brusc, cu mâna abandonată într-a lui, plină de încredere.

— Pilar, cum a început asta? Întrebarea îi ţâşnise de pe buze fără premeditare şi el îşi ţinu răsuflarea, aşteptându-se la o criză de nervi.

Dar criza nu apăru. În loc de asta, ea râse cu un mic zvâcnet în piept şi se îndepărtă.

— Vrei să spui cum se face că am devenit târfă?

În gura ei, cuvintele sunau atât de deschis, atât de vulgar, încât Steve păli. Spuse, acuzându-se parcă:

— Nu-mi da atenţie. Întotdeauna calc în străchini.

— Nu mă deranjează întrebarea. De ce m-aş supăra? Am mai fost întrebată şi înainte. Nu ştiu de ce, toţi bărbaţii vor să afle cum de poţi deveni târfă. Fiecare fată are o mică istorioară gata pregătită. Este preferată cea cu fetele care au de întreţinut un copil. Asta merge de obicei la inimă tuturor. Ei bine, eu n-o să-ţi fabric o asemenea poveste. Eu n-am avut niciodată un… Vocea i se schimbă.

— Eu am păţit-o când aveam şaisprezece ani…

— Şaisprezece ani!

— Da, acum zece ani. Şi nu te arăta aşa de şocat! Sunt destule „debuturi” şi la… treisprezece sau paisprezece ani. Ştii cine m-a dus pe drumul pierzaniei, domnule avocat? Vocea îi devenise muşcătoare. David!

Steve înmărmuri.

— Skimpy? Propriul tău frate?

— Da, iubitorul meu frăţior. Acum ştii de ce nu l-am vizitat la puşcărie. De ce te-am angajat să-l aperi? Pentru că i s-ar fi făcut o nedreptate. Oh… El simţi mai mult decât arăta gestul ei. Nu-l judeca prea aspru. N-am fost pusă în lanţuri, ca o sclavă albă, cum scrie în cărţi. Mai mult sau mai puţin, am ajuns la asta din propria voinţă. Noi, târfele, am făcut-o toate la fel, orice ți-ar spune una dintre noi. Râse răguşit. Cât despre David, el n-a văzut niciodată ce e rău în asta. Cu filosofia lui, faci orice pentru un ban. Eu aveam ceva de vânzare şi el a vândut. Nu a putut înţelege niciodată de ce l-am alungat de îndată ce m-am instalat aici.

— Mai este încă un lucru pe care nu-l înţeleg. Cum ai făcut…

— Cum am ajuns de la agăţatul pe stradă la patroana din fruntea topului, dintr-un singur salt?

Steve spuse stânjenit:

— Da, mă miram şi eu…

— E simplu. Când am venit aici, Mona Alcott era vioara a doua pe lângă Jack Morgan. Trebuie s-o cunoşti bine pe Mona ca să-ţi dai seama că nu-i place să joace rolul secundar pe lângă nimeni.

— Atunci tu…

— Da, eu am fost proasta prinsă în acelaşi sac cu Jack Morgan, când Mona ne-a surprins în fotografie… şi odată făcută poza… pot să spun că asta a făcut-o procuror districtual. Şi ca răsplată, ea m-a făcut ceea ce sunt azi. Nu crezi că mi-am câştigat răsplata pe merit?

Steve rămăsese tăcut, răvăşit de gânduri.

Pilar se întinse lângă el, cu răsuflarea ei fierbinte pe gâtul lui.

— Mai ai şi alte întrebări?

— Da. Ce se va întâmpla când va auzi ce-ai făcut cu fotografiile din seara asta?

Capitolul 15

Steve se trezi tresărind dintr-un somn scurt. Îl alarmase un zgomot străin. I-a luat un minut ca să se orienteze.

Alături de el, Pilar se trezi cu un mormăit şi amândoi au rămas încremeniţi în pat, în timp ce se auzi zgomotul unui blitz ţinut la înălţime.

O voce bărbătească spuse:

— Oo... da!, şi becul bliţului se aprinse. Fotograful era acelaşi tip cu faţa de copil şi costumul ca un sac, care fusese acolo şi mai devreme. Dar de această dată era flancat pe ambele părţi de doi tipi mătăhăloşi de categorie grea, cu ochii tăioşi şi feţele reci. Într-o sclipire de intuiţie, Steve şi-a dat seama că amândoi făceau parte din banda care îl bătuse. Fără a se mai gândi că e gol, sări din pat. Era la jumătatea drumului către fotograf când în mâinile fiecăruia apăru o armă. Steve fu silit să se oprească, dându-şi seama cât era de ridicol. El nu era decât un om fără nicio urmă de îmbrăcăminte pe el, gata să se arunce în luptă împotriva armelor.

— Ooh, domnule Temple, spuse tipul cu costumul ca un sac. Tare eşti neastâmpărat!

Steve sări din nou în pat şi îşi trase cearşaful până la bărbie, înainte ca individul să termine de vorbit. Fotograful izbucni într-un râs răguşit. Perechea cu ochii tăioşi de lângă el îi ţinea hangul, rânjind la unison.

Niciodată nu se simţise Steve atât de neputincios, atât de umilit. Putea doar să se acopere cu cearşaful, agitându-se cu furie, şi privind neajutorat cum trio-ul

se retrăgea din cameră şi dispărea.

— Sunt o proastă, spuse Pilar dintr-o dată. Trebuia să-mi închipui că Mona va trimite din nou pe cineva.

Steve întrebă năucit.

— Dar cum au intrat?

— Crezi că îi poate opri un flecuşteţ ca o uşă încuiată?

Ea sări din pat şi începu să se îmbrace.

— Şi acum unde naiba te duci? întrebă el pornit.

Fără pauză, îi răspunse:

— Să-i plătesc vizita Monei. Unde în altă parte?

El o fixă.

— Eşti neserioasă. Ce speri să rezolvi?

Numai în sutien şi slip, ea se întoarse şi-l privi în faţă:

— Nu-ţi dai seama că fotografiile vor apărea mâine în ziare? Alături de nişte titluri adecvate: „Managerul campaniei electorale a lui Kelso găzduit într-o casă de toleranţă!”

— Îmi voi da demisia, spuse el încăpăţânat. Tot nu văd ce te priveşte pe tine.

— Nu mă priveşte deloc, blestemat să fii! De fapt, ar putea să-mi folosească în afaceri toată publicitatea asta gratuită! Ochii ei sclipiră cu o lucire amară. Dar dacă povestea începe să circule, demisia ta nu va fi de ajuns, domnule avocat. O să râdă tot oraşul.

Desigur, ea avea dreptate, dar nu era acum momentul să se gândească la asta. El spuse acru:

— Mi-am săpat singur groapa, nu mai pot găsi nicio ieşire.

— Tu! Nemulţumirea ei răbufni. Ce poţi face tu?

El ripostă usturător:

— Bine, atunci ce poţi *tu* să faci?

Ea îi întoarse spatele şi continuă să se îmbrace.

— Te-am întrebat ceva. Răspunde-mi! îi ceru el.

Fără a se uita în jur, ea îi răspunse criptic.

— Înainte am fost într-o companie josnică, dar am reuşit să ajung în vârf.

— Dar de ce trebuie să te implici şi mai mult decât eşti?

— Dacă tu nu ştii, nici nu-ţi pot spune.

El studie o clipă linia îndărătnică a umerilor ei, apoi sări din pat. Începu şi el să se îmbrace.

Pitar se uită în jur.

— Şi tu unde te duci?

— Cu tine. Îi luă mâna. Nu-ți risipi suflul certându-te. Merg cu tine, şi gata.

— Eşti sigur că nu vrei să pleci pur şi simplu? Apoi se apropie de el şi-l sărută pe gură.

— Bine, Steve, am fost pentru ultima dată grosolană cu tine. Asta e o promisiune.

*

* *

Se afla încă o dată în faţa coloanelor albe. Cu excepţia luminii de deasupra uşii, casa era cufundată în întuneric.

Când au coborât din taxi, Pilar îi spuse şoferului:

— Aşteaptă-ne aici până ne întoarcem.

Îi spuse încet lui Steve:

— În fond, Mona se va gândi de două ori înainte de ne împuşca, dacă vede taxiul aşteptându-ne. Nu că ar crede în violenţă. Îţi va spune ea însăşi.

Urcară treptele împreună. Steve sună de câteva ori până să se audă un zgomot înăuntru. Din nou, Mona fu aceea care deschise uşa.

Era îmbrăcată ca şi cum ar fi avut o întrevedere

scurtă: purta un taior negru, ochelarii cu ramă de baga şi chiar pălăria în formă de cozonac. Părul îi era strâns într-un coc.

Era bine dispusă. Chipul i se strâmbă puţin când văzu cine era.

— Pilar! Îngeraş! strigă ea veselă. Intraţi!

Deschise uşa larg. Când a observat că se clatină uşor, Steve şi-a dat seama că băuse serios. Le deschise drumul spre birou cu mersul hotărât. Steve se gândi pentru prima dată că singurele camere pe care le văzuse din toată această casă uriaşă erau biroul şi dormitorul Monei. Mona traversă camera direct spre bar şi apucă un pahar pe jumătate gol. Spuse vesel:

— Pot să vă prepar ceva de băut?

Pilar se oprise după câţiva paşi făcuţi în cameră, stând dreaptă şi suplă.

— Mona, asta nu-i o vizită de curtoazie.

— Zău? Mona ridică din umeri şi bău fără a-şi da capul pe spate, cu privirea întrebătoare ridicându-se spre Pilar peste marginea paharului. Apoi spuse:

— Nici nu credeam că e o vizită de curtoazie.

Pilar întrebă scurt:

— Ştii de ce suntem aici?

— Ştiu. Şi mai ştiu că vă pierdeţi timpul. Mona se uită spre Steve. Păcat că ai fost la mijloc, îngeraş. Se putea întâmpla şi unui tip mai drăguţ. Şi tu ai vrut-o! Râsul ei avea ceva răzbunător. Întotdeauna ai vrut asta!

— Mă cunoşti destul de bine ca să ştii că nu pierd timpul, zise Pilar.

— Pentru tine am nişte noutăţi, dragă. De data asta te am la mână. Cu o bruscă explozie de nervi îşi aruncă paharul, în curmezişul camerei. Acesta se izbi de zidul cel mai îndepărtat şi cioburile de sticlă căzură pe

covor.

— Acum ieşiţi afară! Amândoi, ieşiţi afară!

— Încă nu, Mona. Pilar era imperturbabilă. Nu înainte de a-ţi spune ce am de spus.

— Ce *ai de spus!* Asta mai lipsea! mârâi Mona. Eşti o târfă pe care am ridicat-o la rangul de patroană şi te pot distruge la fel de repede cum te-am ridicat.

În timp ce vorbea, Mona păşea apăsat. Furia îi creştea. În agitaţia asta, mâinile îi fluturau în neştire.

— Tot ce spui e adevărat, Mona, dar m-ai înşelat astă seară.

— *Eu* te-am înşelat! *Eu* te-am păcălit? Cine a luat aparatul lui Bill şi a distrus filmul?

— Tocmai asta e, spuse calm Pilar. Steve nu făcea parte din înţelegere.

— Nu făcea parte din înţelegere? Tocmai *el* era vizat în treaba asta, proastă mică! Oh, ştiu! Făcu un gest. Te jucai cu el. Foarte rău, dar crezi că-mi pasă de asta? Dacă vrei să faci noaptea acte de caritate cu vreun tip, te priveşte.

Steve simţea ceva primitiv între cele două femei, ceva pur feminin, dar un fel de luptă sălbatică. Deşi îi fusese pronunţat numele, ar fi preferat să nu asiste la scena asta. În timp ce Mona delira şi făcea gesturi ameninţătoare, Pilar aştepta răbdătoare, aproape placidă. Era ca şi cum acea îndelungată duşmănie dintre cele două ajunsese în noaptea aceea la punctul de fierbere.

— Crezi că am de gând să-l las pe papă-lapte ăla de Kelso şi pe un avocat începător să-mi ia tot rodul muncii mele atât de grele? scrâşnea Mona.

— Da, *ştiu* cât de greu ai muncit, spuse Pilar cu ironie. Ai fost complice şi ai trişat, ai minţit şi ai furat, ba chiar ai ucis. Tu le-ai făcut pe toate.

— Da, am făcut toate astea. Şi o s-o fac şi de-acum încolo. Ţin oraşul ăsta în palmă. Mona îşi ridică mâinile, cu palmele în sus, şi le uni apoi. Făcu o strâmbătură de satisfacţie. Şi de unde ai apărut tu, târfuliţă de doi bani, să-mi faci mie morală?

Steve ridică vocea:

— Comparând-o cu tine, Mona, Pilar are o profesie foarte onorabilă…

Mona se răsuci spre el, cu ochii scânteind:

— Bravo! Mai aud un coate-goale. Începusem să cred că pisica aia cu ochii verzi vorbeşte în locul tău, îngeraş!

Pilar privi spre Steve cu un zâmbet vag, cu ochii plini de gratitudine.

Mona nu-l slăbea pe Steve.

— Eşti terminat, vagabondule! Mâine noapte, pe vremea asta, când oraşul va fi inundat de fotografiile tânărului lor reformator cu care se mândresc, răsfăţându-se în pat cu târfuliţa noastră fandosită, ce crezi că se va întâmpla?

— Dar nu se va întâmpla nimic, Mona, spuse Pilar. Nu vei folosi fotografiile alea.

Mona îşi trase capul înapoi şi râse.

— Aşa crezi tu, că nu le voi folosi? Ia încearcă să mă opreşti, dragă!

— Chiar asta vreau să fac.

Dar Mona nu mai asculta. Se uita peste ei, spre uşă, cu faţa devenită brusc cenuşie.

Steve se răsuci. Laurie, în capot şi papuci, apăruse în pragul uşii. Se uita la Mona oscilând între groază şi înţelegere.

Steve făcu un pas spre ea, fără voie, când Mona întrebă:

— Laurie! De când stai aici?

— De destulă vreme, mamă, spuse Laurie, cu vocea slabă. Apoi vocea căpătă putere. M-a trezit soneria.

— Du-te la culcare, Laurie, spuse Mona scrâşnind. Nu trebuie să auzi toate astea.

— Oh, ba da, spuse Laurie nemişcată. Steve a încercat să-mi spună, dar n-am vrut să-l ascult. Mi-a mai spus că e momentul să devin matură. Ştii ceva, Steve? Încercarea de a-i zâmbi eşuase lamentabil. Vocea ei părea a fi pe punctul de a se frânge. E greu să mă maturizez într-o singură noapte.

Steve se apropie şi îi luă mâna. Zăcea, rece şi fără viaţă în mâna lui.

— Laurie, îți poruncesc să te duci în camera ta!

Bărbia lui Laurie se ridică.

— Nu, mamă, rămân, spuse ea cu fermitate.

Pilar spuse cu blândeţe:

— Poate ar fi mai bine dacă n-ai auzi şi restul.

Laurie se uită din nou la chipul lui Steve.

— Steve! Te rog nu mă trimite de aici. Nu mă mai îndepărta. Se agăţă disperată de el.

— Nu, Laurie, nu te mai îndepărtez.

Steve văzu că fața lui Pilar se contractase într-o grimasă de durere. Se întoarse spre Mona, cu umerii ridicaţi, hotărâtă:

— Mona, ajunge cu discuţiile astea. Vreau fotografiile!

Mona îşi mută privirea fixată asupra lui Laurie. Clipi de două ori şi apoi ridică din umeri, ca şi cum şi-ar fi alungat fiica din minte şi din inimă.

— Pe dracu', dragă, nu fi ridicolă! Fotografiile astea îmi vor deschide drum liber în alegeri.

Ricană veselă, cu un ton aproape natural.

— Ştii ce mult îmi place să joc pe faţă.

— Nu-mi pasă deloc de alegeri. Nu vreau să fie rănit

Steve.

Râsul Monei sună ca un lătrat.

— Steve? El se descurcă foarte bine. Se uita spre Steve şi Laurie. Veninul din privirea ei se îndrepta în mod egal spre amândoi.

Pilar spuse mieros:

— Mona, ţi-l aminteşti pe Jack Morgan?

Capul Monei se smuci înapoi. Era evident că era brusc alarmată.

— Ce-i cu Jack Morgan?

— Îţi aminteşti discuţia pe care am avut-o cu trei zile înainte? Şi ţi-l mai aminteşti pe Bart Dorset, acum doi ani? După ce l-a ucis pe detectivul din biroul procurorului general, seara a venit la mine şi s-a îmbătat. Şi mai aminteşte-ţi…

— Bine, ajunge cu atâtea amintiri. Mona aruncă spre Steve o privire mânioasă. Unde vrei să ajungi?

— Vreau fotografiile făcute în noaptea asta.

— Mă şantajezi?

— Poţi numi asta cum vrei, şuieră Pilar.

Mona o studia atent.

— Şi dacă nu ţi le dau?

— S-ar părea că nu înţelegi, Mona. De la început n-am avut încredere în tine. De ani de zile veghez şi ascult. Am pus microfoane în câteva din camerele mele. Când mă vizitează unii din cei mai buni prieteni ai tăi, îi îndrumez spre camerele conectate. Am un stoc de benzi înregistrate puse în loc sigur. E foarte nostim cum poate vorbi un bărbat unei „fete”. S-ar părea că ei cred că e plătită şi ca să-i asculte, nu numai să-şi facă numărul. Acum, nu crezi că benzile astea ar putea face mare vâlvă în capitala statului?

— Şi ai făcut toate astea tot timpul, în spatele meu? În vocea Monei exista şi ceva care suna a admiraţie.

— Da. M-am gândit că-mi vor folosi într-o zi. Şi uite că aşa e!

— Ai putea să mă scuturi de bani!

— Aş putea!

— Şi ai pune marfa asta la bătaie ca să-i salvezi pielea lui Steve?

— Da.

— Atunci eşti o proastă! N-am cunoscut până acum nicio târfă care să aibă raţiune când îi căşunează pe un bărbat. Cât vrei, Pilar?

Pilar răspunse ferm:

— Mona, vreau fotografiile!

— Dar *eşti* o proastă! O zvâcnire de ură trecu pe faţa Monei, apoi deveni din nou blândă. Nu îmi oferi altă alternativă, nu-i aşa?

— Niciuna.

— Bănuiesc că ştii ce înseamnă asta, atât timp cât şi viitorul tău e implicat?

— Ştiu, spuse Pilar ridicând capul sus.

— Şi totuşi ai ales calea asta?

— Da.

— De ce, lepădătură, târfă de doi bani? Încerci să mă duci de râpă!

Târând după ea un şirag de obscenităţi, Mona se aruncă asupra lui Pilar. Cu mâinile încleştate ca ale unui bărbat, căra pumni în capul şi pe umerii lui Pilar. Ea stătea neclintită, aplecându-şi capul sub lovituri.

— Steve! Opreşte-le! strigă Laurie.

Steve se îndreptă spre ele, dar fără grabă, ştiind că Pilar se descurca. Lovea la fel de bine pe cât încasa. Cocul Monei se desfăcuse şi Pilar îşi înfipse degetele în părul lung şi îi trăgea capul înapoi. Mona ţipă. Apoi, Pilar ridică un genunchi şi îl înfipse cu cruzime în pântecele Monei. Mona gemea gutural.

Apoi Steve se puse în mişcare şi o împinse pe Mona la o parte. Privirea lui o întâlni pe a lui Pilar peste capul Monei şi stabiliră împreună o înţelegere înainte ca Pilar să-şi revină şi să-şi întoarcă faţa înapoi. Steve o lăsă pe Mona să plece.

Şi totul se termină. Mona, cu faţa cenuşie şi ochii mari, se întoarse înapoi cu un gest de abandon.

— Bine, o să vină la voi un om, cu fotografiile, peste o oră, spuse ea, plictisită. Şi acum ieşiţi afară – toţi trei!

Laurie se adresă direct lui Steve.

— Steve, ia-mă cu tine. Te rog! Nu mai vreau să stau încă o noapte în casa asta!

— Eşti sigură că asta vrei?

— Sunt sigură.

Apoi Laurie se uită duşmănos spre Pilar. Duelul ochilor dură destul de mult între cele două femei. Steve simţea că se întâmplă ceva între ele. Şi apoi spre marea lui mirare, se luară în braţe. A fost o îmbrăţişare scurtă, nestăpânită, care s-a sfârşit când Laurie a şoptit ceva la urechea lui Pilar.

— Te aştept în maşină, domnule avocat, spuse Pilar şi ieşi.

Uitându-se în urma ei, Laurie spuse gânditoare:

— Am greşit în ceea ce o priveşte, ştii asta?

Se întoarse spre el cu o faţă radioasă şi îi strânse mâna plină de avânt.

— Dragul meu, mă aştepţi? Revin într-un minut.

Apoi chipul i se înnoură. Îşi muşcă buzele şi fugi din birou.

Steve nu se putu mişca timp de un minut sau două. Apropierea bruscă dintre Laurie şi Pilar îl zăpăcise. În sfârşit, bombănind numai pentru el, părăsi casa.

Pilar îl aştepta în taxi cu uşa deschisă. Îi bară

drumul.

— Nu, Steve, iau eu taxiul. Tu aşteapt-o pe Laurie a ta.

— Ce-o să-ţi facă Mona pentru asta?

— Atâta timp cât am benzile, nu-mi poate face nimic. Şi când vor ajunge în mâinile ei, eu voi fi plecată din oraş.

Enormitatea gestului pe care îl făcuse această femeie îl copleşea.

— Dar unde pleci? Ce vei face?

Ea ridică din umeri.

— Mai sunt şi alte oraşe, alte locuri. Peste tot e căutată o patroană bună. O sclipire de neastâmpăr îi apăru în ochi. Am primit de curând o scrisoare de la David. E la…

— Nu! Nu te vei întoarce la asta!

Gura ei se arcui.

— Nu, Steve. Nu voi mai face asta. Îţi promit.

El îşi căuta cuvintele cele mai potrivite.

— Pilar, eu… într-o singură noapte ai pierdut totul pentru mine, iar eu…

— Nu-ţi pune chiar aşa de multă cenuşă în cap. Degetele ei îi mângâiau dosul mâinii. Oricum venise timpul să mă mut de aici.

El știa că minte, dar ce-ar fi putut spune?

— O să-mi dai de ştire unde te afli?

Ea răspunse foarte repede:

— Desigur, Steve. O să-ţi scriu imediat ce mă stabilesc undeva.

El ştia că minte din nou. Şi din nou nu avea ce să spună. Dar mai era ceva de lămurit. Chiar dacă se simţea urându-se pe sine, trebuia să o întrebe.

— Pilar… ştii ceva despre Mona şi tatăl meu?

— Nu ştiu nimic. Scutură din cap. Ştiu că până acum

toate răspunsurile la întrebări au fost pentru mine ca o jucărie de copil; de data asta va trebui să-ţi rezolvi singur problema.

— Bine… poate că aşa trebuie să fie. Ezită. Cum aş putea să-ţi mulţumesc vreodată pentru tot ce ai făcut în noaptea asta?

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Am şi fost răsplătită.

— Ce spui?

— Apleacă-te, Steve.

El se aplecă spre uşa taxiului, iar ea îl sărută cu gura fierbinte şi mobilă, cu gustul puţin sărat, ca şi cum gusta lacrimile ce urmau să vină.

— Adio, Steve, spuse ea blând. Cu tine mi s-a întâmplat cel mai frumos lucru pe care l-am trăit vreodată. Nu te voi uita niciodată.

Apoi se lăsă pe spate pe banchetă, cu faţa ascunsă în umbră.

— Ne vedem la tribunal, domnule avocat! Îl îndepărtă de pieptul ei, împingându-l afară din taxi şi închise uşa. Spuse şoferului:

— E în ordine! Dă-i drumul!

Şi plecă, fără să se uite în urmă.

Steve auzi paşii lui Laurie şi se întoarse. Ea se grăbea spre el, purtând un mic sac de voiaj. Chipul ei reflecta dezamăgirea când a văzut că Pilar dispăruse.

— A plecat?

— Da, avea de făcut mai multe lucruri în grabă.

— Bine… Faţa i se lumină, veni spre el şi îi luă mâna, iar Steve spuse:

— Mergem pe jos sau aşteptăm un taxi? Ea privea peste umerii lui către clădirea cea mare. Spuse, înfiorându-se:

— Să nu mai aşteptăm!

Steve îi luă sacul din mână şi începură să se

îndepărteze de casă. După o clipă, Laurie spuse serioasă:

— Ai avut tot timpul dreptate în ce-o privea pe mama. Nu ştiu cum am putut fi atât de oarbă.

El îi strânse mâna ca s-o liniştească.

— Nu te mai gândi la asta. Nu acum!

Mâna ei rece se topea în mâna lui; se încălzi imediat. Şi Steve îşi aminti cu un junghi în inimă de clipa în care, în taxi, Pilar, după ce plânsese, îşi încrustase mâna în mâna lui.

Încercă să o întrebe:

— Laurie?

— Da, dragul meu.

— Ce i-ai şoptit adineaori lui Pilar, în birou?

Ea privi în jur. Gropiţele din obraji apăreau şi dispăreau.

— I-am mulţumit.

Steve se opri:

— Să-i mulţumeşti, să-i mulţumeşti lui Pilar? Pentru ce?

Ea răspunse sfios:

— Chiar nu ştii pentru ce, dragule? Nici nu poţi ghici?

Capitolul 16

În ziua alegerilor vremea era superbă, o zi de toamnă limpede, răcoroasă şi, după toate previziunile, participarea la vot era masivă.

Steve dormise aproape întreaga zi. Pentru că nu locuia de mult în partea locului, nici măcar nu trebuia să se trezească la timp ca să voteze.

Curând după ce s-au închis urnele, se întâlni cu Laurie şi cu Kelso ca să ia cina în restaurantul de vizavi de tribunal. Era o atmosferă cam mohorâtă. Laurie era

palidă şi sumbră, cu ochii marcaţi de oboseală. De la acea oră fatală din biroul Monei, ea părăsise şi apartamentul lui Steve, chiar în noaptea aceea, târziu, când el a condus-o la hotelul unde locuia şi Kelso şi unde se instalase.

În seara trecută, fusese un adevărat maraton, douăsprezece ore de apariţie la postul local de televiziune, în care Kelso a făcut dezbateri cu orice alegător de la orice distanţă şi a răspuns la întrebările puse la telefon de telespectatori. În tot acest timp Laurie fusese în preajma lui Steve şi a lui Kelso, răspunzând la telefon şi selecţionând întrebările la care trebuia să răspundă Kelso, ocupându-se în acelaşi timp de plasamentul camerelor de televiziune şi de asigurarea vizionării pentru cei care voiau să vadă clipurile lor publicitare. Oraşul zbârnâia la auzul zvonului că fiica Monei Alcott era alături de cel mai crâncen adversar al ei!

Kelso protestase, considerând că această acţiune însemna prea mult pentru ea ca tensiune emotivă, după ce trecuse şi prin şocul provocat de aflarea adevărului despre mama ei. Dar Laurie insistase cu încăpăţânare. Ca şi cum se gândea că astfel atenuează, în oarecare măsură, perfidiile Monei.

Cât despre Luther Kelso, el arăta mai slăbit, mai îndârjit şi parcă purificat. Nu-i spusese niciun cuvânt lui Steve despre noaptea aceea dezastruoasă de la Pilar. Dar de atunci îşi dublase eforturile, oprindu-se cu greu pentru a mânca sau a dormi.

Iar Pilar? Dispăruse fără nicio urmă. Steve nu mai auzise nimic despre ea; şi ştia că nici nu-şi dorise. Chiar în dimineaţa aceea, după ce-o lăsase pe Laurie la hotel, se îndreptase spre locuinţa lui Pilar. Dar Pilar, toate fetele şi chiar paznicul de la ghişeu dispăruseră

cu toţii. Ca şi cum nici măcar n-ar fi existat vreodată.

Acum, în restaurant, Kelso îşi ridică paharul cu apă.

— Pentru acest amar final al campaniei! Mulţumesc lui Dumnezeu! Luă o înghiţitură de apă şi se strâmbă. Apă! Oh, Doamne!

— Învaţă-te să o foloseşti, Luther, spuse Steve cu un rânjet ironic. Ca procuror districtual, îţi va intra în atribuţii să supraveghezi legile contra alcoolului aici, în Reesville.

— Dacă vei căuta un optimist, spuse Kelso clipind spre Laurie, *cine* îţi vine în minte?

Zâmbetul lui Laurie nu era decât o lucire palidă. Îşi coborî ochii în farfurie.

Şi aşa se sfârşi conversaţia. Parcă erau la un parastas – şi nu era greu să fie chiar aşa, se gândi Steve, posomorât.

După ora opt au traversat scuarul către sediul campaniei lor electorale. Sala cea mare era ticsită şi totuşi tăcută. În aer plutea prea puţin optimism.

Bineînţeles, la intrarea lui Kelso s-au mai înveselit puţin. Se urcă pe un scaun şi rosti discursul standard:

„E prea devreme să vedem care e orientarea… avem noroc că participarea la vot e mare…”

La capătul îndepărtat al sălii erau două table mari şi negre, pe care doi voluntari puneau rezultatele pe măsură ce soseau. Se închiseseră urnele la circumscripţiile cele mai îndepărtate, cu o oră în urmă, aşa încât voturile din oraş urmau să fie numărate mai repede, iar rezultatele să fie comunicate în curând. În oraş Kelso şi mandatul lui luaseră un uşor avans şi se menţinea aşa. Dar asta însemna foarte puţin. Avantajul nu era destul de mare ca să întreacă aşteptatul vot greu al oraşului Reesville în favoarea Monei. Chiar şi aşa, totalurile afişate aduseseră o oarecare speranţă în

mulţime şi toate feţele străluceau. Sala începea să capete viaţa.

— Ia ascultă-i, îi luă Kelso peste picior. Credeam că-i cunosc mai bine. Se uită posomorât în fundul ceştii de cafea. Cafea! Oh, Doamne! Ce n-aş da pentru un păhărel!

Steve era parcă înţepenit. Părea golit de orice emoţie. Stătea alături de Laurie, niciunul dintre ei neizbutind să spună prea mult. De câte ori mâna ei a vrut să o prindă pe a lui, cădea la loc.

După trei ore de la închiderea urnelor deveni clar că Joel Taylor fusese învins de partenerul de campanie al lui Kelso – ajutorul de şerif Thorne.

Pentru prima dată în seara aceea, Steve ieşi din apatie. Se uită la Kelso.

— Oricum, pe unul l-ai doborât, Luther!

— Da, asta e ceva, băiete, spuse Kelso fără a-şi lua ochii de pe tablele negre, aşteptând parcă să se întâmple ceva ciudat.

Sosiseră acum şi rezultatele din Reesville şi Mona nu mai avea întâietate. De fapt, după o etapă iniţială de conducere, care se rodase repede, îşi pierduse avantajul în favoarea lui Kelso. După aceea, începuse un scor foarte strâns.

În sală se instalase o tăcere stranie, peste cei prezenţi căzuse parcă o perdea de linişte înfiorată, ruptă doar de zgomotul cifrei de pe tablă, care se schimba de fiecare dată când Kelso sărea puţin mai sus decât Mona.

Speranţele lui Steve începuseră să crească. Stătea în picioare, abia reuşind să respire, privind totalul voturilor care se afişau. Se strecură mai în faţă, ţinând strâns mâna lui Laurie. La un moment dat ea gemu de durere şi el îi eliberă mâna cu o scuză. Dar, după o

clipă, i-o apucă din nou.

Şi Kelso stătea încremenit, parcă nevenindu-i să creadă, cu mâinile încrucişate pe pântece, mormăind din când în când ceva auzit doar de el.

Apoi, cu puţin înainte de miezul nopţii, se auzi un strigăt dinspre uşa principală:

— Acum s-a anunţat! Mona Alcott s-a retras din alegeri!

Sala se transformă într-o clipă în balamuc, într-o masă de oameni îngrămădiţi, ţipând, felicitându-se, toţi luptând să ajungă la Kelso. Şi Steve se pomeni că-l bate pe Kelso pe spate. Striga în delir:

— Ai reuşit, nenorocitule! Ai reuşit!

Kelso se trăgea înapoi, clătinând din cap.

— Nu eu, băiete, ci *noi.* Tu şi Laurie. Prinse mâinile celor doi. Ochii lui albaştri erau umezi. Fără ajutorul vostru, fără credinţa şi discursurile tale, Dumnezeu ştie ce se alegea din toate, iar tu, Laurie, care ai stat ieri cu mine… Asta a înclinat balanţa, ştii prea bine!

Îi trăgea spre el, încercând fără succes să-i îmbrăţişeze pe amândoi în acelaşi timp.

— La naiba cu toate astea! strigă Steve jubilând. Regina a murit! Trăiască Regele! Vorbeşte, vorbeşte!

Dar Kelso se agăţase de mâneca lui Steve.

— Aminteşte-ţi, băiete, mi-ai promis, strigă el ca să acopere gălăgia.

Steve era încurcat. Ce promisiune?

— Mi-ai promis că vei lucra în biroul meu, dacă voi câştiga.

Apoi Steve înţelese. Kelso era speriat, nesigur de el însuşi şi de abilitatea lui. Alegerile nu mai erau o glumă, ci un fapt împlinit, iar Kelso fusese tras în sus de braţul balanţei.

Steve îi spuse încurajator:

— Te poţi baza pe mine, Luther. Îmi voi ţine promisiunea.

Îl bătu de două ori pe umăr pe Kelso şi apoi se îndreptă spre tribună, cerând linişte. Pe când aştepta ca zgomotul să se calmeze, Steve realiză că Luther urma să se sprijine foarte mult pe el, începând chiar cu acea zi. Rolurile lor urmau să se inverseze, de fapt se şi schimbaseră din momentul când îl salvase pe Kelso de la Pilar. Nu mai erau profesor şi elev. Steve era acum de sine stătător, fără a-l mai căuta pe Kelso ca să-l ghideze, şi asta îl bucura.

O condiţie era necesară: Kelso să aibă grijă şi să lucreze. După aceasta, cine ştie?, poate că el, Steve, ar putea candida la alegerile pentru biroul procurorului.

Poate că din cauza acestor gânduri nici nu a simțit vechea animozitate când a privit peste capetele din mulţime şi a zărit-o pe Mona în pragul uşii. Ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa, lumea amuţi. Se întoarseră nişte capete, apoi se întoarseră din nou, urmărind-o cum înaintează spre Kelso. Steve sări în spatele lui Kelso.

În aparenţă, Mona era ca de obicei neatinsă de insucces. Doar tremurul nervos şi neastâmpărul mâinilor o dădeau de gol. Zărind-o pe maică-sa, Laurie îşi pierdu răsuflarea, faţa îi păli şi se grăbi spre locul unde era Steve, de parcă ar fi vrut să se pună sub protecţia lui. Mona o ignoră pe fiică-sa cu un dispreţ regal.

— Felicitări, judecătorule, şi ţie, Steve, spuse Mona cu un zâmbet scânteietor.

Kelso îşi regăsi aplombul. Făcu o scurtă plecăciune şi murmură nişte mulţumiri.

Mona se uita tăios la Steve.

— Steve, vreau să-ţi vorbesc.

Laurie se agăţase de el.

— Nu, dragul meu. Te rog, nu te duce!

— Laurie, e în ordine, când eşti victorios trebuie să fii mărinimos, spuse el încet, cu privirea la Mona. Apoi îşi lipi buzele de urechea lui Laurie. Te iubesc, draga mea. Păşi în spate şi ridică vocea: Aşteaptă-mă, Laurie, nu va dura mult.

Pe când o urma pe Mona, mulţimea despărţindu-se în două în faţa ei, de parcă n-ar fi fost detronată în noaptea aceea, Steve îl auzi pe Kelso începându-şi discursul faţă de suporteri.

Unul din cele două Cadillacuri ale Monei era parcat pe o stradă alăturată.

— Aşează-te tu la volan, îngeraş.

Steve se urcă, luă volanul şi reuşi să scoată maşina în afara traficului, care era neobişnuit de dens la ora aceea târzie.

— Încotro mergem, Mona?

— Va fi foarte bine dacă înconjuri scuarul, îngeraş. Vreau să-ţi vorbesc doar un minut.

Steve începu să îndrepte maşina în jurul scuarului. Era curios de propunere, dar voia să aştepte. Apoi din mulţimea înghesuită pe trotuar se auzi un strigăt:

— Regina a murit! Trăiască Regele!

Cuvintele repetau ceea ce spusese el cu câteva minute înainte de victorie. Se uită spre Mona. Ea stătea liniştită, cu mâinile în poală:

— Ţipă ca o turmă de animale, zise ea fără amărăciune.

— Dâcă sunt animale, tu i-ai făcut aşa, Mona.

— Eu, Steve? Poate că ai dreptate. Se agită puţin, frângându-şi mâinile.

— Te-ai întors aici ca să te răzbuni pe mine din cauza lui Allan, nu-i aşa, Steve?

Tensiunea lui crescu.

Cum el nu răspundea, ea începu:

— Tu ai avut întotdeauna dreptate, desigur. Iar eu l-am vândut. Nu aveam de ales, nu-ţi dai seama? Puteam pleca oriunde când Jack Morgan mi-a oferit un loc în echipa lui şi atunci am aflat că Allan era acuzat. Mi-am dat seama imediat că aceea era uşa pe care o puteam deschide spre organizaţia lui Jack. Şi am făcut-o. Râse răguşit. Şi am făcut-o, îngeraş!

În mod ciudat, dar Steve nu putea simţi triumful. Flacăra răzbunării care îl consumase atâta timp fusese abandonată în urmă cu câteva ore şi zile. O sacrificase pe Pilar în această cursă a răzbunării, iar pe Laurie era cât pe ce s-o piardă.

Spuse:

— Sunt curios, Mona. De ce îmi spui asta acum?

— Pentru că acum nu mai contează. După seara asta nu mai are importanţă. Aşa cum spun cei de afară, „Regina a murit". Apoi râse scrâşnit. Nu te enerva, îngeraş, această micuţă confesiune o să-ţi prindă al naibii de bine. Numai că n-am murit de tot. Ca şi Pilar, vezi tu, am ascuns un disc cu toate ticăloşiile mele şi care va fi scos la lumină în cazul în care voi muri.

Steve nu răspunse nimic. Nu-şi dorea nimic decât să scape de Mona şi să plece în căutarea lui Laurie. Dar, când a încetinit în faţa clădirii, a Mona spuse tăios:

— Încă nu, Steve. Ai învins. Nu mai poţi pierde cu mine câteva minute?

Dând din umeri, el se supuse, şi începu să facă un nou arc în jurul scuarului.

După care, Mona spuse din nou:

— Steve, am peste jumătate de milion de dolari depuşi la diferite bănci. Să plecăm împreună, îngeraş. Putem trăi regeşte la Paris, în Mexico City – unde vrei. Vreau să-mi plătesc datoria pentru ceea ce am făcut

tatălui tău.

— De ce să pleci cu mine?

— Ţi-am spus, din cauza lui Allan.

— Nu, Mona. Nu vreau să şterg cu buretele totul. Scutură din cap. Nu înghit mustrări de conştiinţă bruşte, apărute aşa de târziu. Şi nu de la Mona Alcott.

Ea părea că se enervează.

— Bine, Steve, vezi-ţi de drumul tău. Să zicem că te plac. Să zicem că vreau să plec departe, *cu tine.*

— Şi cu Laurie cum rămâne?

— Laurie poate să-şi poarte singură de grijă. Avea un ton caustic. A şi dovedit-o.

— Bine, dar ea e *fiica ta!*

— Nu mai este. A dovedit şi asta.

Steve aprinse o ţigară, lăsând să se aştearnă un pic de linişte. În sfârşit, zise:

— Eşti sigură că nu-i faci lui Laurie o nedreptate?

Mona înţepeni. Îşi frământa mâinile:

— Chiar trebuie s-o bagi pe Laurie în treaba asta?

— Da, trebuie. O iubesc… foarte mult.

— Steve, ea nu e decât un copil, un bebeluş. Eu sunt o femeie, îngeraş. Aminteşte-ţi! Îi aruncă o privire de cochetărie hidoasă. Părea că îmbătrâneşte chiar sub ochii lui. Îţi aminteşti, îngeraş?

Scârbit, el spuse fără nicio intonaţie:

— Da, Mona, îmi amintesc. Şi în aceeaşi clipă ura faţă de ea pieri, ultima flacără de răzbunare se stinse. Ceea ce simţea era doar *milă* pentru această femeie, altădată atât de mândră şi care acum se agăţă disperată de resturile tinereţii.

El auzi un sunet şi privi în jur. Ea îşi smulgea nasturii din faţă de la rochie; nasturii pocneau ca seminţele de dovleac. Înainte de a o putea opri, îşi aruncă pe spate rochia, ca pe o capă.

Probabil că se pregătise din timp pentru scena asta, se gândi el uluit. Cu excepţia unei perechi de ciorapi şi a unui portjartier negru, era complet goală sub rochie. Sub privirea lui stupefiată, ea îşi arcui trupul, aranjându-şi părul.

— Ia uită-te aici!! Uită-te bine, îngeraş!, poate să-ţi ofere Laurie un trup ca al meu? Chiar dacă eu sunt mai în vârstă… bătrână…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mona, strigă Steve. Ţi-ai ieşit din minţi?

Fără voie, piciorul lui lovi puternic pedala frânei şi maşina se opri brusc chiar în mijlocul traficului. Mona fu aruncată în faţă, din cauza izbiturii. În spatele lor se auziră roţi care scrâşneau; claxoanele urlau.

Ignorând gălăgia, Steve întinse mâna spre Mona, înspăimântat că ea ar fi putut să se lovească. Dar părea că este foarte bine. El o ajută cu blândeţe să se sprijine de perna scaunului. Avea ochii înceţoşaţi, nu şi-i putea fixa. Vorbea într-una, dar ceea ce spunea era neclar. Steve făcea eforturi să o audă.

— Bătrână, bătrână, bătrână…

Părea a fi un ecou a ceea ce spusese când el oprise maşina.

— … ce să fac? Vocea ei deveni puţin mai clară. Steve nu mă vrea. Nici Laurie nu mă vrea. Nimeni nu mă vrea. Ce, ce, ce să fac…

Apoi, cu viteza plină de forţă a nebunilor, se năpusti pe uşă afară. Steve se aruncă după ea, dar nu reuşi decât să-şi înfigă degetele în corsajul rochiei. Uşa se deschise brusc şi ea sări din maşină, lăsându-şi rochia agăţată de degetele lui Steve. Apoi începu să alerge goală pe stradă, îndreptându-se de-a curmezişul intersecţiei spre tribunal. Un camion care ieşise în zori să livreze marfă, ce înainta greu, apăru de după colţ şi

o prinse cu toată forţa. Ea scoase un ţipăt pătrunzător şi apoi se lăsă liniştea. Camionul încetini, până se opri cu frânele scrâşnind. Mona rămase un moment agăţată, străpunsă de masca radiatorului, ca un uriaş fluture de noapte. Şi apoi, în loc să cadă, trupul ei păru că se prelinge pe asfalt, ca un lichid vâscos.

Steve privise scena îngheţat de spaimă. Acum stătea nemişcat. Acum nimeni nu mai putea face nimic pentru Mona Alcott.

Strada se umplu de oameni, toţi grăbindu-se spre camion. Şase poliţişti ieşiră în goană din clădirea tribunalului.

Istovit, Steve ieşi din maşină cu rochia Monei împăturită pe braţ. Îşi făcu loc cu greu prin mulţime spre locul unde zăcea trupul ei. Trebuia să se gândească la o explicaţie în faţa poliţiei.

Un ofiţer se ridică din locul în care îngenunchease mai devreme, lângă trupul zdrobit al Monei. Avea vocea răguşită de groază amestecată cu respect, când spuse:

— Este Mona Alcott!

Steve aprobă în tăcere şi îi întinse rochia. Ofiţerul de poliţie o luă şi acoperi trupul cu ea.

Apoi Steve îi simţi mâna pusă pe braţ. O voce îl întrebă aspru:

— Dar dumneata, domnule, ce amestec ai tu în toată treaba asta? De unde ai rochia ei?

Steve privi în jur. Mai era încă un ofiţer, pe care el îl cunoştea puţin.

— Oh, dumneavoastră sunteţi, domnule Temple…

Din privirea plină de respect a poliţistului, Steve înţelese că nu va avea probleme. Vor crede orice poveste va alege el să le spună.

Privi peste capul poliţistului şi îi văzu pe Laurie şi pe

Kelso apropiindu-se. Ea va crede oare varianta pe care o va inventa? Pentru el era infinit mai vital ca ea să-l creadă, chiar mai mult decât poliţia.

Dar cel mai bine era să adopte soluţia cea mai tăioasă şi rapidă, ca scalpelul chirurgului care îndepărtează ţesuturile bolnave – adevărul.

Şi Steve era convins, fără nicio urmă de îndoială, că totul se va sfârşi cu bine. Acum nimic nu mai stătea în calea iubirii lor.

Iar Pilar… unde se afla ea oare acum, în această clipă? El simţi o tristeţe pătrunzătoare. Îşi luă rămas bun de la Pilar, un rămas bun pe care nu fusese în stare să i-l spună în faţă.

— Ştiţi cumva ce s-a întâmplat aici, domnule Temple?

— Da, domnule ofiţer. Ştiu ce s-a întâmplat, spuse Steve, cu privirea aţintită tot asupra lui Laurie.

Ea îl zărise. Îi făcea semn cu mâna.

Steve porni în întâmpinarea ei.

Sfârșit

Mona Alcott avea aproape tot ce-şi dorise: frumuseţe, bani şi putere.

Numai pe Steve Temple n-a reuşit să-l câştige...

Cu opt ani în urmă, îi arătase cum trebuie să te porţi ca bărbat cu o femeie. Dar acum, când Steve s-a întors în oraş, devin duşmani în politică şi... în dragoste.

Steve o ura pe Mona pentru răul ce i-l făcuse tatălui său. A ales deci cea mai diabolică cale de a se răzbuna, iar tânara Laurie, fiica Monei, pare că îi va fi victimă.

O... dulce răzbunare!

PASIUNE ROŞIE

BEST LOVE

